

Miroslav Coufal

Temné lesy Feejů

Prolog

Aris probudilo zaskřípání dveří a tlumené kroky, ze vzdáleného schodiště. Dva páry bot, tím si byla jistá. Vždy chodili ve dvou. Vždy byli dva bohové ohně a někdy je doprovázel i čaroděj, nebo mág. Bohy ohně rozeznal každý snadno. Jejich oči pláli, jako dva plameny. Zato mágy od čarodějů šlo rozeznat už jenom podle šperků, kterými se hrdě zdobili.

Nebyl ještě začátek měsíce, kdy ji dovolili vidět svou dceru, což znamenalo jediné. Někoho zas našli. Někdo měl podezření, něco zaslechl, nebo něco viděl a teď jeho, nebo ji přivedli, aby ho prověřila.

Nebo možná už nikdo krom ní nezbyl a rozhodli se Imysany vymazat ze světa nadobro. Možná byla ona a její dcera poslední svého druhu, z kdysi nejstarších magických bytostí.

Procházeli věčností v utajení, nepozorovaně, ukrytí mezi jinými magickými druhy. Měli schopnost splynout s nimi. Převzít jejich magii, změnit svůj vzhled a zapadnout. Odhalit se dokázali jen vzájemně. Ona ale už nikdy nezapadne. Ať pohltní jakoukoliv magii, už se ta její nezmění. Ani jej vzhled.

Je jako měsíc na obloze. Svítí a je vidět. To byla cena za to, že pohltila magii Imysana. Pak už není cesty zpět. Už se neskryje. Její magie je světlo a teď už navždy zůstane. Ať pohltní vodnou, ohňivou, zemní, nebo dokonce i vzdušnou magii, nic se už nezmění.

Pořád bude její pleť zářit modravým světlem a oči planout jako dva hořící měsíce. Teď už se v žádném davu neztratí. Ale aspoň zas uvidí svou dceru. Před dvěma týdny si vůbec nepromluvili. Ba co víc, Alrin se na ni ani nepodívala.

Posledně se totiž pohádali. Alrin měla pravdu. Je jen jeden konec pro ně obě. Taky nestojí o další den v cele a taky ji není lhostejné, že ten čas si kupuje smrtí. Jejich druh vymírá a ona tomu napomáhá.

Ale co má dělat? Zabili by její dceru, stejně jako zabili jejího muže. Bylo to pět let a pořád jasně viděla, jak ho Rio, bůh ohně proměnil v žhnoucí popel a pohltil.

Vzali jí ho a vyrvali z ní část duše. Zůstala tam po něm jen mrazivá temnota. Tohle se její dceři nesmělo stát, ale co může dělat?

Vládli bohům ohně přes pět set let. Od boby, co Evorin, vůdce Imysanů porazili krále bohů ohně Deruze, svět patřil jim. Většina z nich vzala na sebe jejich podobu, protože inysané měli nejraději magii ohně. Dávno si to už spočítala. Pět set let byla jako oni. Živila se jako oni. Měnila lidi v popel a ten pak pohltila spolu s jejich životní podstatou. Popel a duše. To ji drželo při živote.

Krmila se jednou, až dva krát měsíčně po dobu pět set let. Někdy méně, někdy více. Devět až dvanáct tisíc lidí. Tolik životů už vzala. Ano, byla monstrem. Pro lidi byla bohyní a mnozí z jejich obětí se nabídli sami, jako dary. Něco pak byli vrazi, zloději, no mnoho bylo zcela nevinných. Provinili se možná jenom tím, že prokazovali málo úcty k nestvůrám, které jim vládli. Nikdy nezpochybňovala řád světa. Bylo to tak dávno před tím, než se narodila a ani by ji nenapadlo, že to bude někdy jinak. Byli bohové, pak nižší magické bytosti a nakonec lidé. Ty všem sloužili a pro bohy ohně, byli i nezbytnou potravou.

To byl další klam, kterému slepě věřila. Ani ji nenapadlo, že by to mohlo jít i jinak. Nikdy se nezamyslela nad tím, jestli je řád světa správný. Mohla se klidně živit zvířaty, tak jako její dcera. A mohla si taky klidně zvolit i jinou podobu.

Byla to možná jen záliba v ohni. Možná taky trochu ten status, kterým se tak drže a arogantně pojmenovali. Nebyli to žádní bohové. Jen jejich oheň byl mnohem mocnější, než ten čarodějů nebo mágů. Ale stejně se nemohli rovnat modrému ohni inysanů, nebo temných feejů. Lidé je ale uctívali, umírali pro jejich rozmary a potěšení. Imysané vládli všem a bylo jedno v jaké byli podobě. Jenom ty nejstarší a nejmoudřejší, zůstávali pořád skryti ve stínech.

Tehdy to nechápala, teď už ano. Časy se mění. Vlādcové se mění. Kdo je dnes pokorný služebník, může být zítra králem a katem. Měla zůstat skryta. Měla se tvářit jako vodní mág, jíst lidské jídlo a nechat si platit za to, že lidem v období sucha, přivolá déšť. Zнала imysany, co žili jako zemní mágové a starali se lidem o slušnou sklizeň. Cokoliv bylo lepší, jako ten svůdný oheň.

Chvíli si nalhávala, že za vše může Evorin. On byl král, on určoval pravidla a hranice a on byl taky ze všech imysanů nejkrutější. Nikdo se mu nemohl vzepřít, nebo zpochybňovat jeho hodnoty. On byl skutečným bohem ohně.

Ale to se změnilo. Byl zabit a bohové ohně se opět zmocnili trůnu. Evorin byl jedinečný a byl taky nejmocnější z nich.

Po jeho smrti se bohové ohně postavili proti nim a zabili všechny Imysany, co znali a pak začal hon na té zbylé, co se ukrývali mezi elementárními mágy.

Nikdy se nedozvěděla, jak se jim ho podařilo přemoci. Myslela si, že je nesmrtelný a nezranitelný. Přes noc se vše změnilo, když ji a její rodinu vytáhly z postele a uvrhli do vězení. Zůstala jí už jenom její dcera.

Podívala se ven oknem, které bylo tak malé, že ani nepotřebovalo mříž. Její postel byla spíš prkno, připevněné ke zdi, ale aspoň už nemusela spát na zemi. Když zapršelo, občas měla v cele vodu až ke kotníkům. Postel byla odměna za první soud. Byl to její ostrůvek spásy. Tady dole byla jenom ona a její myšlenky. Dívala se, jak se v dálce mění obzor z černé na fialovou.

Začínal se nový den, který bude možná jejím posledním. Tak to bylo pokaždé, když zaslechla skřípání dveří. Věděla, že ji čeká soud a byla si jistá, že jednoho dne budou soudit ji. Vlastně odsouzena už byla v den, co se narodila. Všechny imysané museli zemřít.

Ale její smrt ji neděsila. Rio nenáviděl imysany a užíval si, když trpěli. Nejvíce ji děsila představa, že zabije nejdříve její dceru. Že ji přinutí se dívat. Věděla, že je dost krutý a byl by toho schopen. Potřásla hlavou, aby zahнала tyhle myšlenky a představila si Alrin.

Dnes ji uvidí. Povedou ji nahoru, kolem její cely a když půjde zpátky, nechají je promluvit si. To byla vždy odměna a bylo jedno, jestli bylo obvinění opodstatněné.

Už se to pár krát stalo. Žalobce se spletl a místo štědré odměny, přišel o život on. Naposled si jeden bůh ohně myslel o dalším, že je Imysan. To je vážné obvinění, ale spletl se a obžalovaný měl právo požadovat odškodnění. Tou byla jeho smrt.

Vždy šlo o život a vždy to skončilo smrtí. Takový byl soud.

Z toho měla dokonce i radost. Nenáviděla bohy ohně. I když několik století přežila jako jedna z nich, vždy nimi opovrhovala.

Byla i vodním elementářem, ale oheň ji vyhovoval víc. To většině Imysanům. Teď ale měla světlo. Měla svou pravou podobu a svůj pravý element. Byla mágem světla. Kdysi tady vládli a teď? Teď by udělala všechno jinak. Žila by jinak.

Zvuk kroků postupně zesílil a Aris se stáhla do sebe. Schovala se v koutě své duše a otupěla. I když bylo teď jejím elementem světlo, cítila v sobě rostoucí temnotou.

Měla někoho prověřit a tím nad ním vynést rozsudek smrti. Před tím se musela obrnit. Nenáviděla se za to a ještě více, ji za to nenáviděla její dcera.

„Tak Aris, víš jak to chodí,“ promluvil Boal, když zastal u její cely a hledal správný klíč. Toho druhého neznala. Boal byl kdysi jeden z králových strážců, co poslušně plnil rozkazy každého Imysana. Teď tady poroučel on jí. Odemkl její celu a odstoupil, aby mohla kolem něj projít.

Věděl, že nic nezkusí. Život svojí dcery, by nikdy neriskovala. Ze sklonenou hlavou prošla kolem nich a vydala se na horu po schodech. Trochu i přidala. Otevřela dveře a zahrnula chodbou vlevo. Byli hned za ní a oheň v dlani toho

neznámého boha ohně, jim osvětloval kamenné zdi a cely po stranách úzké chodby.

Většina byla obsazena mágy, no jí zajímala jednom ta na konci u rozcestí. Stálá u mříží a dívala se na ni.

Ze studu sklonila hlavu a její kroky zpomalili a znejistěli. Alrin měla pravdu. Byla ještě dítě, ale vše už dávno viděla jasně. Z téhle cely, se nikdy živá nedostane.

„Matko,“ promluvila na ni . „Chci se ti omluvit,“ řekla Alrin dost hlasitě, aby ji slyšeli i bohové ohně, co kráčely za ní.

Aris se na ni překvapeně podívala a podešla blíž k mřížím. Její cela byla malá a bez okna, ale aspoň tu nebylo tak vlhko, jako dole v její cele. Ale i to okno bylo mučením. Viděla lesy Feejů. Spásu, co byla tak blízko a předci mimo dosah. V téhle podobě by tam mohla klidně vstoupit. Les by ji nezabil. Její dceru ale ano.

„Později,“ strčil ji do ramene ten neznámý bůh ohně, až zavravorala a musela se zachytit mříže.

„Prosím Boale,“ Alrin na něj prosebně pohlédla. Vyhnula se nenávistnému pohledu strážce, co do ní surově strčil. Nejspíš s ní jenom zacházel obdobně, jako imysané s ním. „Jen pět minut,“ žadonila.

„Dobře,“ povzdechl si a než ten druhý stihl něco namítnout, zpražil ho pohledem.

„Pojď,“ pokynul Boal druhému bohu ohně hlavou, aby ho následoval. Hned jak zabočili do levé chodby na rozcestí, Alrin tiše promluvila.

„Šli se na ni podívat,“ pohodila hlavou k chodbě. „V pátek ji sem dovezli. Slyšela jsem o ní mluvit strážce,“ řekla tiše Alrin.

„Alrin o kom to mluvíš?“ Zeptala se tiše.

„Prý je to Evorinova dcera,“ odpověděla Alrin.

„Nesmysl,“ Aris zavrtěla hlavou. „Evorin neměl děti. Ten by....,“

„Je zabil,“ doplnila ji. „Jo já vím, král Evorin neměl děti. Aspoň žádné o kterých by věděl.“

„Byl to bůh ohně,“ zdůraznila Aris. „Pokud vím, tak i jeho milenky, nebo družky, byli vždy jenom bohyně ohně. Báł se potomků. Ohnivá magie je ničivá. Život ničí a spaluje. Nemohl mít dítě. Ne když byl bohem ohně.“

„Já vím,“ přikývla a zamyšleně se zamračila. „Ale Evorin byl imysan. Jeho oheň, nebyl skutečně oheň. Ona je prý jako on. Nezranitelná. Nevědí, co s ní. Neví, jak ji mají zabít.“

„Ať to udělají stejně, jako posledně,“ odfrkla si Aris. Myslela si, že krále není možné zabít a předci se tak stalo a byli teď tady. Ano, vinila Evorina. On nastolil jejích vládu. On imysany přemluvil, aby vystoupili na světlo a odhalili se. On je vedl, dal jim sen o vládě nad světem a s jeho porážkou padli všichni.

„Matko,“ Alrin si přitiskla hlavu mezi mříže a ještě víc ztišila hlas. „Podle toho, co jsem slyšela, tak ho zabila ona. Aspoň bohové ohně si to myslí.“

„Ne,“ Aris zavrtěla hlavou.

„Prý se k tomu sama přiznala,“ nedala se Alrin. Oči ji podivně jiskřily. Aris si ji nechápavě prohlédla. Byla rozrušená.

„Co za zrůdu by zabila....,“ Aris nedopověděla.

„Co byl Evorin? A co jsme byli my, matko? My, nebo bohové ohně. Pro lidi a mágy, jsme stejné zrůdy a neříkej mi, že jsme byli lepší. Lid vždy trpěl, ať se na trůně nacházel kdokoliv.“

„Asi ano,“ Aris si povzdechla. „Posledních pár let, jsem nad tím dost uvažovala. Možná si tohle vše zasloužíme. Někdy se musíš postavit na druhou stranu, aby se ti rozšířil pohled. Mělo to být jinak. Když žiješ tak dlouho a chovají se k tobě, jako k bohu, tak si myslíš, že můžeš všechno.

Životy smrtelníků, jsou pak pro tebe pomíjivé a bezcenné.“ Zasmála se. „Jak patetické. Jak slepá jsem byla? Podívej se na mě.“ Roztáhla ruce „Kde je mé bohatství, šperky, k čemu je mi věčnost a síla, když jsem nedokázala ochránit to, na čem skutečně záleží.

Tahle lekce mě přišla příliš draho. To nejcennější je život. Jsi to ty dcero. Mrzí mě to,“ oči se ji zaleskli. Zamrkala, aby se zbavila slz. „Ty si tohle nezasloužíš. Jsi tak nevinná a čistá. Kdyby nás vedl někdo, jako ty, svět by byl lepším místem. Až teď chápu hodnotu života.“

„Tak ho neber jiným, ne kvůli mně,“ řekla Alrin a odtáhla se od mříží. Zavrtěla hlavou a sklopila zrak. „Nechci být odpovědná za smrt někoho z nás. Vím že můžeme být lepší. Chtěla bych, abychom dostali ještě druhou šanci. Jednou vymřeme a nechci, aby si imysany svět pamatoval, jako zrůdy, co chladnokrevně zabíjeli své poddané.!

„Jak nás můžu zachránit?“ Aris se úzkostí stáhlo hrdlo. Nechtěla nikomu ubližovat, ale nemohla dopustit, aby zabili její dceru, když přestane spolupracovat. „Nemám na výběr, Alrin. Viděla jsem umřít Nestra. Když Rio zabil tvého otce, zabil i velkou část mě. Když mi vezme ještě tebe, tak zešlím. Ani na to nemůžu pomyslet.“

Aris se zachvěla a potřásla hlavou. Takovou představu nesnesla a často jí děsila ve snech. „Vím, že mě za to nenávidíš. Není to kvůli tobě, ty za to nemůžeš. Já to dělám. Udělala bych pro tebe cokoliv. Zabila kohokoliv. Klidně i sebe. Co jiné můžu dělat? Jak tě mám udržet při živote? Neporazím je. Nemám dost síly.“

„Jo, hodil by se někdo, koho by nebylo snadné zabít.“ Alrin se podívala na svou matku a povytáhla obočí. „Je z části imysanem. Možná taky nemá v lásce bohy ohně. Střídají se u ni čarodějové. Dva někdy tři. Myslím, že kolem ní udržují bariéru. Mříže by ji asi neudrželi.“ Alrin prudce ustoupila ještě dál, když zaslechla kroky.

Boal a druhý bůh ohně se vraceli.

„Jdeme Aris, soud se brzy začne,“ řekl Boal nesmlouvaným hlasem.

Kapitola 1

Každým krokem se Aris v duchu ptala sama sebe, jak to má udělat. Nohy jí připadali jako z olova a sem tam o nějaký schod i klopítla.

Rozhodně si to musí dobře promyslet. Nemusí předci porazit všechny bohy ohně na celém hradě.

Možná by stačilo oslepit stráž, když ji povedou zpátky, pak jenom přemoci pár čarodějů a vypustit ven Evorinovu dceru. Jestli ní vůbec byla. I kdyby ne, ale jestli má stejné schopnosti, tak si s ní neporadí.

V zmatku pak budou moci uprchnout. Ale proč pouštět jenom jí? Proč ne všechny vězně? Většina z nich jsou mágové a čarodějové. Způsobili by víc zmatku.

No tak, uvažuj Aris - řekla si v duchu. Z bláhové myšlenky, se jí v hlavě začal rodit plán.

I špatný plán je lepší, jako nedělat vůbec nic. Ano zemřou tady obě. To věděla. Když ne dnes, možná už zítra o měsíc, nebo o sto let, ale na svůj konec, budou čekat ve svých celách. A mezi tím, budou umírat další imysané.

Jestli tady byla Evorinova dcera a měla podobné schopnosti, jako její otec, tak lepší šanci už nedostane. On byl nezranitelný, ale věděla, že kdyby ho věznili, slábl by. Kdyby se nemohl krmit, ztrácel by svou sílu, jeho magie by klesala a jednoho dne, by byl oslaben dost na to, aby ho mohli zabít.

Z myšlenek ji vytrhl zvuk dveří. Málem už zapoměla, kam ji vedou, když se okované dveře otevřeli a spatřila hlavní sál.

Strážců tady bylo víc, jak obvykle. Zmateně se rozhlédla a srdce se jí divoce rozbušilo. Něco bylo špatně. Byl jich asi dvojnásobek, než bývalo zvykem a její plán, se roztříštil na tisíc kousků.

To je můj soud, pomyslela si. Naproti v trůnu seděl Rio, po boku měl dva strážce a taky dva čaroděje. U každých dveří stáli dva bohové ohně, jakoby hlídali všechny východy, no nejvíc jich bylo v středě místnosti.

Shluk se trochu rozestoupil, když se po ní ohlédl a až teď je uviděla. Vypadali jako vodní mágové. Všichni měli světle oblečení, doplněné modrou. Jejích poznávacím znamením byl safír. Všichni vodní mágové hrdě nosili šperky s tímhle modrým kamenem. Prsteny, náušnice a řetízky. Často se i v barvách své magie oblékali. Byli tři, tak proto posílili stráž.

Ještě se nestalo, že by obvinili najednou tolik mágů. Bohové ohně kolem

nich nervózně přestupovali a většina z nich už vyvolala v dlaních oheň. Připravili se na boj.

Nebylo se čemu divit. Už jeden Imysan, může být nebezpečný a tady byli podezřelý rovnou tři. Někteří ze strážců drželi v rukou meče, které ohněm rozpálili do ruda. Věděla, jak pálí takové ostří.

Zahleděla se na obviněné. Dva muži a jedna žena. Vlastně ne. Když si je opět prohlédla, srdce se jí na moment zastavilo.

Muž, žena a kluk. Rodina, podle toho, jak se snažili dospělí schovat za sebe toho nejmladšího. Děti Imysanů, se nerodili často a podle tohoto, jak teď vymírali, si myslela že už nikdy žádné neuvidí. Že jejich druh to má už sečtené.

Ale pořád byla naděje, že jsou to skutečně jenom vodní mágové. Jenže to, jak se na ni podívali, ji říkalo opak. Zoufalství, beznaděj a strach. Možná i opovržení. Byla jednou z nich. Zrádce, co zaprodal svůj druh kvůli zdánlivé spáse.

„Ať předstoupí žalobce,“ ozval se Riův mocný hlas, až ucukla.

Ria nenáviděla že všech bohů ohně nejvíc. Teď byl lordem tady ve městě Niarim. Když byl před pět set lety zabit král, tak se Elsemera rozdělila na dvanáct menších království, kterým teď vládli lordi.

Niarim byla jeho nejsevernější provincie a těsně sousedila se severním, Ledovým královstvím a Černým lesem feejů.

I z okna své cely viděla vrcholky stromů z obávaného, temného lesa. Bohové ohně nenáviděli zimu a těžce snášeli nízké teploty. Město, jako Niarim, se v jejích světě rovnalo vyhnanství.

Vládnout tady nebylo odměnou, nýbrž trestem. Ze všech panství, bylo tohle nejméně lákavé, tak nějak to byl konec jejích světa.

„To já můj lorde,“ někde z kouta vystoupila čarodějka v středním věku a za ní se jako nesmělé stíny krčili dvě mladší ženy, nejspíš taky čarodějky. Žena měla na hlavě diadém s perlami. To bylo zas poznávací znamení čarodějů. Jejich magie nebyla elementární, ale byla směsí více elementů.

Hrdě předstoupila. „Já Kisia a moje dvě dcery jsme žalobkyně.“ Pronesla se vztyčenou hlavou.

„Víš co riskuješ?“ Rio se předklonil a překvapeně pozvedl obočí. „Dovedla jsi sem své dcery, jako žalobce a jestli se pleteš, zemřete všechny.“

„Nepletu se,“ sebejistě se vzpřímila. „A mé děti jsou tady proto, neboť chci, aby měli svou odměnu.“

„Co je pro tebe vzácnější, než tvůj život a život tvých dcer?“ Rio se pobaveně usmál. Zdálo se, že ho to skutečně zajímá.

„Předci božský život můj lorde. Věčnost. Moje dcery jsou ohniví mágové. Nejsou čarodějky, jako já.“

„Ach tak,“ zasmál se Rio potěšeně. „Prohlédl si Kisiine dcery s novým zájmem. „Ano, to je vskutku velká odměna. Pečlivě si vybíráme, koho z ohnivých mágů povzneseme mezi sebe. Ne každý ohnivý mág, může být bohem ohně.“

„Můj lorde, moje dcery...“ začala Kisia.

„Mlč!“ Rio zvedl odmítavě ruku a postavil se. Podešel k nim blíž a zamyšleně si dívky prohlížel.

„Ty!“ Vyzval první dívku. Měla na sobě jednoduché šedé šaty, střední třídy a dlouhé blond vlasy, upnuté do culíku. V uších se jí zatřpytili rubínové náušnice. Ve tváři měla vepsanou stejnou vzdorovitou pýchu, jako její matka Kisia. Jenom rudé kameny prozrazovali původ její magie. Jiné dívky by si hrdě oblékli rudé šaty, nebo alespoň plášť. Pro tuhle dívku, to možná nebylo dost.

Aris znala tyhle tipy. Samolibé mrchy, pro které je jenom to nejlepší dost dobré. Takové, co jsi myslí, že se zrodili pro to být uctívání a mají právo být bohy. Nebo možná si byla výsledkem soudu natolik jistá, že se oblékla už jako nová bohyně. Jejích planoucí oči nepotřebují žádné kameny, ani barvy, aby je hned každý poznal. Tak, jak se jí hnusila tahle dívka, hnusila se i sama sobě. Bývala stejná. Samolibá bestie a zrůda.

„Můj lorde?“ Podívala se mu přímo do očí, jako sobě rovnému.

„Mluví tvá matka i za tebe? Přeješ si být bohyní? Tedy jestli jsou tohle,“ obsáhl gestem ruky rodinku uprostřed místnosti. „Imysané.“

„Ano můj lorde. Taková je i má vůle.“ Odpověděla mu bez sebemenšího zaváhání.

„Dobrá,“ usmál se a přistoupil blíž k druhé dceři. „A ty?“

„Já,“ dívka se podívala na něj, na svou matku i sestru a sklonila hlavu. Měla na sobě stejné šaty a vlasy měla tmavší, spíš kaštanové a i když se ponášela na svou matku, neměla ten její výraz. Ne, vypadala provinile a plaše. Pohlédla ke dveřím, se zoufalým pohledem a nebylo těžké uhodnout, že by odsud nejraději ušla.

„Chtěla bys odejít?“ Podivil se Rio, když následoval její pohled.

„Taria, ty nevděčná malá,“... začala Kisia ostrým tónem.

„Dost ženská!“ Rio ji okřiknul a probodl pohledem. „Nesmrtelnost je dar a tíha věčnosti, je jenom pro ty, co ji uvítají. Není to prokletí. Jdi jestli chceš.“ Ukázal na dveře a tvrdě se zamračil na Kisiu. Jestli by teď něco řekla, nejspíš by to bylo to poslední v jejím životě. Zdálo se, že jí to konečně došlo a byla raději zticha.

Taria se pohnula. Nejdřív udělala pár pomalých kroků a když dva bohové ohně otevřeli dveře, ven už vyběhla. Ani se neohlédla.

Věděla, co by viděla ve tváři své matky a sestry. Dveře se zavřeli a Rio dokráčel k trůnu a opět se posadil.

„To by jsme měli. Soud může konečně začít,“ podíval se na Aris a široce se usmál.

Bylo to pro ni, jako bodnutí nožem přímo do srdce. On se na ni zubil, on tu seděl a bavili se, on dýchal, zatím co její muž byl mrtev. Netoužila po ničem víc, než mu propálit díru do hrudi a zmazat veškerou škodolibost z toho jeho ksichtu.

Aby ty ohněm tlející oči vyhasly a jeho existence skončila v zapomnění, jako prach ve větru.

Ztěžka polkla a pomalu vykročila k vodním mágům. Ten, o kterém si myslela, že je jejích vůdce předstoupil.

„Kým mám začít lorde?“ zeptala se.

„Asi tím dobrovolníkem,“ odvětil Rio pobaveně.

Přikývla, nadechla se a pomalu zas vydechla.

„Jmenuji se Erim,“ představil se a i navzdory situaci, měl pevný hlas. „Co mám dělat?“

„Podej mi ruce,“ řekla.

Ucítla to okamžitě. Nezaměnitelnou magii Imysana. Ať se tváří jakkoliv, vždy je stejná, je jako neproniknutelný štít. Nelze ji pohltnout, dá se jenom odevzdat, nebo vzít od někoho, když umírá a magie sama opouští tělo.

Erim ani jen necuknul, držel ji pevným pohledem. Věděl, že ho prokoukla. Stejně se na ni díval její muž Nestr, když se zlobil. Připomínal jí ho.

Měl stejné ostré črty i kaštanovou barvu vlasů. Jen modré, ledové oči vodního mága, byli tak pronikavé, že si jejich podoby zprvu nevšimla. Cítila, jak se ji do očí hrnou slzy a rychle zamrkala.

„Je to vodní mág, lorde,“ řekla a překvapilo ji, že se její hlas nezachvěl.

Bohové ohně, co stáli za Erimem se zřetelně uvolnili a přesunuli svou pozornost na tu ženu.

„Ne můj Lorde, ona lže!“ Zvolala Kisia.

„Mlč, nebo tě umlčím sám!“ Okřiknul ji Rio. „Pokračuj Aris!“ Poručil jí.

„Jmenuji se Almen,“ představila se žena a Aris se spěšně podívala na Ria. Koutky úst se mu ohnuli do úsměvu.

Amalis Amisys. To byla pramatka všech Imysanů, nositelka světla, co podle legendy vyhnala ze světa temnotou. Všechny Imysanské ženy proto na její počest dostávali jméno, začínající písmenem A.

U lidí a mágů se vyskytovali spíš ojediněle a Rio to věděl. Rozhodně to nebyl důkaz, ale měl už důvodné podezření.

To už neuhraje a to ani neměla v plánu. Erim byl připraven a Almen taky, to poznala podle držení jejich těla.

Nevěděla, jestli je ale připravena ona. Byla zesláblá. Jídla dostávala málo a většinou se musela spokojit s kouskem chleba, občas i sýra. Někdy dostala i polévku. Nikdy ji však nenakrmili dost, aby nabrala více síly. Její tělo slabě zářilo. Mělo by svítit mnohem jasněji. Magie v pokožce, by ji pak mnohem lépe chránila. Bohové ohně, to věděli také. Podle jasu její magie, měli

přehled, jak je na tom její magie a přiděly jídla buď zvedli, nebo ubrali. Teď, ale na to nebude sama.

Doteď ji dovedli vždy jenom jednoho podezřelého. Když je usvědčila, bojovali a nechali se zabít v boji. Svou smrtí chránili ty, které nedopadli. Tyhle tři, se ale budou chránit navzájem a nenechají se tak snadno zabít.

„Podej mi ruce,“ vyzvala Almen. Viděla, že ji Erim napjatě pozoruje.

„Zavřete oči,“ řekla tiše, vlastně ty slova jenom zformovala ústy.

Oba to pochopili, jenom ten kluk na ni neviděl a byla si vědoma, že ji ani neslyšel. Musela počítat s tím, že ho rodiče ochrání. Oba zavřeli oči a než si to strážce kolene stihli uvědomit, vyslala do místnosti světelný záblesk.

Byl to výboj magického světla, který na několik minut zcela oslepí vše živé v okolí. Defenzivní technika, která nespotřebovala přišli magie a odolní vůči ni jsou jenom Imysané.

Částečně je taky oslepí a zavřené oči nikomu, krom nich nepomohou.

Kapitola 2

Viděla, jak se Erim otočil oči se mu rozsvítily, jako dva modré plameny. Almen také jenom ten kluk, jehož jméno zatím neznala, si zakryl oči a klesl na kolena. Oslepila taky jeho, ale byl to imysan a věděla, že se z toho vzpamatuje jako první. Rychle se schoulil do klubíčka, aby byl menší cíl a taky aby nepřekážel, než se mu obnoví zrak.

Chytrý- pomyslela si Aris. Taky se připravil k boji. Viděla, jak mu přes dlaně na tváři prosvítá modré světlo z očí.

Jenom, když se Imysané nedrží zpátky a uvolní veškerou svou magii, tak se i přes fyzické maskování projeví v očích jejich pravá podstata.

Ocelově modrá magie světla. Proto se musejí vždy hlídat. I když jsou i bohmi ohně, tak i jejich oheň je jasně modrý, když se přestanou krotit. Můžou se tím prozradit a odhalit pravou tvář jejich magie.

Erim udeřil jako první. Rozmáchl se rukou z které vylítli ledové krystaly, dlouhé jako šípy. Byla to magie ledu, kterou rádi používali i čarodějové. Několik bohů ohně padlo bezvládně k zemi, když se jim zavrtali do těla, ale ji zajímal teď jenom jeden.

Rio se nestihl ještě zvednout ze svého trůnu, když na něj namířila dlaň. Rychle v ní soustředila magii a vypálila na něj soustředěný paprsek světla.

Věděla, že její magie pálí víc, jak oheň a že čím tenčí paprsek vytvoření, tím bude ničivější. Zasáhla ho přímo do hrudi a zvedla ruku nahoru, pak dolů, čím ho rozpůlila.

Zařval bolestí a byl konec. Příliš rychlý konec, ale nebyl čas na pomstu. Stejně nebyl způsob, jak by mu vrátila bolest, kterou ji způsobil. Pokud ji bylo známo, tak neměl nikoho, na kom mu záleželo. Nebylo nic, co by miloval a co by mu mohla vzít, krom jeho života.

Almen zaútočila na dva mágy, do kterých zabodla tucty ledových šípů. Ty její byly smaragdově zelené. Nebyla to jenom zmrzlá voda, nýbrž krystaly ledu obalené magií.

Svojí magii zjevně nevyužívala naplno. Buď ze zvyku, nebo si to v dané situaci ještě neuvědomila. Útočila jako ledový mág, ne jako imysan. Ledová magie měla různá zbarvení, v závislosti na uživateli. Prozradili to její oči. Byli to modré oči vodního mága. Nesvítili. Pořád se kontrolovala a potlačovala svou magii.

Aris ošlehl plamen jednoho z bohů ohně, co stál za ní a naslepo pálil kolem sebe. Trochu zavravorala, ale nespálil ji. Celým tělem ji probudila magie světla, až ji pokožka svítila i přes šaty.

Probodla ho paprskem a když zahlédla opodál i žalobkyni Kisiu, zasáhla ji přímo do srdce. Její dcera kolem sebe zmateně máchala rukama a rychle mrkala.

Šlo to rychle, než si vyhlédla dalšího protivníka, už ho Erim, nebo Almen sprovodili ze světa.

Když se pak rozhlédla, nezbyl už nikdo krom Kisiiny dceři. I ten kluk se rozhlédl a vstal.

„Co se to stalo?“ Zmateně se díval kolem sebe. Během pár vteřin se místnost proměnila v jatka.

„Je po všem, Demione,“ řekla mu Almen a objala ho.

„Co dál? Nemůžeme odsud jenom tak odkráčet. Stráž venku nás můžu zastavit,“ zeptal se Erim. „Ty rozhodně přitahuješ pozornost. Musíš si ještě něco obléct a ztlumit to záření, jinak je po nás. Jdeš předci s námi.“

Aris to tak daleko nedomyslela. Vlastně se ještě ani nerozhodla, co udělá a už se to dělo, jakoby byla jenom pouhým divákem.

Tahle situace to rozhodla za ní. Ale plán už nějaký měla.

„Jste vodní mágové. Můžete tedy jít do prokletého lesa a taky do ledového království. Oboje je blízko a asi jste tam stejně měly namířeno, když jste teď všichni v téhle podobě.“

„Ano, takový byl plán,“ připustil Erim.

„Tak můžete odejít. Je tady ještě moje dcera. Vysvobodím ji a půjdeme taky

k vodním mágům na sever.“

„Tvoje dcera má taky podobu pravého Imysana?“ zeptal se Erim znepokojeně.

„Ne. Je bohyně ohně,“ Aris si povzdechla. „Já vím. Dokud se nepromění, bude tam trpět, ale Temný les by ji zabil okamžitě. Nemůžeme spoléhat na to, že cestou potkáme nějaké elementáře. A stejně by odmítla pohltit magii někoho nevinného a tím ho zabít. Je paličatá.“

„Nemůžeš jít pro ni sama. Kolik je tam strážců?“ zeptala se Almen.

„Chci vypustit vězně a v zmatku, co pak nastane uprchneme,“ řekla Aris a dívala se, jak se zatváří. Její plán byl zbrklý a pošetilý.

„Dobrá,“ řekl Erim. „Na zámky jsem expert.“ Zvedl ruku a nad otevřenou dlaní, se mu po krátkém záblesku objevil krystalový klíč. „Buď tohle, nebo zámky rozdrťím zevnitř. Zmrazím je a roztáhnu.“

Aris zavrtěla hlavou. „Nemůžu po tobě žádat, aby jsi šel se mnou. Tvá rodina tě potřebuje,“ namítala.

„Pořád žijeme jenom díky tobě, takže můžeš žádat cokoliv. Dlužím ti to.“

Otočil se na Almen a syna Demiona. Jeho žena přikývla a syn smutně sklonil hlavu. Možná, aby nebylo vidět jeho nesouhlas, nebo dokonce i slzy.

„Půjdete dál, podle plánu. Je to jenom pár hodin,“ Erim ukázal rukou na sever. „Bezpečí je prakticky na dosah. Nezastavuje a s nikým se nebavte. Kráčejte pomalu, zkuste splynout s lidem. Kdyby jste se rozdělili, jděte až do Duhového města. Říkal jsem vám jak. Kdyby byla cesta do Ledového království odříznuta, jdete do Feejských lesů. Hlavně opusťte Niarim.“

„Ne, tati. Neměli by jsme se rozdělovat.“ Demion se narovnal a Aris si všimla jejích podoby. Byl právě ve věku, kdy se z chlapce stává muž a dětské měkké črty, se pomalu vytrácí. Bodlo ji u srdce, když se ponořila do těch hlubokých, vlídných očí. Věděla, že když zabije, změní se v led. Nechtěla bít u toho.

„Pomůžu ti,“ žadonil. „Taky umím otvírat zámky. I bojovat. Já, ...“ rozhlédl se kolem sebe, ale jeho odhodlaný pohled zakolísal a znejistěl. Asi to bylo prvně, co viděl krev.

„Ne Demione.“ Erim krátce, no důrazně zavrtěl hlavou. „Nebudu se moct soustředit na boj, když vás budu muset hlídat. „Jděte, já si vás pak najdu. Víte kam jít.“

„Ano, známe cestu,“ řekla Almen tiše zastřeným hlasem.

„Kdyby se něco zvrtilo a v boji, nebo kvůli zranění, by jste se museli proměnit na bohy ohně, vyhněte se temnému lesu. Temný, prokletý, nebo černý, má více jmen, ale v skutečnosti je tmavě fialový. Hraniční s Ledovým královstvím a když uvidíte fialové stromy, raději se jim obloukem vyhněte. Pak se držte vlevo.“

„Noční Feejové,“ řekla Aris zamyšleně. „Vždy mě lesy Feejů fascinovali, no nikdy jsem se k nim nepřiblížila. Většinu života jsem měla podobu bohyně

ohně. Teď bych šla právě tam, jenže to nejde.“

„Les by tvou dceru okamžitě zabil. Jestli by ji nezabili dřív noční feejové, než by poznali, čím skutečně je.“ Řekl Erim.

„Jsou skutečně tak mocní?“ Zeptal se Demion. „Jejích oheň je taky modrý. Jsou jako my?“

„V něčem jsme si hodně podobní,“ připustil Erim.

Podešel k nim blíž a oba krátce obejmul. Almenu políbil na rty, pak na čelo a pootevřel jedny dvoukřídlé dveře. Krátce nakoukl ven a zhluboka vydechl. „Můžete.“

Když kolem něj proklouzli, ještě chvíli se za nimi oba dívali. Minuli několik mágů a bohů ohně a pak se jim ztratili v davu. Erim asi ani nedýchal. Stál napjatě a křečovitě svíral kliku na dveřích. Aris věděla, že kdyby je někdo zastavil, někdo začal vyslychat, Erim by ani na vteřinu nezaváhal. Zaútočil by a strhl vši pozornost na sebe.

„Zvládnou to,“ Aris se ho snažili povzbudit.

„Kudy?“ Podíval se na ni a i tenhle pohled znala a opět ji zabolelo u srdce.

Kapitola 3

Hned u schodů potkali dva mágy. Prvního překvapil Erim, když mu do hrudi zabodl dlouhý, krystalový oštěp, no ten druhý se rychle vzpamatoval a vypálil na ně jakousi zelenou, magickou kouli. Ozvala se rána a vzduch podivně zapraskal.

Oba je to povalilo a zdálo se, že směsi magického útoku dominoval blesk, protože je oba na zlomek vteřiny omráčil.

Aris vytvořila podobnou kouli a mrštila ji na něj. Nestihl se uhnout a bylo po něm dřív, než jeho bezvládné tělo dopadlo na schodiště. Propálila mu do břicha velkou díru.

Ocitli se o patro níž s celami po obou stranách úzké chodby. Erim se hned pustili do prvního zámku.

Bylo jedno koho věznili. Nepřátel bohů ohně, byl spojenec. Do zámku vyslal trochu magie a když ji nechal zkrystalizovat, roztáhl se a prasknul, čím se mříže otevřeli. Chodbou se roznese rachot a oba se napjatě přikrčili. Ohnivý mág, kterého vypustili, taky napjatě naslouchal. Nic. Zdálo se, že vězně nikdo nehlídá.

Postupně takhle otevřeli všechny cely a chodbu zaplnilo asi padesát mágů.

Všichni tiše a koordinovaně spolupracovali až se konečně dostali k cele, kde byla Arisina dcera.

Hodně mágů na ni hledělo podezřívavě a když viděli v cele bohyni ohně, začali se pomalu vytrácet. Nechtěli je zastavit. Zdálo se, že teď šel každý za sebe. Museli si pospíšet. Věděli, že když začnou vězni vycházet ven, nebudou už mít času nazbyt.

Když Erim otevřel její celu a Aris jim řekla, koho chtějí ještě vysvobodit, opustil je i zbytek vězňů. Nikdo se nechtěl zaplést s imysany a už vůbec ne s Evorinovou dcerou.

„Zůstali jsme v tom sami,“ Aris si povzdechla. „Vím, že se mě bojí, no mohli nám pomoci.“

„Možná se báli i mě,“ Erim pokrčil rameny. Jeho oči svítili v tmavé chodbě stejně, jako její.

To měl pravdu. Z Imysanů mělo strach celé město. Možná tam někoho z vězňů zavřeli i oni samy. Proč by jim měli pomáhat?

„Budou tam stráže,“ připomenula jim Alrin. „Možná nás slyšeli a budou připravení.“

„Půjdete za mnou,“ řekla Aris. „Oslepím je a vtrhneme tam.“

Oba přikývli a tak pokračovali zpátky. Vše teď muselo jít rychle. Vězně, co vysvobodili, už mohli být venku. Na rozcestí se Aris nejdřív podívala do chodby a pak jim poručila, aby se otočili a zavřeli oči.

Hned po záblesku vběhli do levé chodby a běželi na její konec. Že je něco špatně, zjistili až když je zasáhli plameny.

Horší ale byla sprška rudých krystalů. Aris jich schytala nejvíc. Jenom opravdu zdatný mág dokáže vytvořit tak silné krystaly, které by dokázali zranit Imysana.

K smůle všech tří, zrovna takovému mágu právě čelili. Jeho magické dovednosti ještě víc zesílil bůh ohně a jejich kombinovaný útok, byl nečekaný a devastující.

Aris se zhroutila k zemi a Erim se musel přichytit zdi. Několik krystalů prolétlo skrze něj a zabodli se do Alrin.

Druhá ruka se mu rozsvítila a v mžiku z ní vylítli ledové šípy. Zasykali celou chodbu, jako krupobití a v záblescích světla Alrin viděla svou nehybnou matku, Erimove krví prosáklé záda a čtyři postavy ve předu.

Na chvíli je obalilo rudé světlo a Alrin věděla, že je to ochranný štít. Vytvořil ho jeden z mágů, aby je chránil. Roztáhl se kolem nich, jako veliká, rudá, průhledná bublina. Rozpínala se od stropu, k podlaze a od jedné zdi, po druhou.

Erimove krystaly do ní naráželi s ohlušujícím, kovovým zvukem a tříštily se, nebo se od ní odráželi a zabodávali se do okolních zdí.

Zařval a nevěděla, jestli od bolestí, nebo vzteku a zvedl i druhou rukou. Obě

se mu rozsvítily ještě víc a šípy se změnili v dlouhé oštěpy.

Bariéra se taky víc rozsvítila, pak ale praskla a zmizela. Magické oštěpy je teď hravě probodli. Erimove ruce pohasli a po zdi se svezl k zemi.

Vyhaslo i světlo v jeho očích. Alrin se nebyla schopna hnout. Když se rozhostilo ticho, zaslechla něčí trhaný dech.

Najednou se dostavila i bolest a když se podívala dolů, pochopila proč. Z hrudi ji trčelo asi tucet rudých krystalů a pár jich měla i v pravém rameni a ruce.

„Matko?“ Pošeptala a zakašlala. V puse pocítila krev. Udělala krok vpřed, upadla a k tělu své matky se musela doplazit.

Otočila ji na záda a skutečně. Dýchala, nebo spíš chrčela a Alrin věděla, že jsou to její poslední vteřiny.

„Matko vydrž, najdu pomoc.“

„Jsi zraněná,“ podařilo se jí říct jediným dechem. „Musíš,“ zakašlala „magie,“ opět zakašlala a namáhavě polkla. „Uzdraví tě magie.“

„Nás obě,“ Alrin se rozhlédla a její zoufalství se znásobilo. Nebyl tady nikdo. Její matka neměla komu vzít magii, aby se rychle uzdravila. Její zranění byla hluboká a ztratila už hodně krve. Věděla, že v takovém stavu se sama neuzdraví. Magie ji opouštěla spolu s krví.

„Mou, vezmi si mou,“ řekla Aris přidušeně.

„Ne! Nikdy! Zachráním nás obě. Já jsem v pohodě. Uzdravím se. Někoho najdu. Kohokoliv.“ pokusila se vstát, ale nohy ji odmítali poslechnout. Podívala se na krystaly ve svém těle. Její košile nasákla krví. Zrak se ji rozostřil a ruce se ji roztřáslí.

„Dcero,“ Aris pomalu zvedla ruku k její tváři. „Miluji tě. Odpusť mi.“ Mluvila tiše a bylo vidět, jakou ji to způsobuje bolest.

„Nemluv matko. Někoho najdu. Jeho magie ti pomůže.“

„Umíráš. Má magie tě může zachránit.“ Aris chraptivě zakašlala v koutku úst, se jí objevil pramínek krve.

„Má pravdu,“ řekl hlas nad nimi, až podskočila, co jí způsobilo ještě větší bolest. Žena s rudými vlasy a modře svítícíma očima, si k nim klekla.

Hned poznala, že je taky Imysanka. Eviorinova dcera. Položila dlaň na čelo její matky. „Umírá. Magie opouští její tělo. Nenech ji zemřít zbytečně.“ Pohlédla někam za ní. „Nikdo tady není. Tohle je jediná magie, co tě může zachránit. Zabili jste mága, co kolem mě držel štít. Dlužím vám svůj život. Jsem Anissia.“

„Alrin. A tohle je moje matka Aris,“ podařilo se jí říct. Bolest ji ztěžovala dýchání a mluvila obtížně.

„Tak Aris,“ Anissia se sehnula níž. „Slibuji, že tvoji dceru ochráním. Odejdi v pokoji, sestro. Slibuji, že za ni položím i život. To vám dlužím.“

„Rychle,“ podívala se na svou dceru, lapajíc po dechu. „Udělej to. Vezmi si mou magii. Uzdraví tě.“

„Ne! Nemůžu tě zabít!“

„Už je mrtvá,“ řekla Anissia tiše, vzala Alrin za ruce a násilím jej je položila na ruce její matky. Vzpírala se, no marně. Byla zraněná a slabá.

Arisine oči zasvítily, pak pohasli. Pak se rozsvítily Alrinine oči a taky její pokožka. Rudé krystaly, co měla zabodnuté v těle zazářily a rozplynuli se v magii, kterou taky vstřebala. Rány se okamžitě uzavřeli a nezůstali po nich žádné stopy. Vlasy jí zběleli a proměna byla u konce. Celé to trvalo jen několik vteřin. Teď byla jako svítící přízrak.

Rozbrečela se a pokoušela se magii vrátit své matce. Zbytečně. Nešlo by to a byla už v jiném světle, mezi předky.

Políbila ji na čelo a podívala se na Anissiu. Klečela teď u Erima. Prsty mu přivřela víčka a taky ho políbila na čelo.

„Jdi v pokoji bratře,“ pošeptala. Zvedla se a pomohla na nohy i Alrin. „Až pochyťají uprchlé vězně, půjdou se podívat, jak se jim povedlo uniknout. Musíme ti najít nějaké oblečení. „Znechuceně si prohlédla těla dvou mágů a bohů ohně.

„Svítím,“ Alrin se zahleděla na své ruce.

„Je to sice nádherné, ale příliš nápadné. Raději tě zamaskujeme.“

„Uvidí mě a obě nás zabíjí. Už nikdo další kvůli mě nezemře. Jdi sama.“ Alrin o krok ustoupila a zády se opřela o zeď. Pohlédla na vyhaslé tělo své matka a sehnula se k ní. Anissia ji ale zastavila a zvedla dřív, než si k ní stihla kleknout.

„Ani náhodou,“ Anissia razantně zavrtěla hlavou. „A zemřou jich spousty. Každý co se nám postaví do cesty. A neboj. Nevšimnou si tě. Veškerou jejich pozornost upoutám na sebe,“ řekla hlasem, ve kterém nebyli žádné pochyby a sebejistě se usmála.

Kapitola 4

Pořád mu byla zima a jak se stmívalo, bylo to ještě mnohem horší. Demion si na to ani po letech nezvykl a bylo mu jasné, že si ani nikdy nezvykne.

Často přemýšlel nad tím, jak by se mu tady žilo, kdyby zůstal vodným mágem. Možná by se mu tu i líbilo. Ano, jistě by se mu tu líbilo.

Duhové město mělo své kouzlo, no bylo příliš na severu a i období, které tam nazývají létem, bylo pro něj mrazivým utrpením.

Ani vnitřní magie ohně, ho nedokázala ohřát. Kdyby se tehdy nerozdělili. Kdyby šli jinudy, nebo o chvíli později. Kdyby si ho tehdy nevšimla ta bohyně ohně, bylo tam tolik toho kdyby.

Nebyl si jist, kolik let uběhlo. Sedmdesát, nebo osmdesát. Možná i víc. Ale pořád věřil. V tom hradě viděl otce naposled a matku v té vesnici, kde došlo k boji mezi mágy a bohmi ohně.

Ale věřil, že se pak našli a že museli odjet jinam. Že jsou spolu, že se jen někde zdrželi a jednou se opět shledají.

Nebyl tak bláhový, ale tohle jsi nalhával rád. Že změnili svou podobu a když on taky, tak se někde možná už i potkali a jenom se nepoznali.

Byl tady sice jediným bohem ohně, ale co na tom záleží? Věřit mohl a taky chtěl.

Na štěstí ho ledoví mágové nezabili, když vešel do duhového lesa. Tehdy ještě nevěděl, že existují i ledoví mágové. Že existuje magická pečeť.

Elsei mu to vysvětlila. Byla to velitelka stráží a teď už i jeho dobrá přítelkyně. Vodní elementáři se můžou stát ledovými. Je to něco, jako vyšší úroveň téhle magie. Aby to jejich tělo vydrželo, podstupují proceduru, kterou nazývají pečeť.

Jakoby se zmrazili. Je to obřad. Nikdy u žádného nebyl a jako bůh ohně ani nebude.

Ne všichni to můžou podstoupit a ne všichni se pro to rozhodnou.

Obřad se koná v paláci a vždy je u něj král Lasiris. Trůnní sál je vysoká, kuželová místnost s několika poschodími. Po obvodu má stovky výklenků v

kterých jsou zledovatělé sochy mágů, kteří proměnu nezvládli. Jsou z nich krystalové sochy, jako připomínka rizika, kterou pečeť obnáší.

Elsei mu řekla, že je to podobné, jako u ohnivých elementářů, když je promění na bohy ohně. O tom něco věděl. Tuhle proměnu nedokáže mág udělat sám.

Musejí mu svou magií pomoci jiní a pod náparem takového množství a přívalu magie, dojde k proměně. Tedy když to tělo zvládne přijmout a přizpůsobit se.

Když mág není dost silný, nebo připravený, tak ho to zkrátka zabije. Možná i proto nejsou všichni vodní mágové ledovými. Je velké riziko, že místo větší síly a nesmrtelnosti, dostanou opak.

Takže z ohnivých mágů vznikají bohové ohně a z vodních zas ledový mágové. Když se tehdy Elsei zeptal, že proč se nenazývají Bohmi ledu, tak se smála. Prý se necítí být bohyní.

Ale dozvěděl se i další zajímavou věc. Že zemní magie je magie života. Elementáři, co jí vládnu, dokážou léčit a nechat rostliny růst a ovládat je.

A že z nich se pak rodí Feejové. Ale už nevěděla jak. Možná stejným způsobem, co by znamenalo, že každá elementární magie má i vyšší stupeň.

On, jako imysan mohl přijat jakoukoliv magii. Mohl být klidně ohnivým mágem, no pohltil magii na vyšší úrovni a stal se rovnou bohem ohně. A byl od nich ještě o něco silnější.

Vše, co jeho druh pohltní a napodobí, udělá o něco lépe. Proto je jeho oheň světle modrý. Je silnější, jakoby teplejší. Je jako oheň nočních feejů.

I o nich se tady dozvěděl hodně, no pořád to bylo málo. Ve feejských lesích žili dva druhy feejů. Lesní a noční. Ty noční, jsou ochránci a bojovníci a používají oheň.

Ty lesní zas ovládají zemi a tedy samotnou magii života. Trochu víc na východě mají společné hranice. Pár krát tam byl, no žádného feeje neviděl. Ale viděl konečně z blízka černý les. Fialové listy v korunách černých stromů, jakoby mluvili a varovali ho, ať se nepřibližuje. Věděl, že to není jenom les, ale samotná bohyně Feeja. Mágům ani čarodějům neublíží, jenom bohům ohně. Nevěděl proč nemá v lásce zrovna je, ale nedivil se jí.

Mezi oběma říšemi vládlo pradávne příměří. Ve velké válce mágů byli spojenci a teď si tady poklidně žili vedle sebe už víc jak dva tisíce sedm set let.

V ledovém království žili i čarodějové a lidé, no nejvíc vodní mágové. Proslýchá se, že za Feejskými lesy je to podobně.

Že je tam velké lidské město. Možná už od dob, kdy sem uprchli před válku. Chtěl to město vidět, chtěl poznat feeje. Chtěl se zbavit podoby, kterou nenáviděl, no potíže byla, že oheň miloval.

Magie ohně mu seděla mnohem víc, než magie vody. Na boj byla vhodnější. Zemní magie byla spíš defenzivní a vzdušní už zcela vymizela. Vlastně ani neslyšel, že by někdy žili mágové s tímhle elementem.

S Elsei uzavřeli dohodu. Chodíval s její družinou na hlídky a pomáhal jim v boji, když bohové ohně překročili jejich hranice.

Měl proti nim výhodu. Jejich oheň ho nespálil, protože ten jeho byl silnější. U stejný magie, má vždy výhodu ten silnější.

V posledních letech se to stávalo častěji. Bohové ohně s mágy, nebo čaroději vystupovali do Duhového lesa a občas došlo i k boji.

Jednou se ji na to opatrně zeptal. Že kdyby byl někdo z vodních, nebo ledových mágů smrtelně zraněn, jestli by mohl pohltnout jeho magii.

Souhlasila pod jednou podmínkou. Že musí k tomu zvolit i ten umírající. Už k tomu došlo. Před pár lety, když je zvolala a vydali se zahnat vetřelce.

Při jejich ústupu došlo k boji a Tarnes to schytl. Znal ho dlouho a nebyl schopen vzít si, co mu s posledním dechem nabídl.

Když nad tím pak později uvažoval, tak jsi nebyl jistý proč. Jestli to bylo tím, že to byl přítel, nebo tím, že oheň mu tak nějak přirostl k srdci.

Jednoznačně by se mu tady žilo lépe.

Povzdechl si a posunul židli blíž ke krbu. Bydlel ve srubu, co mu pomohli postavit přátelé. Ostatní měli krystalové domy, postavené magií, no dřevo bylo teplejší.

Právě teď ho chlad netrápil nejvíc. Pociťoval hlad. Tohle mu na téhle podobě vadilo nejvíc. Musel se živit jako bůh ohně.

To znamenalo spálit v horký popel něco živého a vdechnout to spolu se životnou silou, nebo duší.

Praví bohové ohně pohlcovali jenom lidi, protože zvířata byli pod jejich úroveň. To Demion nikdy neudělal. Nezabil by člověka, když se mohl nasytit i jinak.

Tady na neštěstí nebylo moc zvířat. V téhle předsunuté vesnici měli jenom pár slepic, nějaké kachny a hlavně ryby.

Jezera a řeky jich byly plné a nejčastěji si pochutnával právě na nich.

Nikdy se nezbavil odporu z jejich studené slizké a šupinaté kůže a možná i proto krmení odkládal, co nejvíc to šlo. Ten chlad mu způsoboval bolest. Ano. Nenáviděl chlad a o to víc nenáviděl bohy ohně a taky sebe, protože byl jako oni. Tady si i navzdory tomu našel přátele. Už z dálky ho každý snadno poznal díky obláčkům páry, co vypouštěl při dýchání. Ledoví a dokonce ani vodní mágové je neměli.

Občas se pohrával s myšlenkou, že až tady jednou jeho služby nebudou potřebné, odejde do roklinky. Říkali jí Zelená roklinky. Bylo to malé údolí, kde ze země vytékali horké prameny. Kdysi se tomu říkalo Kamenné město. Ve skalách si první osadníci vyhloubily své obydlí a začali tam taky hospodařit. Drželo se tam teplo.

Chtěl si vzít právě další přikrývku, když se ozvalo rázné zaklepání.

„Dále“ zavolal.

Dveře se otevřely a vešla El sai. Měla na sobě jenom tenkou bílou halenku a bílé nohavice. Strásl ho zimou. Ledovým mágům nikdy zima nebyla.

Všichni, co prošli pečetí, vypadali jako ona. Měli bílou, někdy namodralou pleť a popelavě šedé, někdy až bílé vlasy.

El sai se krátce usmála, když viděla, jak se snaží ohřát, no hned zvažněla. „Něco narušilo síť,“ řekla rovnou k věci.

Sítí myslela duhový les. Krystaly, co vypadali téměř jako stromy, byli tak vzájemně propletené, že to působilo jako obří pavučina. Pokrývali celé údolí, kterým se dalo vstoupit do ledového království a chránilo hranici s městem Niarim.

Nešlo jí projít bez toho, že by se něco neporušilo a mág, co les hlídal, to okamžitě ucítil. Byl jako pavouk v síti, co zachytí i to nejjemnější chvění.

Vždy les hlídalo několik strážců, které by jakékoliv narušení vzbudilo i ve spánku.

„Víme kolik?“ Zeptal se a vstal. Z věšáku vzal kabát a oblékl si ho.

Neřekla by mu to, kdyby nechtěla, aby šel taky. Hranice překračovali většinou mágové a čarodějové. Jen zřídka byli mezi nimi i bohové ohně.

Kdyby ano, tak on byl na boj s nimi nejvhodnější.

„Víc jak tucet, méně než dva. Jsou asi dvě hodiny daleko. Je to velká skupina.“ Zamračila se a vypadala znepokojeně. Tomu se nedivil. Většinou se hranici pokoušelo proklouznout jenom pár zvěďů. Větší skupina připomínala spíš útočný oddíl.

„Chápu.“ přikývl. Tým byla i větší pravděpodobnost, že budou mezi nimi taky bohové ohně. Dostane příležitost nějakého zabít. Každý z nich může mít na svědomí i tisíce lidských životů. Říkal si, že když nějakého zabije, tak tím jiné životy ušetří. Ale to si možná jenom nalhával, aby omluvil svou nenávisť vůči nim.

„Cestou jsem ti vytáhla z řeky klec. Chytilo se do ní asi osm ryb.“ El sai se usmála, když se zatvářil kysele. Věděla, že ryby nesnáší. „Bude ti to stačit? Kdy jsi jedl?“ Podezřívavě si ho prohlédla.

„To stačí.“ povzdechl si. Před možným bojem se posílit musel.

Když z proutěné klece vyndával ryby a měnil je v žhnoucí popel, odvrátila se. Její smaragdově zelené oči hleděli do země.

Většinu mu dopřála soukromí, no teď stála opodál a čekala, jakoby se chtěla ujistit, že všechny pozře.

Jakoby byl malé dítě. Sice vypadala mladě, no věděl, že pečetí prošla před několika staletími a pro ni jako dítě byl.

„Znám tě už sto let a pořád se na to nedokážu dívat. Promiň.“ Řekla tiše, když zmizela poslední z ryb.

„Jsem tu už tak dlouho?“ Podivil se. „Sto let?“

„O měsíc to bude přesně sto.“

„Jak si to můžeš tak přesně pamatovat?“ Podivil se.

„ Protože když jsem tě poznala, měla jsem právě okrouhlé narozeniny.“
Usmála se a povytáhla obočí.

Nečekala, že se zeptá kolik jí je a ani to neudělal. I kdyby jí bylo deset tisíc let, vypadala by stejně. To byla jedna z výhod pečete. Ledoví mágové žili dlouho.

Ale, že uběhlo tolik času, nevěděl. Vnímal čas jinak, než smrtelníci, ale stovka se mu zdála moc. Měl tady přátele, ale jako bůh ohně byl sám. Nebyl tady nešťastný, no nebyl ani šťastný. Jakoby byl citově na nule.

Příliš se s nikým nesbližoval, protože by to stejně nikam nevedlo. Jen jednou jí podal ruku a přísahal by, že i když byla ledová, popálila ho víc jako oheň.

Nikdy by se s někým, jako je ona nemohl skutečně sblížit. Nikdy by ji nemohl pohlédit, obejmout, políbit.

Vodní mágové časem buď prošli pečeti, nebo umírali, jako lidé. Jako nesmrtelný, potřeboval někoho nesmrtelného. Ale takhle mu to i vyhovovalo. Držel si odstup a někdy i slyšel, jak o něm říkají, že má ledové srdce. Jenom pár z nich ho znalo natolik dobře, že věděli, že se tím jenom chrání. Mágové tady umírali a každá ztráta přítele byla bolestivá. I pro něj.

Skrýval to, vyhledával samotu a bolest měnil v hněv. Hněv mu dláždil cestu k pomstě a i když už dávno pochopil, že kráčí v kruhu, bál se ho přetrhout. Bál se, že když opustí tuhle cestu, nezůstane mu nic a on bude prázdný. Že se sesype, jako zchátralá ruina, co v troskách pohřbí zbytky jeho chladné duše.

Tvářil se chladně a odtažitě, ale některým se povedlo pohlédnout pod jeho krunýř. Sklopil zrak, když si uvědomil, jak se na něj El sai zamyšleně dívá. Ona ho znala asi ještě lépe, než on sám sebe. Utáhl si pevněji opasek na kabátu a kývl.

Bylo jich asi čtyřicet, tedy skoro půlka osady. El sai nechtěla zbytečně riskovat a povolala na průzkum početnou převahu.

Duhový les vytvořili v údolí mezi východní zdí, co tvořily strmé skály a západními feejskými lesy.

Jednou ho vzal Eram na vyhlídku, aby mu ukázal les ze shora. Východní skály se v dálce měnily v poušť písku a ledu, na západě se tyčili mohutné feejské stromy a mezi nimi krystalová mozaika.

Jako inspirace pro její vytvoření skutečně posloužila pavučina. Od jižní hranice se k severu táhly rady stromů, kde se spájeli do jednoho bodu. Další pak procházeli příčině, jako desítky jednotlivých hradeb. Byli ale propojené a jakékoliv narušení se okamžitě projevilo v centrálním uzlu, u kterého teď stáli.

Byl umístěn v malé pevnosti v které bydleli strážci lesa. El sai s nimi krátce promluvila a vyrazili dál už klusem.

Utvořili dvojstup. První dva mágové nechali stromy před nimi zmizet, poslední dva je pak zas vytvořili. Každý strom byl vlastně tlustý krystal magie, vysoký jako dvoupatrový dům, se stovkami dlouhých krystalů místo větev.

Měli různé barvy a odstíny v závislosti na mágovi, co je vytvořil. Jako celek pak měli skutečně všechny barvy duhy.

Netrvalo dlouho a vetřelce objevili. Vždy se předpokládalo, že jsou to temný mágové, vyslání bohmi ohně na průzkum.

Ale také se předpokládalo, že to můžou být i uprchlících, nebo odpadlící, co u nich hledají útočiště.

I Demion sem jednou takhle přišel. Propaloval si cestu skrze krystalové stromy a čekal až ho objeví.

Věděl, že to poznají a přijdou si po něj a proto držel svou magii plně uvolněnou. Doufala, že díky modrému ohni si ho nespletou s bohem ohně a okamžitě ho nezabijí.

Teď byl tady, na opačné straně a za poslední, lesní zdí už viděli záblesky ohně a zář magie. Krystalové stromy se rozsvítili v místech, kde na ně narazila magie a svoji jasnou zář odevzdali také stromem v okolí. Údolí se zbarvilo do oranžova. Nebylo pochyb, že na proražení použili oheň. Rozestoupili se a připravili na možný útok.

Přišlo to bez varování. Hned, jak si mágové porazili cestu, zaútočili. Rozeznal dva bohy ohně, obě byly dívky.

Pak nastal chaos. V barevných záblescích různé magie se, soustředil na ta ohnivé. Když jejich směrem vylítli kužele plamenů, vyslal proti nim ty svoje.

Rozehnal je, když o sebe narazili a zaútočil.

Věděl, že jeho oheň je silnější a že kdyby ho i přímo zasáhli, tak ho nezraní.

Oheň byl jeho element a nemohl ho spálit. Dívky ale měli smůlu. Srazil je proudem magie k zemi. Jednu, co byla blíž, to dokonce o pár metrů odhodilo až vrazila do nějaký čarodějky a obě skončili na zemi.

Zranil je jenom zlehka. Nato, aby jeho útok napáchal větší škody, byl příliš rozptýlený. Namířil dlaň na dívku, co ležela blíž a právě se pokoušela zvednout, když ho zasáhl zelený paprsek magie přímo do srdce, až mu to vyrazilo dech. Byl jako úder pěstí a podle toho, jak ho to bolelo, byl v útoku i led.

Namířil na nového protivníka a vypálil úzký paprsek, který ho zasáhl rovněž do srdce. Světlovlasý mág skončil s dírou v hrudi.

To se ale na něj už vrhla bohyně ohně a praštila ho do tváře. Zavrával a než se stihl vzpamatovat, vrazila mu kolenem do břicha až se sehnul k zemi.

Zaslechl, jak tasila meč, nebo dýku. V panice vypálil oběma rukama přímo pod sebe.

Nestihl ji zaměřit, ale rozptýlené proudy magie ho vymrštili do vzduchu a dopadl opodál.

Překvapilo ho to víc, než bohyni ohně, kterou to opět povalilo na zem, když ji vlna magie podrazila nohy. Zvedla se rychleji, než on a v ruce držela dvě dýky.

Obě rozpálila její magie do ruda. Kdyby zaváhal jen o zlomek vteřiny, měl by zřejmě obě zaražené v zádech.

Ošlehl ho plamen druhé dívky a na okamžik ho oslepil. Toho využila zas ta první a vrazila mu dýku do břicha.

Zařval bolestí a o krok ustoupil. Ve volné ruce se jí teď vznášela ohnivá koule velikosti jablka.

Vrhla mu ji do tváře. Zatmělo se mu před očima a rozmazané záblesky kolem něj, se zlily do jedné chaotické jasné šmouhy. Nerozeznal kdo je přítel a kdo ne. Vytvořil kolem sebe ohnivou zeď a roztočil ji. Vznikla ohnivá kupole, která ho chránila podobně, jako ledový štít. Ten ho i inspiroval pro zformování magie do takového tvaru. Ohnivé útoky zcela pohltil a jiné druhy magie značně oslabil. Přes štít viděl všechno v odstínech modré a hodně zkresleně, jakoby se díval přes vodní bublinu, ale byl jakž takž chráněn. Zrak se mu vyostřil a mohl se rozhlédnout. Snažil se nevnímat bolest a nemyslet na dýku, z které trčela jenom rukojeť. Sotva mírně otočil tělem, dýka zaprotestovala. V duchu zaklel.

Bohyně ohně nikde poblíž neviděl. Pár strážců se taky chránilo štíty, jenže oni je v zlomku sekundy dovedli zrušit, zaútočit a okamžitě opět vytvořit. Nebo vytvořili kupoli kolem útočníka, aby ho polapili na místě, pak na něj vypálili tucty krystalů a těsně před jejich dopadem nechali štít zmizet.

Uviděl Elsay, jak se hnala bojištěm. Kolem ní ve vzduchu poletovali stovky drobných krystalů, které ji chránili, jako smrtící hejno. Byli jako natažený luk, čekající jenom na svůj cíl. Viděl, jak se podívala na útočícího čaroděje a jak se od něj část tohoto hejna oddělila a smrtící rychlostí vyrazila vpřed.

Zasáhla čaroděje, pak dalšího a v závětí kolem sebe vytvořila ochrannou kupoli. Narazil do ní podivný, býlí paprsek, ale neprorazil jí. Demion ho uviděl stát opodál, chrtem k němu. Rozpustil svou ochrannou bariéru a vypálil na něj salvu ohnivých koulí. Nebyl si jist, jestli ho trefí a proto vypálil vícekrát po sobě.

Kousek od něj ze země vystřelil ledový keř. Trsy dlouhých krystalů probodli ohnivého mága a zvedli ho do výšky. Pak se zvedl vítr a Demion věděl, co bude následovat. Klekl si, nedbají bolesti a rychle si lehl. Sníh pod ním se zbarvil do ruda. Zem se otřásla a zahřmělo. Ležel na boku a snažil se udržet tak, aby se rukojeť dýky nedotkla země. Vítr prudce zesílil a výhružně svištěl. Ohromný vír ledových krystalů procházel bojištěm a vtahoval do sebe nepřátele. Pohltil vše, co se mu dostalo do cesty.

Všude kolem lítaly ledové krystaly a donutili vetřelce k ústupu. Bojiště se vyklidilo stejně rychle, jak propuklo.

Útočníci se stáhli zpátky cestou, kterou přišli a na zemi zůstalo ležet pár nehybných těl. Demion se namáhavě zvedl.

Mezi neznámými zahlédl i známé tváře. Lores, Bersea a Eron. Mrtvých nepřátel byl dvojnásobek, no cena vítězství byla přivysoká.

Zemřeli jeho přátelé. Nedokázal se na ně dívat.

Elsi s pár mágy opravili nejbližší bariéru, aby je nezaskočil další útok a zkontrolovala zraněné a mrtvé.

Menší skupinu, by se vydala pronásledovat a zahnali by je až za hranice. Cestou zpět by opravili bariéry a ošetřili raněné.

Tahle byla příliš velká a nejspíš nechtěla rozdělovat síly, kdyby je vlákali do léčky. Klidně mohla být i další parta v záloze.

„To je dobrý,“ řekl Demion, když se zastavila u něj a zachmuřeně se podívala na dýku v jeho břichu. Nechtěl jí přidělovat další starosti.

„Na tři,“ řekla a opatrně uchopila rukojeť.

Řekla jedna a potáhla. Přes zaťaté zuby mu uniklo zasténání. Přitiskl si na ránu dlaň a zatajil dech, kým bolest nepominula.

Musela ji vyndat, jinak by bránila v hojení. Ledový krystal, by jeho magie pohltila, no ocelové ostří nikoliv.

Vydechl, když se rána uzavřela a bolest pozvolna pominula. Vysálo to z něj hodně magie. Zapotácel se, ale udržel se na nohou. Překvapili ho. Takhle sehranou dvojku bohů ohně ještě neviděl.

Spolupracovali při útoku a kryli jedna druhou, jakoby prošli už stovkami bitev.

„Byli sehraný,“ řekl tiše.

„Ano,“ přisvědčila zamyšleně. „Jakoby to trénovali. Každý věděl, co má dělat a co dělají ostatní. Ráno se sem vrátím s větší partou a opravíme zbylé prstence.“ Unaveně si povzdechla. „A podám králi hlášení.“

Další den ho nechali odpočívat i když jim opakovaně tvrdil, že je v pořádku. Léčení odebírá magii, ale ta jeho nebyla nijak vážná.

Trochu byl otlučený a na to bodnutí už téměř zapomněl. Mohlo to dopadnout mnohem hůř. Promítal si, co se stalo a cítil se mizerně. Tak snadno ho vyřadili z boje. Dvě bohyně ohně. Kdyby se s nimi utkal sám, už by tady nebyl. V samých základech to otřásl vírou v jeho schopnosti. Oheň byl jeho element. Měl navrch už jenom tím, že byl imysan.

Elsai se u něj zastavila až na druhý den krátce po setmění. Opět se hřál u ohně, zabalený do přikrývek a popíjel horký čaj, no tentokrát se na něj nesmála. Unaveně si sedla na židli oproti a chvíli se jen tiše dívala na plameny.

„Musím na pár dní odejít.“ Řekla, když už si myslel, že vůbec nepromluví. „Povede to tu zatím Azalar.“

„Jak to dopadlo u krále? Kam jdeš?“ Zněla unaveně a rezignovaně. U krále to dopadlo špatně. Nedivil se. Ztratili přátele.

„Lasiris mě vyslal na západ.“

„Kam na západ?“ Demion se trochu napřimil. Pokud věděl, tak na západě nic nebylo.

„S králem jsme o tom dlouze mluvili. Ty útoky se zhoršují. Za posledních sto let je jich mnohem více, než kdykoliv předtím. Pod takovým náporem to dlouho nevydržíme. Morálka klesá a ztrácíme strážce. Za tohle století jsem pohřbila více přátel, jak za celý dosavadní život.“

„Od doby, co jsem tady já?“

Elsai mu zamyšleně pohlédla do tváře. Krátce zavrtěla hlavou. „Ano, ale s tebou to nesouvisí. Při tvém útěku z Niarimu, byl zabít ohnivý lord Rio. Myslíme si, že jeho nástupce je nejspíš ambicióznější a pokouší se dobít sever. Ať je to jak chce, útoky jsou častější a ztratili jsme už příliš přátel. Duhový les nás nechrání. Jenom nás varuje. Existuje jediná účinná ochrana. Černý les.“

„Chcete odejít do feejských lesů?“ Demion se netrpělivě zavrtěl. Tam by jít nemohl. Ne jako bůh ohně. Musel by zůstat zde. Nebo by se musel proměnit v cokoliv jiného, než boha ohně.

„Ne nutně.“ Elsai si všimla, jak se vyděsil a usmála se na něj. „Chtěli by jsme je požádat o pomoc. Kdysi jsem byli spojenci a poté nebyli mezi námi nikdy žádné spory. Žijeme vedle sebe v míru stovky let. Možná by dokázali ten svůj les potáhnout dál. Mám jít za feeji jako vyslanec krále Lasirise a požádat je o pomoc.“

„Ale víš, co se říká. Že jejich stromy zabíjí jenom bohy ohně. Ostatní mágy prý projít nechá.“ Připomněl jí, co mu sama říkala.

„To je pravda. Ale noční feejové si je hlídají. Z těch má strach každý. Do jejich lesů se neodvážím. Bohy ohně zastaví les a ty zbylé zas noční feejové. Ale když tady bude Feeja, možná je to zastaví úplně. Bohové ohně pochopí, že naše území nikdy nezískají. I kdyby sem poslali všechny své mágy a čaroděje, sami sem nikdy nevkročí. K čemu by jim bylo království, které nikdy nebude jejich?“

„Určitě by to pomohlo.“ Připustil Demion i když ho pomyšlení na noční feeje znepokojilo. Nevěděl, jestli ho děsí víc černé feejské stromy, nebo noční feejové.

„A když nám odmítnou pomoci?“

„Budu je muset přesvědčit. Nevidím jiné možnosti. Tady to už přestává být bezpečné. Ztrácíme naše blízké. Takhle to dál nepůjde.“

„Tak co odejít někam,“ Demion se zamyslel. „Jinam. Možná odplout.“ Bezradně rozhodl rukama a ozvala se tupá bolest z hojící se rány. Připomněla mu, že se bude muset nakrmit.

„Kam Demione?“ Elsai zavrtěla hlavou. „Umíme si vytvořit lodě, ale nevím, kam by jsme mohli vyplout.“

„Objevit nové země. Stačil by ostrov. Možná jsou tady nějaké. Svět je velký.“

„Ano. Víme, že jsou.“ krátce se na něj podívala a opět nesouhlasně pokroutila hlavou. „Tam je to ale nejspíš ještě horší.“ Když si všimla, jak zpozorněl, pokračovala dál. „Asi dva dni plavby je odsud jihovýchodně souostroví. Tvoří ho tři velké ostrovy a pár desítek malých. Žijou tam ale Byrané. Naši předci je zkoušeli kontaktovat. Nechtějí se o své území dělit.“

„Co jsou zač?“ Demion o nich ještě neslyšel.

„Jsou to prastaří zemní bohové. Na neštěstí nejsou tak vlídní, jako je Feeja. Nemají rádi mágy, ani lidi. Pak víme, že velký ostrov je taky dál na severu. Nevím ale kolik dní plavby je vzdálen. Vyplulo tam mnoho lodí a ne jenom našich. Pokud vím, žádná se ale nikdy nevrátila. Povídá se, že je ukrytý v šedé mlze. A že tam žijí Halové.“ Podívala se na Demiona a když viděla, že neslyšel ani o nich, dodala. „To jsou vzdušní bohové. Velice, velice temní bohové. Nenávidí magii obecně. Jako imysan jsi jistě slyšel o Amalis Amisys.“

„Ano. Vyhnala ze světa temnotu.“ odpověděl. To bylo asi vše, co z legendy o prvním mágovy světla věděl.

„Vyhnala právě je. Oni byli tou temnotou, co sužovala svět. Zabili hodně mágů i ostatních bohů. Povídá se, že uprchli právě tam.“

„Víš se něco o dalších zemích?“

Zavrtěla hlavou. „Hned ráno vyrážím. Skus se zatím nedostat do problémů a poslouchej mého muže stejně, jako mě. A nezapomeň jíst.“ Zvedla se a usmála.

Kapitola 5

Alia už dva týdny neviděla jiného člověka a nijak jí to nevadilo. V poslední době se na ni dívali divně.

Jak začala dospívat, začala se měnit i barva její kůže. Vždy byla hodně bledá, no postupně její pokožka nabyla světle zelený odstín.

Zprvu si to vůbec nevšimla. Až jednou na tržišti, když stála vedle nějaké dívky. Jejích ruce se téměř dotýkali a tehdy si všimla prvně toho rozdílu.

Měla pokožku lesního feeje. Nevěděla, jak, nebo proč, nikdo jí to nedokázal vysvětlit. To bylo před rokem, ale to, na co se dívala teď, bylo ještě mnohem horší. Byla jsi jistá, že večer, když šla spát, to tam ještě nebylo. Otupěle civěla na své ruce a nohy, jakoby nedokázala pochopit na co se to dívá. Zamyslela se, jestli se někde neuhodila, nebo jestli nesnědla něco divného a neznámého. Prostě nějaké vysvětlení, proč jsou teď její ruce až k loktům najednou fialové. Od loktů až k ramenům pak měla postupně zmenšující se fialové skvrny.

Ráno se chtěla u potoka umýt a uviděla tohle. Opatrně se dotkla divné pokožky v očekávání bolesti, no nic. Nebyli to tedy modřiny. A k tomu ještě nohy. Vyhrnula si nohavice až ke kolenům a fialová kůže pokračovala ještě víc.

Stáhla si nohavice a zaúpěla. Nohy byli na tom ještě hůř. To fialové zbarvení končilo až nad půlkou stehem. Postupně bledlo a plynule přecházelo do zelené, kde se taky měnilo ve fialové skvrny. Ty se v přechodu postupně zmenšovali až mizeli, jakoby měla oblečené nějaké punčochy.

Potřebovala pomoc. Nejbližší škola byla jen půl dne cesty, když si pospíš, zvládne to za pár hodin.

Tady v horách se pomoci nedočká, jenom mistr Augil věděl že šla do starého cechu. On jí o něm řekl. Kdysi to byli cechy, teď se tomu říkalo školy. Tady hledala soukromé spisy mistra Elorese. Augil jí řekl, že by v nich mohlo být něco užitečné.

Knihy a svitky odvezli dávno do nové školy, no některé soukromé věci tam zůstali. Mistr věděl, jak jí zajímá elementární magie a podle jeho slov, byl Elores touhle magií doslova posedlý.

Přečetla o ní asi vše, co se jenom dalo. V Argasii bylo pět škol magie a za poslední rok navštívila všechny. V rámci samovzdělávání navštívila všechny knihnice, no nic nové se už nedozvěděla.

Spěšně si sbalila věci a rozběhla se k městu. Stejně se už vracela domů. Byla asi jediná, co nazývala školu domovem, no skutečný domov nikdy neměla.

Naidas ji našel u černého lesa a donesl jí do školy magie. Když si na něj teď vzpomněla, zastavila se a opět si prohlédla své ruce. Teď to už viděla. Stejnou fialovou barvu mají jenom noční feejové. Lidé je volají taky temný feejové, to ale nesnášejí. To by ale znamenalo, že jsou špatný, co je nesmysl. Zнала sice jenom jednoho, ale věděla, že jsou to ochránci.

Naidas ji jednou za čas chodil navštívit a dokonce měl i radost, když se stala mistrem. Měl větší radost, než ona sama, protože věděla, že ten titul si nezaslouží. Byla nejmladším mistrem magie v dějinách, jenom proto, že nevěděli co s ní.

Byla jediným elementářem, co vládl blesku.

Před ní nebyl nikdo. V žádné z knih nic o téhle magii nenašla. Každý nadaný čaroděj dokáže vytvořit více elementů a někteří zvládnou i blesk. To se naučila jako první. Že magie má dva základní druhy.

Prvotní magie byla elementární. Každý mág mohl vládnout jenom jednomu elementu. Oheň, voda, země, vzduch a světlo. Bylo pět elementů a pět magických cechů, kde se je žáci učili ovládat a zdokonalovat. Vzdušní existoval sice jenom symbolicky a vznikl také mnohem později. Až, když se začala objevovat nová magie. Ta dokázala kombinovat někdy i všech pět elementů, čím vznikaly a pořád vznikají nové kouzla.

Vznikli i kouzla, které v sobě nesli magii vzduchu. Musela tedy někdy existovat i v elementární, základní podobě a proto dostala i vlastní cech. Učili se v něm převážně čarodějové. Když ale takový čaroděj vytvoří oheň a změří si síly s ohnivým mágem, tak prohraje.

Elementární magie, je vždy silnější, když narazí na stejný element. I o ní si mysleli, že její magie je prostě jen kombinací různých elementů. Jenže nedokázala vytvořit žádný jiný, vždy to byl jenom blesk. Nebyla tedy čaroděj, ale mág.

Kdysi znamenalo čaroděj a mág to samé. Až později se začalo elementární magii říkat jednoduše magie. Uživatelé jediné magie byli prostě mágové a ostatní, co používali dva a více elementů, se začali nazývat čaroději. Nejistila kdy přesně, se tyhle pojmy od sebe oddělili, ale bylo to v době velké války mágů. V tytéž době začali mágové nosit kameny svých elementů a rádi se oblékali i do jejich barvy. Její element zatím žádnou barvu, ani kámen neměl.

Učili ji, no blesky které dokázali někteří učitelé vytvořit, nebyli ani zdaleka takové, jako ty její. A tak se to stalo. Nebyl nikdo, co by jí mohl učit, jak rozvíjet svůj element a tak z ní udělali mistra. A co bylo ještě horší, začali jí říkat Paní blesku.

Zůstalo jí jenom doufat, že jednou se objeví někdo další, jako je ona a bude mít žáka. Až pak se bude považovat za mistra.

Blesk jí přivedl do mnoha malérů a nikdy ho zcela neovládla. Obzvláště, když se rozrušila, nebo naštvála, tak nad ním ztrácela kontrolu, co mohlo být pro okolí nebezpečné.

Divila se, že z ní nelítají blesky kolem právě teď. Skutečně se tak ovládala, nebo ještě nepřijala to, co vidí?

Jak ale bylo možné, že měla kůži jako lesní a teď už i noční feej? Vždyť byla člověk. Přesněji mág.

Posadila se a opřela o kmen stromu. Nohy se jí třásly a mezi fialovými prsty jiskřili modrasté výboje.

„Tak tolik k sebeovládání,“ řekla tiše sama pro sebe a začala je v pěst.

Začala se měnit až teď. Jak by mohla být napůl lesní a noční feej, když byla vždy člověk? Nebo byla vždy něco jiného? Otupěle se zas postavila.

To proto se jí rodiče vzdali? Byla omyl, nechtěná, nebo dokonce zrůda?

Opět se dala do běhu. Musela mluvit s Naidasem. On byl feej a on musel mít i odpovědi.

Cestu zvládla rychleji, než očekávala a vesnice se jenom probouzela do nového dne.

Na tržišti právě obchodníci vybalovali na pulty tovar. Teora byla malou vesnicí, ale ležela těsně u černých lesů a byla tady i jedna z pěti škol magie. Proto tady prodávali i zboží, které se dalo sehnat jenom v hlavním městě.

Někteří obchodníci chodívali často až k lesu a obchodovali s feeji. A ty odvážnější, měli údajně své stánky dokonce přímo ve feejských lesích.

Přešla kolem stánku s rybami a zadržela dech. Pach masa ji vždy vadil a ryby obzvlášť. Nikdy neměla ráda maso. Byla to snad další indicie, že má feejskou krev?

Feejové jedli jenom ovoce a zeleninu. Někteří měli rádi i chléb. Kvůli jejich zelené kůži a tomu, co jedli, se mezi lidmi povídalo, že mají blíž k rostlinám, než lidem. To byl ale nesmysl.

Brány školy byli pořád otevřené i když vyučování ještě nezačalo. Všechny školy v Argasii vypadali stejně. Byli to tři jednopodlažní budovy spojené do trojúhelníku a v rozích je spájeli vysoké věže, které sloužili jako koleje pro studenty. Všechny budovy i věže byli stejné a symbolizovali rovnováhu mezi tělem, duchem a magií. Věděla, kde najde mistra Augila o takovém čase.

Zemní mágové mu za školou vytvořili dům ze starého dubu. Pomocí magie nafoukli jeho kmen, jako obří vejce a vytvořili v něm příjemný příbytek. Předlohu našli v knihách o lesních feejích.

Bušila mu na dveře, dokud se v nich neobjevila jeho ospalá tvář.

„Alia,“ řekl překvapeně. Odstoupil a pustil jí dovnitř.

Tenhle dům ji vždy připadal jako z pohádky, no teď ho sotva vnímala.

„Musím mluvit s Naidasem,“ řekla sotva vešla dovnitř. Okna byla sice malá a okrouhlá ale vpouštěli dostatek ranního světla, aby viděl podivnou barvu jejích rukou. Vyhrnula si i nohavice ke kolenům a ukázala na ně. „Dnes jsem se vzbudila a bylo to takové. Mám barvu, jako noční feej a chci vědět proč. Možná už zítra budu fialová kompletně!“

„Alío, jsi to ty?“ Zazněl z poschodí Everinin hlas a vzápětí se objevila na schodech. Byla to Augilova manželka a taky jí táhlo už na stovku. „Co se ti to stalo?“ Přiložila si ruku na ústa.

„Jsem fialová, jako noční feej,“ frustrovaně rozhodila rukama.

„A taky zelená,“ doplnila zamyšleně. „Co se ti stalo?“ Sešla až dolů a prošla se kolem ní. Augil se taky nepřestával divit.

„To je zajímavý,“ řekl „Naidas by možná věděl, co se to s tebou děje. Tohle jsem ještě neviděl. Jakoby jsi byla z části feej. Vždy jsi měla oči, jako mívají oni. Takové zářící.“

„Spojíš se s feeji?“ Zeptala se Augila zoufalým tónem. „Já do lesa nemůžu.“

Nejraději by se rozběhla přímo tam a vyzpovídala prvního feeje, na kterého by natrefila. Téměř to i udělala, ale pohled na fialové stromy, rychle zchladil její rozbouřenou duši. Děsil ji. Ubližoval ji. Byla si jistá, že Feeja by ji zabila. Byla prokleté dítě. Byla nestvůra. Proč jinak by se ji vzdali její rodiče a proč by ji bohyně života chtěla zabít?

„Jistě, já.....“ Augil se krátce zamyslel.

„Jen běžte,“ řekla Everin „Já tě v škole zastoupím.“

„Jen se obléknu a můžeme jít, jestli chceš,“ soucitně ji stisk rameno.

„Ano, to by bylo fajn,“ úlevou vydechla. Bála se, že se od ní odvrátí. Měnila se a nevěděla v co. „Zatím si skočím do koupelny.“ řekla a nečekala ani na souhlas. Musela vidět, jak je to zlé.

„Jistě, hned tedy budu,“ řekl mistr Augil a spolu s Everin vyšli nahotu do ložnice.

Alia znala dům dobře a věděla, že v koupelně mají velké zrcadlo. Chtěla se podívat, jak teď vypadá.

Hned, jak za sebou zavřela dveře, tak si sundala košili a postavila se před zrcadlo. Čekala, že to bude lepší. Ty fialové skvrny měla přes celé břicho a záda od pásu až ke krku měla kompletně fialové.

Byla rozhodně víc fialová, než zelená. Teď už v šeře nezapadne. Teď se už mezi lidmi nebude nikdy cítit, jako člověk. Vždy se cítila být jiná a teď už i tak vypadala. Oblékla se a v pokleslé náladě čekala na Augila.

K černému lesu to nebylo daleko ale cestou spolu sotva promluvili. Byla ponořena do sebe a Augil zřejmě nenašel slova, kterými by ji utěšil. V zamklém tichu přišli až ke kraji lesa.

Augil vešel a začal volat a hvízdát. Věděl, že feejové brzo poznají, že tam je.

Alia slyšela, jak se vzdaluje a tak si sedla a z vaku vyndala poznámky mistra Elorese. Čím více četla, tím si byla jistější, že psal encyklopedii.

Zbíral informace a věcně je sepisoval. Mnoho z toho, už znala ze školy, nebo z jiných knih.

Vše začínalo tak, jak se to učila. Velkou válku mágů začal ohnivý mág Deruz. On byl první varlock, první temný čaroděj, co chtěl vládnout světu lidí. Se svými stoupenci se jím to po dvě století dlouhé válce nakonec i povedlo.

Jeho nepřátelé a zastánci lidí unikli na sever, kde se rozdělili do dvou říší. Ledové království a Feejské lesy.

Jejích porážkou a usednutím Deruze na trůn, začal nový věk. Světu lidí a mágů pak vládl až do roku 2208, kdy ho zabil Evorin.

Pak si Alia nalistovala stránky o Evorinovi. Mistr Elores si k textům psal různé poznámky a u Evorina měl dvě. První byla-
Imysan se dvěma elementy. Jak je to možné?

Druhá- Je jich víc?

To se i učili. Imysané dokážou převzít jakoukoliv elementární magii. Ale vždy mají jenom jednu. Evorin ovládal oheň a vzduch.

A právě magie vzduchu v elementární formě už neexistuje. Ta ho činila nezranitelným. Když byl zraněn, tak byl vzduch. Rozplynul se v černou mlhu a opět se zhmotnil, už nezraněn.

Tuhle magii měli v čisté formě jenom Ulnové. Byli to duchové lesa. Přízraky z dávných dob a má se za to, že před staletími vyhynuli. Podle ilustrací vypadali téměř jako obří kočky, velikost koně.

I tady v pasážích o Ulnů si mistr Elores napsal poznámky. Jak vyhynuli? Jak zemřel Evorin?

U toho měl v kroužku dvě slova. Imysané a Feejové.

Ano, to jí dávalo docela smysl. Jak feejové, tak i imysané dokážou pohltnout magii a tím i zabít. Knihu pomalu zavřela.

Stává se z ní feej? Taky to pak dokáže? Zaúpěla. Nejenže si musí dávat pozor na blesky, které pořád plně nemá na uzdě, ale možná při doteku místo šoku a popálenin, někoho připraví o veškerou magii?

„To ne,“ řekla pro sebe tiše. Už teď měla obavy že ublíží někomu, s kým se bude chtít sblížit, koho se bude chtít dotýkat. Líbat. Jakoby to nebylo dost obtížné už i tak. Zhluboka se nadechla a pomalu, dlouze vydechla.

Mistr Augil se už vracel a povzbudivě se na ni usmál.

„Naidas tady bude do setmění.“, Řekl. „Odevzdali mu vzkaz, ale je někde daleko na severu a dřív to nejspíš nestihne. Našel mě Usur, je to lesní feej. Jestli s ním chceš mluvit, mám na něj zamávat.“ Otočil se k lesu. „Čeká tam. Feejové neradi opouštějí svůj les.“

„Ne,“ krátce se zamyslela „ne, raději počkám na Naidase.“

Augil se otočil k lesu a zavrtěl hlavou. „Budeme tedy čekat,“ posadil se vedle Alii a pohled mu spočinul na knize. „Něco užitečné?“

„Docela ano. Škoda, že to není dokončené.“ Podal mu knihu, aby si ji mohl prohlédnout.

„Elores?“ Překvapeně povytáhl obočí když uviděl podpis na první straně.

„Ano, když jsem se sem vracela, tak jsem ještě zašla do starého cechu, jak jsi mi radil. A vyplatilo se. Napsal ještě něco? Má zajímavé čtení.“

„V knižnicích myslím nic od něj nemáme,“ převrátil pár stránek a šeptem si tiše něco přečetl. „Nedivil bych se, kdyby v tom pokračoval.“ Převrátil dalších pár stránek a po chvíli ji knihu vrátil. „Jestli dál píše, jistě by se to škole hodilo.“

„Jak to myslíš?“ Podivila se nad volbou jeho slov. „Ještě žije?“

„Bude mu asi tak dvě stě let, ale nejspíš ano.“

„Kde by jsem ho mohla najít? Možná bude něco vědět i o magii blesku.“

„Je z něj teď ledový mág. Pokud vím, tak odešel do ledového království a tam prošel pečeti. Jestli nezemřel v nějakém boji, tak žije. Odešel tam asi před osmdesáti lety. Byl poslední, co žil ve starém cechu. Zůstal tam sám a z nějakého důvodu, se odmítal přestěhovat do nové školy. Měl to tam rád.“

„O feejích ví hodně. Taky o elementární magii,“ horečně zalistovala v knize a ukázal mistrovi Augilovi kapitolou, kterou si před tím několikrát přečetla. „Tady,“ ukázala prstem „píše, že nevidí důvod, proč by nemohli vznikat nové typy základní magie. Že se vyvíjejí a jednou se může objevit nový element. On mě předpovídal. Jestli ještě žije, chci s ním mluvit. Kdo ví, co ještě zjistili.“

„Cesta k němu vede přes černý les, nebo přes Niarim. Přes bohy ohně se takhle nedostaneš,“ ukázal gestem na její vzhled. „I kdyby jsi nevypadala jako feej, bylo by to nebezpečné. Ale je zvláštní, že tě les odmítá, když vypadáš takhle. Vypadáš teď jako dítě Feeji.“

„Ano,“ vstala „proč by mě měl odmítat? To je ono. Takhle dostanu odpověď. Jestli jsem feej, tak mě uvítá.“

„Ne, Alio!“ Augil se na svůj věk zvedl nečekaně svižně „nevíš co se stane.“

„Neboj, budu opatrná. Jestli ucítím, že mě oslabuje a vysává ze mě život, tak hned ustoupím.“ žadonila a nahodila prosebný pohled. Nezadržel by jí, když si něco zamanula, ale jeho názor si vždy cenila. Byl to její mentor a s jeho ženou Everin, se nejvíc podobali tomu, co by mohla nazývat rodiče.

„Víš, co se stalo naposled!“ Naléhal na ni.

„To mi bylo asi šest a nevypadala jsem takhle.“ Vystřela před něj své fialové ruce.

„Ale byl tady Naidas.“ Namítl.

„Jen se přiblížím, neudělám nic pošetilého. Nejsm už dítě.“ Napřímila se.

Mistr Augil si rezignovaně povzdech. „Dobrá, ale krůček po krůčku. Když ucítíš, že tě les oslabuje, necháš toho.“ řekl přísně.

Přikývla a vykročila k lesu. Zprvu váhavým krokem, pak o něco rozhodněji. Fialové stromy ji vždy děsili a k lesu se blížila obezřetně, jako ke zraněnému, divokému zvířeti.

Byla asi jen dvacet kroků od prvního stromu, když pocítila změnu. Augil šel těsně za ní a když najednou zastavila, natáhl se po ní.

„Ne!“ Zvolala „ustup! Honem!“ prudce od něho uskočila, čím se ocitla ještě blíž k lesu. A bylo to ještě silnější. Sevřela ruce v pěst a po těle jí proběhlo pár blesků.

Nával magie byl nečekaně silný a prudký. Až teď si mistr Augil uvědomil, že v nebezpečí je on. Pomalu od ní začal ustupovat.

„Co se děje Alio?“ Zeptal se a znělo jí to, jakoby jeho hlas přicházel z velké dálky.

„Magie. Je všude kolem. Je toho víc. Je to všude kolem mě, jako hřejivé objetí. Cítím, že je tady něco mocného a milujícího. Já,“ zasmála se „neumím

to popsat,“ zavřela oči a úlevou vydechla. Pomalu se začala vyrovnávat s přívalem síly a nebránila se jí. Nechala ji vyplnit své nitro a překvapeně pohlédla na Augila. „To je Feeja?“ Pomalu vešla do lesa a dotkla se černé kůry stromu. „Cítím jí.“

„Jsi v pořádku?“ Augil se pomalu blížil k ní.

„Ano. Jen jsem to nečekala. Četla jsem o ní. O tom, jak s feeji mluví, jak les šeptá. Jak si feejové přes ní posílají vzkazy na stovky kilometrů. Že bohyně země je život. Že je pro feeje milující matkou. Ale že to bude takové, jsem neměla ani zdání. Mistře Augile, já jsem Feej. Teď jsem si jistá.“ Pohlédla na něj a na rtech cítila připitomělý, nepřítomný úsměv, no nemohla si pomoci. Jakoby se v ní rozzářilo světlo a vyplnilo veškerou temnotu a obavy svými hřejivými paprsky.

„Vítej zpátky, dítě,“ zazněl šepot mezi šumem listů.

„Feejo?“ Překvapeně zvedla zrak ke koruně stromu. Už slyšela jenom šum listů ve větru.

„Alio,“ Augil už stál kousek od ní.

„Jsem v pořádku. Myslím, že se už ovládám.“ Dech měla hluboký, ale klidný. Při návalu magie, mu mohla nechtěně ublížit, no teď se už s jejím tokem srovnala.

„Co teď?“ Rozhlédl se kolem sebe „Les tě zjevně přijal.“ Zkoumavě si ji prohlédl. „Možná jsi byla vždy dítětem Feeji. Jen to bylo skryté, někde tak hluboko, že to neviděla ani samotná Feeja. A teď, když tvá pravá podstata vyplula na povrch, tak tě už poznala. Možná ji mátl i ten tvůj blesk. Když máš strach, tak cítit kolem tebe magii. Mám z ní husí kůži. Promiň, někdy je tvá magie děsivá.“ Omluvně pokrčil rameny.

„Ne jenom, když mám strach,“ povzdechla si. „Je to skoro pokaždé, když mě něco vyvede z míry. Je to pak, jakoby mi magie proklouzla mezi prsty. Ztrácím nad ní kontrolu.“

„Chápu.“ řekl soucitně.

„Slyšel jsi ji?“ Zeptala se mistra Augila a snažila se mezi větvemi zahlédnout Feeju. Věděla, že ona je celým lesem, ale četla, že se někdy ukáže i v lidské podobě.

„Koho?“

„Feeju, mluvila na mě.“

„Ne. Nic jsem neslyšel. Jenom šum listů. Ale můj sluch už není, co býval.“ Pohlédl nahoru, pak zas na Aliu. Usmál se.

„Já ano,“ zazněl z nedaleka mužský hlas, až oba od leku podskočili.

„Usure, ty jsi ještě tady?“ Augil si oddechl „vylekal jsi nás.“

„To mě mrzí,“ řekl s úsměvem lesní feej a vydal se k nim. Měl neuvěřitelně zelené oči. Jakoby naplněné světlem. Alia takhle z blízka lesního feeje ještě neviděla.

Nebyl vůbec děsivý. Naopak, působil mile a přátelsky. Vlastně doposud mluvila jenom s Naidasem a kdoví proč jsi myslela, že všichni feejové jsou jako ledový dech v zátylku. Strach z něj neměla.

Měl dlouhé, kaštanové vlasy, co mu padali až přes ramena a na sobě tmavě šedou košili a taky šedé nohavice. Působil velmi vstřícně a usmíval se na ní, jakoby byli staří přátelé.

„Já jsem Alia,“ představila se.

„Ano, já vím,“ přeměřil si ji od hlavy k patě a u rukou se jeho pohled pozastavil. Byl překvapen, to z jeho tváře jasně vyčetla a to zas překvapilo jí.

Z obličeje Naidase nikdy nic nepoznala. U něj ani nevěděla, kam se zrovna dívá. Oči bez bělma, černější, než nejtemnější noc, toho moc nevyzradí.

Ale lesní feej Usur byl pravým opakem. Působil ličtějším dojmem i když bylo na první pohled zřejmé, že člověkem není. Jeho zelená pleť měla stejný odstín, jako zbytky ty její.

„Bydlím s manželkou nedaleko. Jestli nechceš čekat na prahu lesa, můžeš na něj počkat u nás. Kuela se potěší. Nemíváme často návštěvu. Jsi zván i ty Augile.“ Usmál se na mistra vlídně. Když se Alia zamyslela, dodal. „Nebo jestli mu chceš jít naproti, můžeme tě doprovodit.“

„Já,“ Alia zaváhala o podívala se na mistra Augila. Lesní feej působil přátelsky, ale stejně byl cizí.

„Jen se neboj Alio.“ Usmál se na ni mistr Augil, jakoby vytušil její obavy. „Feejům můžeš věřit. Je pravda co se o nich píše. U něj jsi v dobrých rukou. Stejně mám ještě povinnosti a jistě ti zodpoví více otázek, než já.“

„Děkuji mistře,“ podešla k němu a váhavě ho objala.

„Ať se dozvíš cokoliv, zastav se pak. K nám to není daleko. Měj se Usure a dávej na ni pozor.“

„Na viděnou mistře Augile,“ Usur kývl hlavou na pozdrav.

Chvilí mlčky stáli a dívali se jak odchází. Pak promluvil Usur první.

„Tak ještě jednou. Vítej v černém lese. Jak se cítíš?“

„Nikdy mi nebylo lépe.“ Odvětila upřímně.

„To mě moc těší.“ Změřil si ji znovu a tento krát se jeho pohled zastavil u jejích bot.

Když pohlédla dolů, nic zvláštního na nich neviděla. Podívala se na jeho nohy a boty neměl. Správně, vzpomněla si, že feejové chodívají na bosu.

„Bude to ještě lepší, když si sundáš boty. Feeja je všude a můžeš ji cítit i v půdě. Magie proudí vším kolem nás. Zkus to. „Pobídl ji a podal ji ruku, aby se ho mohla přidržet, než se vyzuje.“

Chytla se ho a hned, jak se její bosá noha dotkla trávy, pocítila další přívál magie.

Prošel jejím tělem tak prudce, že nestihla zareagovat a z ruky ji vylítl blesk. Usur zařval bolestí a v mžiku ho to hodilo o zem.

„To ne!“ Zvolala a málem se ho opět dotkla, když se nad ním sehnula. V jejích dlaních pořád jiskřili blesky. Nadechla se a o pár kroků od něj ustoupila.

Zhluboka dýchala a soustředila se na nový příval magie. Tohle nesnášela. Bylo to nečekané a tak prudké, že ji její vlastní magie opět protékla mezi prsty.

„Co to bylo?“ zalpal po dechu a podepřel se rukama. Pravdou ruku měl spálenou na uhel a dokonce se z ní i kouřilo. Náhle tráva kolem něj zežloutla a vyschla. Jeho zraněná ruka vybledla a změnila se zpátky na světle zelenou.

Zvedl se a vydechl. „Už chápu, proč ti říkají Paní blesku.“ Opět si ji změřil, no tentokrát byl jeho pohled ostražitější.

„Promiň, nechtěla jsem.“

„Moje chyba.“ Zvedl ruce a ukázal, že je nezraněn. „Neboj jsem v pořádku.“

„Vyléčil tě les?“

„Ano. Může nás uzdravit naše zemní magie, ale když to chceme urychlit, můžeme si vzít magii z něčeho živého. Bolelo to.“ Pár krát sevřel ruku v pěst a otevřel.

„Promiň, neovládla jsem ten nárůst magie.“ V očích ucítila slzy. Byla zoufalá a naštvaná, že je tak nestabilní. Sotva ho poznala, už ho poslala k zemi.

„Vůbec se tím netrap. Nic mi není.“ Chlácholil ji. Zahleděl se na její bosou nohu. Druhou botu jsi ještě nestihla sundat.

„Viděl jsi někdy feeje, jako jsem já?“ Zeptala se, když si povšimla, jak se mu v zamyšlení svraštilo obočí.

„Ne.“ Zavrtěl hlavou a obličej se mu uvolnil.

„Znáš hodně feejů?“

„Znám je všechny,“ zasmál se. „Neboj, jisté je, že jsi feej. A to velmi výjimečný.“

„Raději bych byla průměrná,“ smutně si povzdechla a sundala si i druhou botu. Obě pak schovala do batohu a prohodila si ho přes rameno.

„Vládcům se budeš líbit. Pojd' představím tě manželce. Dáme si čaj a něco sníme.“

Dům nebyl daleko, jak říkal. Byl ještě hezčí, než čekala. Augilův stromový příbytek byl nádherný, ale tenhle byl ještě hezčí.

Byl to veliký černý strom s fialovými listy a podle oken, měl taky dvě podlaží. Tady ale byli kolem oken a dveří jemně propletené ornamenty a na vrchním podlaží z kmene vyčníval i malý balkón. Kmen měl v průměru přinejmenším patnáct metrů. Celkovou výšku se ji nepovedlo odhadnout, protože ji ve výhledu bránili sousedící stromy.

Věděla ale, že šířka obytného stromu nesouvisí s jeho výškou. Rozšířila ho magie. Mohl by měřit klidně jenom o něco málo víc, než byl široký.

Po levé straně rostla malá jabloň, nějaký keř, se žlutými bobulemi a viděla i jahody. Na pravé straně byla zas malá zahrádka s různou zeleninou.

Zdalo se, že příliš malá, aby uživila dva, no vzpomněla si, že feejové dokážou přimět rostliny růst. Vše co si vezmou, může okamžitě dorůst. Nebo to můžou nechat dorůst do větších rozměrů a něco tak malého, jako lesní jahody můžou být velké, jako jablka.

Četla, že to dovedou a srdce se jí rozbušilo při myšlence, že by to dovedla také. Možná. Nebyla stejná, jako oni. Ale ta myšlenka ji nadchla. Místo ničení, by možná dovedla tvořit. Možná dokonce i léčit. Lesní feejové byli proslulí svou léčitelskou dovedností.

Kuela, Usurova manželka byla krásná dívka s dlouhými blond vlasy a zářícíma očima, barvy jantaru. Takovou barvu u lidí nikdy neviděla. Nemohla z ní spustit oči a musela se v duchu napomínat, aby na ni němě necivěla. Byla tak krásná, až jí z toho bodlo u srdce. Najednou si připadala neohrabaně a všedně. Toužila být obyčejná, všední, aby lépe zapadla, ale teď si připadala, jako plevel vedle růží.

Přivítala je vřele a kým mluvili, udělala jim čaj a na stůl donesla i čerstvé ovoce. Kuela se pohybovala, jakoby tančila a v každém jejím obyčejném pohybu, bylo něco neobyčejného a magického. V způsobu, jak mluvila, jak nalila čaj i jak se posadila, bylo něco dechberoucího. Alia si mimovolně upravila vlasy a zaúpěla. Kdy se naposled česala?

Když se kolem ní hromadila magie, odnesli si to především její vlasy. Nemohla je pak učesat a vždy je jenom stáhla do ohonu, aby je zkrotila.

Usur se omluvil s tím, že má na ohni polévku a musí ji ještě dovařit. Kuela byla milá a ochotně odpovídala na všechny otázky, co Alii přišli na um. Něco si chtěla jenom potvrdit, o něčem neměla ani zdání.

Například to, kde se vzali noční feejové. Rodí se občas přirozeně, tak jak i u lidí, ale rodí se i z lesních feejů. Nejčastěji takhle. Tedy lépe řečeno, mění se. Lesní feejové jsou mistři zemní magie. To je magie života. Dokážou měnit samotný tok životní energie a tím léčit, usměřňovat růst rostlin, ale taky život pohlcovat.

Dokážou dotykem léčit, ale i zabít. A když pohltní jeden konkrétní druh magie, tak je to změň.

Elementární magii ohně. Stejnou magii pohlcuje taky černý les. Je to magie bohů ohně, která změň lesního feeje, na nočního, když ji pohltní.

„Když lesní feej zabije boha ohně, stane se z něj noční feej.“ Řekla Kuela a tázavě si prohlédla Aliine ruce a pak její pohled sklouzl k jejím nohám.

„A místo zemní magie, se v něm probudí modrý oheň?“ zeptala se. „Oheň nočních feejů?“

„Ano,“ Kuela souhlasně přikývla.

Ona měla blesk. Vždy věděla, že je jiná a ale nikdy jí nenapadlo, že by nebyla člověkem.

Chtěla vyzkoušet, co z feejských dovedností dokáže, ale všechny otázky byly zastíněny tou nejdůležitější. Usur jí řekl, že zná všechny feeje. Když si k ním přisedl, už neodolala.

„Víte, kdo byli mí rodiče?“ Vyhrklo z ní.

Oba rázem strnuli a uhli pohledem. Usur si chtěl právě vzít jablko a jeho ruka teď nehybně vysela nad mísou. Kuela právě držela hrnek při ústech, no ještě se nenapila.

Chvíli se nehnuli, pak se podívali na sebe, pak na Aliu a opět sklopili své zraky.

„Neptej se prosím,“ řekla nakonec Kuela tiše. „Vše se dozvíš, no bude lepší, když ti to vysvětlí tví rodiče.“

„Takže je znáte?“ Postavila se a když pocítila, jak se vzduch nabíjí její magií, pomalu si zas sedla. Vydechla a snažila se uklidnit. „Oni žijí?“

„Ano, ale neptej se na ně. Dali jsme slib, že ti to řekne tvůj otec, když nadejde ten správný čas.“ Řekla Kuela a omluvně se na ni usmála.

„Co mi tedy můžete říct?“

Usur se krátce zamyslel. „Že se tě nechtěli vzdát. Neměli na výběr. Les tě oslaboval a pomalu tě zabíjel. Nemohla jsi tady zůstat. Ale věř mi, tvá matka se zblázní radostí, když tě zas uvidí. To ti zatím bude muset stačit.“

Alia se vnořila hlouběji do židle a usmála se. Chtěli ji. Jen les ji nechtěl. Nechtěli ji opustit. Proč ale nešli s ní? Ano, v černém lese se cítila báječně, ale aspoň na chvíli se mohli jít na ni podívat. Cítila to i na sobě. Les jí objímal hladil její duši. Už teď věděla, že kdyby odešla, cítila by v sobě otupělou prázdnotu. Ale na chvíli by mohla. Kdyby měla dítě, šla by za ním kamkoliv, i kdyby už nikdy neviděla tenhle les a necítila přítomnost milující bohyně. Šla by se aspoň podívat. A pak jí to docvaklo.

„Naidas,“ řekla a její reakce ji to potvrdila. „On je můj otec?“

„To jsme neřekli.“ Odvětil Usur, ale podle tohoto, jak uhnul jejímu pohledu, ani nic říkat nemusel.

„Tak je, nebo není?“ Zeptala se podrážděně.

„Hned se vrátím. Musím něco zařídit,“ Usur se zvedl a spěšně odešel. Nestihla ani něco říct a už ho nebylo. Kuela se taky zvedla, ale Alia se jí postavila do cesty.

„A kam musíš jít ty? Víím, že feejové nelžou. Dali jste mu své slovo?“

„Alio, to, že nelžeme ještě neznamená, že ti musím odpovědět.“ řekla Kuela s napjatým výrazem. „Bude lepší, když si na odpověď počkáš.“

„Dává to smysl. Chodíval do školy za mistrem Augilem a vždy se šel na mě podívat. Žádný jiný noční feej tam nechodil. Ani lesní feejové tam nechodí. Ještě před pár dny, by mi to nenapadlo, ale když mám kůži, jako on, tak to najednou vše sedí. Takže ne. Nenašel mě u lesa, jak povídal, ale sám mě odnesl. Vždy ho zajímalo, jak se mi daří a s jinými žáky sotva promluvil.“ Jak

mluvila, Kuela ji jen mlčky sledovala. Opět se posadila a tvářila se, že popíjí čaj.

Nepřerušovala ji a ani nic nenamítala. To ji dál jen utvrzovalo, že má pravdu. Když se vrátil Usur, pohledem ho prosila o pomoc. Když se jejích oči potkali, usmál se na ni.

„Co by jsi řekla na malou návštěvu?“ Zeptal se sví ženy s pozdviženým obočím. „Naidas by chtěl, aby jsme ji doprovodili na východ. Tam se pak potkáme a nebudeme ho muset čekat.“

„Chápu,“ Kuela se rozesmála a všechno to její napětí najednou zcela vyprchalo.

„Nechce tomu čelit sám. Jasně, půjdu moc ráda.“ řekla pobaveným hlasem.

„Kam máme jít?“ Zeptala se Alia netrpělivě.

„Poznat tvé rodiče,“ řekl Usur.

Kapitola 6

Putovali už několik hodin. Les byl tmavý a přes husté koruny fialových stromů, neproniklo téměř žádné světlo. Ale i tak Alia poznala, že se stmívá.

Cestou nepotkali žádné feeje a neviděla ani žádný z jejich stromových obydlí. Byli blízko hranic, na to ji Usur upozornil a chvílemi se jí zdálo, že je někdo pozoruje. Všude cítila opojné objetí lesa a v duchu se ptala sama sebe, jestli si na to někdy zvykne a přestane to tak intenzivně vnímat.

Doufala, že ne. Doufala, že přítomnost bohyně Feeji, kterou všichni volali matka, ji bude pořád takhle hřát. Cítila se pořád silnější a jakoby živější a víc sama sebou. Už se nedivila, že feejové nenosí boty.

Země pulzovala magií života. Říkalo se, že v černém lese feeje nikdo nepřemůže. Tomu teď i věřila. Měla dojem, že by mohla vytrhávat stromy i s kořeny, nebo je lámat vejpůl. Kdyby to tedy nebyli černé stromy plné zemní magie.

I když teď Feeja mlčela, Alia měla pocit, že k ní pořád mluví. Všude kolem byla cítit zemní magie. Kromě černých kmenů stromů, byl les zcela obyčejný. Tráva byla hustá a zelená. Keře a kapradě znala i z jiných lesů a taky zvířata a ptáci, si tady žili svým obvyklým životem.

Kuela ji cestou vysvětlila, že magie pod jejíma nohama proudí do země z propletených kořenů. Stromy byli propleteny, spojeny a všechny byli tělem bohyně Feeji. Nikdy neztráceli listy a nebyla žádná magie, nebo jiná síla, co by je zranila.

O tom nevěděla a o to více nabyla pocitu, že mezi ně patří. Mezi sebou nemívali tajemství a ona teď byla jednou z nich. Nikdy nikam nepatřila, ale přijala jí samotná bohyně a její děti.

„Tady jste,“ zazněl před nimi hlas a ze stínu vyšla tmavá postava.

Alia ho hned poznala. V černém oblečení, byl sotva vidět. Z těch jeho černých očí ji zamrazilo. Zdálo se jí, že vypadá překvapeně, no v jeho pohledu četla jen intuitivně. Možná jen v náznaku pohybu obočí rozeznala údiv. I v šeru bylo vidět barvu jejích rukou a nohou.

„Pojďte za mnou,“ řekl a otočil se k odchodu.

„Počkej,“ Alia ho chytila za ruku.

„Vím, že chceš odpovědi,“ řekl, ale neohlédl se. „Čekala jsi dlouho. Ale stejně dlouho čekala i tvá matka. Pro ni to bylo ještě horší. Neví, že tu jsi. Dejte mi chvilku, abych jí to řekl.“

Když ho pustila, vykročil vpřed. Po několika krocích stromy najednou zmizeli a oni se ocitli na louce. V jejím prostředku rostl vysoký stromový dům. Před ním byl malý lesík a za stromem se v oranžových paprscích zapadajícího slunce, třpytila lesklá plocha jezera.

Všimla si, že lesík i dům mají zelenou barvu, nebyli tehdy součástí feejského lesa a ani samotné Feeji.

Naidas přidal do kroku a oni tři zastali u lesíka. Všude kolem louky rostli fialové stromy a vpravo viděla v dálce zasněžené vrcholky hor. Jestli se nemýlila, tak to bylo už ledové království.

„Tady bydlí má matka?“ Zeptala se Alia tiše.

„A tady jsi se narodila,“ odpověděla jí Kuela. „Počkáme tě tady v parku. Ráda si popovídám s tvou matkou. Občas sem chodíme a děláme jí společnost. I královna nočních feejů jí navštěvuje.“

„Královna?“ Podivila se Alia. Dívala se na dům a napjatě čekala. Kuela a Usur stáli dost blízko a tak se snažila být klidná.

„Alio, tvou matkou máme rádi. Je jako jedna z nás. Měj srdce otevřené a dej jí šanci.“ řekla Kuela. Vyznělo to podivně.

Když se dveře v nafouklém kmenu stromu tiše otevřeli, všichni ztichli. Chtěla se ji ještě zeptat, jak to myslela, odpověď ale stála ve dveřích.

Zatím rozeznala jenom drobnou postavu s ryšavými vlasy v bílých šatech. Pomalu se pohnula k ní a snažila se utišit divoký tlukot srdce. Měli stejnou barvu vlasů. Její matka se taky pohnula. Nejdřív zdráhavě, pak přidala do kroku.

Hleděla do země, dívala se pod nohy, no když se přiblížila jen na pár kroků, zvedla hlavu a jejích očí se potkali. Zastala a Alia taky.

Její oči svítily. Ne tak, jako feejům, ale doopravdy svítily, jakoby v jejich důlcích planuly dva světle modré plameny. Pokud věděla, tak takové oči měli

jenom Imysané, co ji zmátlo. Viděla v její tváři něco ze sebe. Nebýt těch očí, vypadali by jako sestry.

Nevypadala vůbec, jak v jejích představách. Čím více se pokoušela nevnímat ty její oči, tím více se objevovala jejích podoba. Neměla pochyb. Tohle byla její matka. Alia byla od ní o něco vyšší, takže její matka vypadala vedle ní, jako její mladší sestra.

Čekala, že její matka bude lesní feej, ale i její pokožka se zdála být bílá. „Alio,“ řekla a v očích se jí zatřpytily slzy, jakoby z nich padali zářící diamanty. Zvedla ruce, udělala krok k ní, ale svezla se na kolena, jakoby ji opustili všechny síly.

Alia se vrhla k ní a zachytila jí, ještě než dopadla na zem. Byl to víc instinkt, než vědomé rozhodnutí.

Brečela, až to oběma otřásalo a i když se její matka pokoušela něco říct, vše zaniklo ve vzlycích.

Alia ji držela v objetí a hladila po zádech a přitom se to snažila pochopit. Jak to, že je její matka imysanka? Proč žije tady a proč nešla s ní? Proč jí odsud odnesli, když se narodila?

Po nějaké době trhavý pláč postupně odezníval, až se nakonec její matka zdráhavě odtáhla a omluvně se na ni podívala.

„Promiň,“ řekla ještě chvějícím se hlasem a vzala její tvář do dlaní. „Tolik krát jsem si tuhle chvíli představovala. Vždy jsem byla silná a podívej na mě. Jsi tak nádherná. Z mé malé holčičky je půvabná žena. A já jsem u toho nebyla. U tvých prvních krocích. U tvých prvních slovech,“ znovu se rozbrečela, že jí nic dalšího nebylo rozumět.

Nevěděla, jak dlouho tam seděli, když se objevil Naidas a obě je odvedl do stromového domu. Její matka jí křečovitě svírala ruce, jakoby se bála, že když se jí pustí, tak se rozplyne, jako sen.

Řekla o ní, že je půvabná? To si asi každá matka myslí o svých dětech. Ale potěšilo ji to.

Naidas je usadil na pohovku a někam odešel. Ona zatím hleděla svou matku po zádech a opakovala dokola nesmysli, jako že „to je dobrý, vše je v pořádku.“

Netušila proč se jejích role prohodili. Možná proto, že z nich dvou byla ona právě ta, co se více kontrolovala. Připadala si otupěle. Nerozuměla tomu. Utišovala svou matku a její slzy mluvili za vše. Chyběla jí.

Když se o chvíli vrátil Naidas s Kuelou a Usurem, už vzlykali obě. Odvedl je někam na horu, pak se vrátil a sedl si do pohovky naproti.

Chvíli se na ně mlčky díval a v jeho temných očích rozeznala žal.

„Dobrá tedy,“ začal pomalu. „Ptej se. Nebo začnu já a když budeš chtít něco vědět, tak se zeptáš.“ navrhl.

„Takže jsi můj otec?“

„Ano, vlastně,“ přetřel si prsty zamyšleně bradu „Tehle titul si zatím nezasloužím. Nebyl jsem ti otcem, ale budu se snažit. Anissia je tvá matka. Jak vidíš, je z části imysanka.“

„Anissia? Tak se jmenuješ?“ Podívala se pozorně na svou matku. Poznávala sebe v jejím obličejí.

„Ano.“ Přikývla a začala opět víc vzlykat.

„A ta druhá část?“ Položila otázku Nidasovi, protože se jí zdálo, že Anissia je pořád dost rozhozená. Divila se, že ona to zvládá tak klidně. Možná proto, že se bála, že když se rozruší, tak její matku zasáhne nedopatřením blesk.

„Ta je,“ trochu zaváhal a podíval se na Anissiu, jakoby čekal na její svolení. Asi i čekal, protože pokračoval až když kývla hlavou. „Ta je bohyně ohně. To zdědila po své matce.“ Unaveně si povzdechl. „Stejně by jsi se to dozvěděla, tak bude lepší, když od nás. Její otec Anissiiu matku zabil. Udělal to proto, že měla dítě. Velmi výjimeční a mocné dítě. Když tvá babička Zaira zjistila, že čeká dítě, uprchla z království a léta se jí dařilo ukrývat.“

„Z jakého království?“ Zeptala se Alia.

„Evorin byl můj otec,“ odpověděla Anissia.

Alia ztuhla hrůzou. „Ne,“ řekla nevěřícně. Kdyby ji Anissia tak křečovitě nedržela za ruce, zvedla by se a utekla. Oba teď na souhlas mlčeli.

„Temný král, zrůda Evorin nemůže být můj dědeček. To není možné. Byl to tyran.“

„Proto jsem ho zabila,“ řekla Anissia tiše.

„To jsi byla ty?“ Alia vyvalila oči na svou matku. „Četla jsem, že zemřel, ale nikde se nepsalo jak.“

„Ano,“ dosvědčila. „Matka mi říkala, že nebýval takový. Když zabil krále Deruze, tak nastolil mír a pořádek. Ukáznil bohy ohně, kteří mu začali sloužit. To, jak ho znají dějiny, se z něj stalo až po staletích vládnutí. Postupně se změnil, možná i zešílel. Nejvíc ho děsilo, že se objeví někdo, jako on a o vše ho připraví,“ vykládala Anissia tiše, ale i klidně, jakoby to nezaujatě četla z knihy a nevyprávěla svůj životní příběh. „Proto zabíjel své potomky. Kdyby zdědili jeho schopnosti, těžko by je pak přemohl. Já nejsem můj otec a ty nejsi tvůj dědeček. Naše krev není pošpiněna zlem. Ale je to právě krev mé matky, co mě tady drží.“

„Les tě zabíjí.“ Řekla Alia a hned jí to začalo do sebe zapadat. Její dům byl vytvořen z obyčejného dubu.

„Ano. Feejové ho kolem tohoto místa nechali vyrůst. Chrání mě před bohmi ohně, no zároveň mě tady i věžní. Sem jsem před nimi uprchla, no dál jsem už nemohla. Tady mě našli feejové a rozhodli se mi pomoci. Nemohli mě vzít do svého lesa, aby mě ochránili, tak ho nechali vyrůst kolem mě.“

„Takže nemůžeš odsud odejít. Ale proč jsem tady nemohla zůstat. Proč jste mě odnesli pryč?“

„Pořád jsem terčem. Bohové ohně se mě bojí. Ke mě teď už nemůžou, ale jejich mágové ano. Někdy je doprovázeli i lidé. Žoldáci nejspíš.“ Trpce se

pousmála. „Prvních pár let, co jsem se tady usadila, byli jejich útoky docela časté. Pak ustali. Doufala jsem, že časem pochopí, že je to zbytečné a že mě nepřemohou. Léta byl klid, až pak, když jsi se narodila. Měla jsi jenom čtyři měsíce, když zaútočili opět.“ Anissiina tvář se zachmuřila. „Dostali se až k tvé postýlce.“ Oči se jí zaleskli a podívala se přes místnost na malý stolek u okna.

Alia si domyslela, že na tom místě nejspíš stála kdysi její dětská postýlka. „Bylo jich hodně,“ pokračovala zastřeným hlasem. „Čarodějů, mágů a lidí. Jeden čaroděj zaútočil přímo na tebe. Postavila jsem se mu do cesty, no jeden střep magie proletěl přes mě a zabodl se ti do nohy. Museli tě vyléčit feejové. Bylo to zlé. To se nesmělo opakovat. Nepřežila bych, kdyby se ti něco stalo. Tak jsme tě museli odnést někde do bezpečí. Ale v tom byl taky problém. Máš v sobě taky krev bohyně ohně. Ne tolik, co já, ale les ti rychle odebíral sílu. V tom nám taky pomohli feejové. Dva tě nesli černým lesem a cestou tě neustále uzdravovali. Ale teď je to jiné. Prý jsi se nedávno začala měnit. Naidas mi něco takového říkal,“ spustila zrak na její ruce, co pořád držela ve svých.

„Asi se ze mě stává noční feej. Aspoň částečně. Les ke mě mluví a cítím se v něm silnější. Cítím v něm Feeju.“ Podívala se na Naidase. Usmál se na ni.

„To je skvělé,“ řekl. „Teď se můžeš volně pohybovat lesem. Lesní feejové ovládají zemní magii. My ohňivou. Ty vládneš blesku. Nevím kterým feejům jsi blíž. Měli by jsme zjistit, jaké máš další dovednosti.“ řekl Naidas zamyšleně.

„Ano, je tady Usur a Kuela. Můžou ti pomoci zjistit co v tobě je.“ Řekla Anissia, jakoby si právě vzpomněla, že tady taky jsou.

„Takže nikoho, jako jsem já, jste ještě neviděli?“ zeptala se, ale odpověď už znala. Její původ byl neobvyklý.

„Ne, je mi líto.“ odpověděla Anissia. „Už někdo, jako jsem já, se rodí hodně zřídka a ty jsi vskutku zázrak. Nedivím se, že vládneš tak jedinečné magii.“

„A jaké dovednosti máš ty?“ Zeptala se Alia své matky. Blesku rozhodně nevládla, ale zrovna teď se jí ho dařilo držet na uzdě.

„Oheň. Stejně modrý, jako mají noční feejové. A taky vzduch. To mám po svém otci. Když se zraním, tak se na chvíli rozplynu a jsem něco jako černá mlha. Když se pak opět zhmotním, jsem zcela uzdravena. Spotřebuje to hodně magie a není to příjemné, ale mnohokrát mě to zachránilo.“

„Vzduch?“ vypoučila na svou matku oči. „Jsi nezranitelná?“

„V podstatě ano.“ plaše se usmála.

„Rozplyneš se v černou mlhu?“

„Ano.“

„Stejně, jako Evorin.“ řekla tiše Alia. „Měl dvě magie. Obě na úrovni elementářů. Měl dokonalý element na útok a taky na obranu. Modrý oheň, jako imysan?“

„Ano,“ souhlasil Naidas. „Naše magie vypadá stejně.“

„Škoda, že jsem ho taky nezdělala.“ Povzdechla si Alia.

„Jsi výjimečná.“ Anissia se na ni nežně usmála. „Jsi náš malý zázrak. Nečekali jsme, že můžeme mít dítě. Oheň je ničivá magie. Proto se bohové ohně nerodí, ale vznikají. A taky noční feejové, se přirozeně rodí jenom velmi vzácně. Nejspíš je to díky mé krvi imysana.“

„To jsem nevěděla,“ zamyslela se nad tím. „A jak jste se vy dva dali dohromady?“ Ptala se dál, protože i tohle ji zajímalo.

Naidas se zasmál. „Zpočátku to žádná láska nebyla. Viděl jsem je, jak tady bojují proti bohům ohně.“

„Je?“ přerušila ho Alia.

„Ach ano. Nebyla tady sama. Tak po pořádku.“ Nadechl se a krátce se zamyslel. „Bylo to asi před sto lety. Byl jsem tady nedaleko v lesích a viděl jsem záblesky magie. Modrý oheň a klasický a taky různé barvy jiné magie. Myslel jsem, že tady bojují noční feejové a okamžitě jsem přispěchal na pomoc.“

Dost mě překvapilo, co jsem objevil. Dvě dívky bojovali proti mnohočetné převaze. A nevedli si vůbec špatně. Hned jsem poznal, že jsou to Imysané. Tvou matku podle modrého ohně a Alrin,“ hlasitě se rozesmál „ta zářila jako oživlý měsíc. Zářila, jakoby byla světlem samotným. To bylo prvně, co jsem viděl pravou podobu imysana.“

„Co se s ní stalo?“ zeptala se Alia. Imysany považovala za téměř vymřelé a teď se dozvěděla, že její matka a dokonce i ona sama má jejich krev.

„Žije v nočním království. Taky sem často chodívá spolu s královnou.“

„Tak jsi jim pomohl?“ Ptala se Alia dál. Jak získávala odpovědi, tak se objevovali i další otázky.

„Jistě,“ přikývl „Pak jsem to oznámil královně a když se ukázalo, že Anissii jsou naše lesy zapovězeny, udělali jsme tohle útočiště. Pak jsem byl jeden ze strážců, co hlídal lesní feeje, když kolem tvořily les.“

„Jak?“ Zajímala se.

„To můžeš sama zkusit. Chtěl bych vědět, jestli to taky dovedeš. Lesní feejové ti to předvedou. Hlavně to nenacvičuj tady.“

„Chápu,“ zamyslela se nad tím. Její matku by černé stromy zabili. Proto byl její stromový dům obyčejný. „A tak jste se sblížili?“ Ptala se dál.

„Ano. Stali se z nás přátelé a pak i víc. Často jsem se pohyboval v okolí a taky jsem dohlížel i na její bezpečí. Imysané jsou nám hodně podobní.“

„Žije jich tady víc?“

„Ne,“ odpověděla ji Anissia. „Jenom já a Alrin. Tam u vás v Argasii možná. Nevím jak je to v ledovém království a na jihu jistě nějakí přežili. Skrývají se. Imysané vždy žili ve stínech.“

„A jejich element je přitom světlo.“ Řekl Naidas. Zahleděl se na Aliu. „Zvláštní, že u tebe vznikl blesk.“

„Brala bych raději oheň, nebo klidně i světlo. S blesky jsou jenom problémy,“ odfrkla si a Anissia na ni překvapeně pohlédla.

„To jsem tvé matce vynechal,“ Naidas omluvně pokrčil rameny.

„Co je za problém s bleskem?“ Zeptala se Anissia. „Prý jsi ho zvládla a je z tebe nejmladší mistr v dějinách. Paní blesku. Ne?“

„Tak mi neříkej prosím. A ne,“ povzdechla si Alia. Pak se ale na svou matku usmála. Věděla, jak jí volají. Sledovala zpovzdálí její život. Naidas ji jistě spravoval o všem, co se dozvěděl. „Zvládnutý to rozhodně nemám. Zeptej se Usura. Ráno dostal zásah, když jsem se dotkla země v lese. Nečekala jsem takový nápor magie.“

I teď se musím pořád hlídat, aby jsem náhodou někoho z vás nezranila. Není to žádná výhra.“

„To mě mrzí,“ řekla Anissia. „Vše je naše vina. Naše dědictví.“

„Ne, tak jsem to nemyslela,“ řekla rychle Alia. „Neobviňuji vás. Znamená to jen, že se mám pořád co učit a musím víc na sobě zapracovat. Za svůj život vděčím vám,“ Stiska své matce ruce.

Anissia si jakoby až teď uvědomila, jak pevně jí drží a svůj stisk povolila.

„A co kluci? Líbí se ti nějaký?“ Zeptala se Anissia.

Alia dlouze a unaveně vydechla. „S tím mám trochu potíže kvůli mým bleskům. Když se mi rozbuší srdce, končí to slušnou ránou. Snem každé holky je, aby jí kluci leželi u nohou a u mě to platí doslovně.“

Když se Naidas zasmál, Anissia ho probodla pohledem.

„Tak dobře,“ zvedl se. „Pojď,“ řekl a zamířil ke dveřím.

„Kam,“ zeptala se Alia.

„Předvedeš mi co umíš,“ odvětil a vyšel ven.

Když Anissia kývla na souhlas, tak se obě zvedli a vyšli ven za ním.

„Tref mě,“ pobídl ji a rozpažil ruce.

Když Anissia pokrčila nedbale rameny, že je jí to jedno, tak zvedla pravou ruku.

„Jsi si jistý?“ Zeptala se svého otce varovně. Sebejistě se uculil a přikývl.

Soustředila do dlaně trochu magie a vypálila na něj. Ozvalo se zašustění a prostor mezi nimi proťal namodralý blesk. Trefila ho do hrudi a trochu zavrával.

Přiložil si ruce na prsa a ztěžka oddechoval.

„To fakt bolelo.“ Pohlédl dolů na svou košili.

„Jak to?“ Podivila se Alia. Všimla si, že tráva pod jeho nohama zežloutla. Ale pořád stál a vypadal nezraněn.

„Usur dostal stejný zásah, nebo silnější? Chci jen vědět, jak silné jsou blesky, co ti nechtěně uniknou.“

„Asi takové. Možná i o něco slabší.“ Řekla pořád ohromená, že to tak snadno ustál.

„V tom případě by měli být noční feejové před tebou v bezpečí. Kolik magie jsi použila? Měl jsem dojem, že jenom štipku.“

„Nechtěla jsem ti moc ublížit. Myslím, že to nebyla ani čtvrtina.“

„Tak dobře. Nebudu tě raději provokovat.“

„Ale jak to, že tě to neposlalo k zemi?“ Zeptala se Alia.

„Hodně to páliło, jenže náš element je oheň. Jsme mnohem odolnější vůči teplu, než lesní feejové. Náš oheň je i o dost mocnější, než ten bohů ohně. I tvoje matka má srovnatelný oheň. Imysané zvládají pálivou magii ještě lépe, než my. Jejích světlo je možná ještě o něco teplejší, než tvůj blesk.“

„Takže tobě taky nechtěně neublížím?“ Podívala se s nadějí na svou matku.

„To jistě ne, dítě.“ Objala ji. „Jsem ještě mnohem odolnější, než tvůj otec. Můžeš být klidná. Není snadné mě zranit.“

„Takže ani pro jednoho z vás nejsem hrozba?“ Zeptala se se zjevnou úlevou.

„Neboj drahá. Tady se nijak zvlášť hlídat nemusíš,“ ujistila ji Anissia. „Pořád jsi se mě ale nezeptala na jednu důležitou věc.“

„Jakou?“ Alia se zamyslela. Otázek měla spousty. Ani nevěděla kde začít. Snažila se je co nejméně přerušovat, aby je nezahltila otázkami, na které byl ještě čas. To nejdůležitější ale už věděla. Oni byli její rodiče a vzdát se jí nechtěli.

„Jak jsem porazila Evorina. Jak se mi povedlo zabít nesmrtelného krále.“

„Já,“ zaváhala když hledala vhodné slova „Nezdálo se mi to vhodné.“ řekla Alia po pravdě.

„To jsi první,“ zasmála se Anissia.

„Jistě to bylo těžké. A kromě toho, tím by jsi mi řekla, jak bych mohla zabít tebe. Proč by jsi mi měla vyzradit něco takového?“

„Dcero,“ pohlédla jí přímo do očí „Kdyby jsi chtěla mou smrt, tak bych stejně už nechtěla žít.“

„Tak, to by jsme měli,“ řekl Naidas, aby změnil téma. „Teď zjistíme jak je na tom tvá zemní magie. My, noční feejové nemáme se zemí až tak silné pouto, jako lesní feejové, ale pořád můžeme čerpat její sílu. Nedovedeme léčit ostatní, ale jenom sebe. To je cena za oheň. Uvidíme, jak jsi na tom ty.“

Kapitola 7

Sirion seděl u stolu, popíjel pivo a poslouchal. Nikdo si ho zatím nevšiml. Vždy si rád po jídle dopřál chlazené pivo a v Zelené roklince měli asi to nejlepší. Seděl v koutě a pobaveně se díval kolem sebe.

Hospoda byla vytesaná do skály před stovkami let a pokud mu bylo známo, od svého vzniku se vůbec nezměnila. Byla to v podstatě dlouhá, obdélníková chodba, kterou po celém obvodu lemovali ovální okna. Ze zdi trčelo dvanáct kamenných stolů a u každého bylo jedno okno. Mlha nad roklinkou nepouštěla příliš světla a tak měli všechny zdejší stavby okna od stropu až k podlaze.

Díky tomu dovnitř proudil i teplý vzduch z nedalekého jezírka. Na vlhko si už Sirion zvykl. To byla přijatelná cena za teplo. Byl jenom čaroděj a chlad v lásce rozhodně neměl.

V hospodě bylo právě sedm lidí a zdálo se, že jak zmizel, Gars na něj zapomněl. Neodešel by bez zaplacení a hospodský to věděl. Nepozorovaně prošel celou místností a usedl na opačný konec. Dával pozor, aby se vyhnul dřevěným židlím a hostům. Nikdo si ho nevšiml. Kráčel tiše úzkou chodbou a držel se u oken. Nerozvířil ani páru, na to si už dával pozor.

Byl sice neviditelný, ale slyšet ho mohli. Snažil se svůj dar zdokonalovat, kde jen mohl. To jsi namlouval i když procházel kolem horkého jezírka, kde se zvykli koupat jenom ženy. Žádná si ho nevšimla i když chvíli stál hned u břehu. Pak to už raději neudělal. Učitelé etiky odvedli dobrou práci. Svě nadání nechtěl zneužívat takovým plytkým způsobem.

Když se ukázalo, co umí, vycvičili ho, jako zvěda. Učil se naslouchat, pozorovat a hlavně být co nejvíce zticha. Učil se taky bojovat. Tělem i zbraněmi, no v téhle oblasti byli jeho výsledky spíše podprůměrné. Bojovníkem nebyl a ani útočné techniky magie, nebyli zrovna jeho silnou stránkou.

Před zraky ho ukrývala magie, no jeho nohy pořád zanechávali stopy ve vlhké půdě a v oparu bylo vidět siluetu jeho štítu. Taky psy a kočky vždy prohlédli přes jeho iluzi. V podstatě jenom trénoval a čekal, až budou jeho schopnosti k užítku.

Drsný, kamenný hrnek držel v rukou, usrkával chladné pivo a přemýšlel, co bude dělat zbytek dne. Samostudium bylo zpočátku zábavné, no postupně zevšednělo. Začínal se nudit.

Když do hospody vešla Elatea, zpozorněl. Byla ledovým mágem a taky pobočníkem krále. Viděl ji jenom jednou a nikdy ne v roklince. Pomalu vstal a tiše zamířil k baru, kde mluvila s Garsem. Bylo by zajímavé sledovat ji. To občas dělal. Vybral si někoho a celý den se mu držel v patách. Zdokonaloval se v plížení a sledování.

Když však zaslechl své jméno, ztuhl a hrnek mu málem vypadl z ruky.

„Sirion?“ zeptal se Gars nevzrušeně a rozhlédl se. Pohodil hlavou na druhý konec, místnosti, kde původně jedl. „Seděl tam. Asi se jenom zneviditelnil. Dělá to často.“ Gars se mírně hanl přes kamenný pult a ztišil hlas. Pod jeho mohutnou postavou vypadala Elatea, jako malé dítě. „Vyvedl zas něco?“

Elatea se na chvíli zamračila a zvažovala otázku. Sirion v duchu zaklel. To slovíčko zas, si mohl Gars klidně odpustit. Ale srdce se mu stejně rozbušilo. Vyvedl snad něco? Sledoval někoho, co neměl? Viděl ho někdo u jezírka, když se holky koupali?

„Chce ho vidět král.“ řekla a rozhlédla se.

„Sirione!“ Zvolal Gars z plného hrdla.

Sirion od leku podskočil a hrnek mu vypadl z ruky. S rachotem praštil o podlahu a zbytek piva postříkal Elatee nohy až ke kolenům. Zrušil kolem sebe štít a zůstal na ni civět s otevřenou pusou.

Zamračila se na své mokré nohy, pak na Siriona. V hospodě vše ztichlo a Sirion by nejraději opět zmizel.

„Jdeme,“ řekla Elatea hlasem ještě ledovějším, než byl její pohled a zvrtila se na patě. Vyšla ven, aniž by se po něm ohlédla a čekala na něj venku. Šouravým krokem se pobral za ní.

„Chce tě vidět král.“ Zopakovala i když věděla, že to už slyšel.

„Proč?“

„Záleží na tom?“ zeptala se a krátce se po něm ohlédla.

„Asi ne,“ řekl rezignovaně. „Vezmu si jenom kabát. Bydlím tam,“ ukázal prstem na svůj kamenný dům v protější zdi.

„Pospěš si. Počkám tě tady. Je to naléhavé.“ řekla tónem, z kterého bylo slyšet, že je zvyklá velet.

Sirion kývl a svižným krokem zamířil domů. Nevěděl, co mohlo být tak zlé, že za ním král poslal svou pravou ruku. Mohl poslat kohokoliv ze strážců. Buď udělal něco špatné, nebo se dělo něco vážné. Že by konečně potřebovali jeho služby? Té myšlenky se chytil, jako jistícího provazu a dokonce si i rozběhl.

Kabát si prohodil přes předloktí a vrátil se k Elatee. Oblékl si ho až za bránou, která uzavírala roklinku a držela v ní to příjemné teplo. Byla osazena do té nejvyšší zdi, jakou kdy viděl. Chlad za ní, ho udeřil, jakoby dostal do nosu ledovou pěstí a proto byl rád, když se dali do běhu. Trochu ho to zahřálo a krev mu taky rozproudila myšlenka na jeho možný úkol.

Kapitola 8

Duhovým městem prošli už svižným krokem a mířili rovnou k paláci. Město se Sirionovi líbilo téměř natolik, že by snesl i ten všudypřítomný chlad. Téměř. Zelená roklinka mu vyhovovala více. Nechodíval tam často a ruch velkoměsta se mu taky moc nezamlouval.

Zvykl by si, ale pokud si mohl vybrat, upřednostnil kamenný dům před krystalovým. Palác se tyčil vysoce nad ostatními budovami a připomínal veliký kužel, obohacený o nespočet štíhlých věží. V paláci už jednou byl a krále Lasirise také už potkal.

Tehdy ještě nevěděl, že je králem. Potkal ho ve městě na tržišti. Jak se později dověděl, král se rád potuloval po království a kráčel mezi lidem, aby lépe věděl, jaký je běžný život a co jeho svěřenci potřebují, nebo postrádají.

Byl to impozantní, ledový mág, který svým zevnějškem připomínal dávné severské bojovníky. Měl robustní stavbu těla, dlouhé, bílé vlasy a stejně bílou bradu, sahající až k pasu. Svaly, jako balvany by mu mohli závidět i mágové, co byli o polovinu mladší a jeho magické dovednosti byli legendární.

Když Sirion vešel do rozlehlé trůnní sály, okamžitě ho poznal. V půlkruhu seděl s dalšíma mágy u protější zdi a mluvil s nějakou ženou. Po jeho levici seděla jeho manželka Nalia a dalších pět křesel bylo taky obsazených.

Byla tady kompletní rada. Zasedali jenom v obzvláště závažných situacích, kdy král potřeboval jejich názory a rady. Znal pak už jenom mistra Elorese, no věděl, že ostatní přísedící musejí být stejně moudří a vážení, jako byl on.

„Tady ho máme,“ zaburácel král hlasem u kterého by podskočil možná i nebojácný Gars.

Sirion se podvědomě přikrčil, jak se všechny oči obrátili na něj.

„Sirione,“ pokračoval král Lasiris „tohle je El Sai. Je to velitelka stráže na hranicích. Má teď ještě jinou úlohu, ale pak se k vám připojí. Už jsem ji o tobě řekl.“ Pohlédl teď na ni.

„To je vše El Sai. Odpočiň si.“ Promluvil na ni král mírným hlasem a taky se na ni i mile usmál. „Když bude vše připraveno, dám ti vědět.“

„Děkuji králi,“ odpověděla a při odchodu si Siriona krátce prohlédla.

Když odešla i spolu s Elateou, král i ostatní zvažněli. Chvíli si ho všichni tiše prohlíželi.

„Předvedeš nám prosím svou unikátní schopnost?“ Zeptal se král zdvořile. I když to byla prosba, bylo jasné, že to udělat musí.

Sirion přikývl a soustředil kolem sebe magii. Vytvořený štít ho zneviditelnil. Ohromené pohledy mu dodali trocha odvahy. Pohl se tiše k nim a pomalu je obešel. Jeho učitelé říkali, že by byl z něj i skvělý popravčí. Mohl se nepozorovaně přiblížit ke komukoliv. Jenže na zabíjení neměl žaludek a doufal, že jeho dovednosti nikdy nevyužijí za tímhle účelem.

„Kde je?“ zeptala se šedovlasá čarodějka.

„Tady,“ ozval se když se přemístil za její záda. Mírně sebou polekaně trhla.

„Jmenuji se Masea,“ řekla. „Krále a královnu nejspíš znáš.“

„Ano,“ souhlasil, pořád neviditelný. „Znám taky mistra Elorese.“

„Ano, on tě doporučil,“ pokračovala. „Tohle je Kranus,“ ukázala na starého čaroděje po svém boku. „A zástupce lidí paní Sama a pán Olinio.“ Představila i zbytek rady starších, co byli taky rádci krále Lasirise. Jeho manželku Naliu znal také z tržiště.

„O tvé magii jsme slyšeli, ale tohle je poprvé, co ji vidím,“ Masea se usmála. „Vlastně, co ji nevidím.“

Sirion se přemístil před ně, na místo, kde před chvílí stála velitelka Elsai a magii rozpustil. Jako ukázka by to mělo postačit.

„Jak asi tušíš,“ promluvil král „máme pro tebe jeden důležitý úkol. S velitelkou Elsai jsi se už poznal. Spolu s dalšíma mágy a čaroději odejdete k hranicím. Velitelka ví, že jsi průzkumník a že budeš mít zvláštní poslání. O tom chceme s tebou mluvit.“ Lasiris vstal a ukázal na své křeslo. „Posad' se prosím.“

Sirion krátce zaváhal, ale poslechl. Když usedl, král zaujal jeho místo a začal přecházet ze strany na stranu. „Nikdo neví, co přesně budeš hledat, ale tvá mise se týká Niarimu. Zkusím tedy začít a situaci ti objasnit. Nechceme vyvolat v lidu zbytečné obavy a tak bych byl rád, kdybys o tom, co tady uslyšíš s nikým nemluvil.“ Na chvíli se zastavil a přísně pohlédl na Siriona.

„Jistě můj králi,“ řekl.

„Dobrá,“ Lasiris spokojeně přikývl. „Není tajemstvím, že v poslední době vynakládá Niarim zvýšené úsilí, aby překonali naši obranu,“ mluvil a opět se začal přecházet. „Ztrácíme tam naše blízké. Vydal jsem rozkaz kontaktovat Feeje. Možná nám pomůžou zlepšit naši obranu. Každopádně je to Niarim a jeho nový lord, co nám dělá starosti. Pokud se nic nezměnilo, novým lordem je pořád Lavidas.“

Jeho útoky jsou nezvykle časté a někdy až pošetilé. Taky ztrácí své lidi, ale pořád pokračuje. Poslední útok byl dosud nejhorší. Máme obavy, že se to bude stupňovat. Něco ho sem táhne a jistě to nebude zdejší klima. Vypadá to, jakoby testoval naši obranu a připravoval se na velký útok. Otázka ale je, co ho tady zajímá? Po čem prahne jeho srdce? Zem je zmrzlá. Nejsme taky snadná kořist. Nikdy jsme nečelili tolika útokům, jako za posledních sto let. Mí

rádcové mě dovedli k zajímavé otázce, z které vychází znepokojivá odpověď.“ Lasiris se zastavil a pohlédl na Siriona.

„Zemřel původní lord,“ odpověděl Sirion zmateně.

„Ano,“ souhlasil král. „I v minulosti se to stávalo. Možná je to jenom jiným přístupem nového vládce Niarimu.“ pokýval hlavou. Pak se dal znova do chůze. „Lordi se občas mění. Možná na tom nic nebude a tahle nezvyklá agrese je jenom důsledkem vlády ambicióznějšího lorda, co prahne po zvětšení své říše. Jeho předchůdce byl Rio. A před ním vládl Evorin. Před sto lety skončila vláda imysanů. Podle toho, co víme, Lavidas imysany pronásledoval a zabíjel. Není jisté, jestli vůbec nějakí zůstali. To je ta největší změna, ke které před sto lety došlo. Z Niarimu zmizeli mágové světla a ve zbytku říše se to dělo také. Možná je to jenom náhoda a možná ne. Kdyby ale úsilí nového lorda souviselo s absencí magie světla,“ odmlčel se a zamračeně hleděl do země. Povzdechl si a pohlédl na Siriona.

„Nemáme se čeho chytit. Neznáme jeho motivy a dokud nevíme, co ho žene k těm útokům, můžeme jenom spekulovat.“

„Chcete, abych šel do Niarimu a sledoval lorda?“ Zeptal se Sirion, když si uvědomil, kam tím král směřuje.

„Ano. To bude tvá hlavní mise.“ Souhlasil král.

„Mám pátrat po něčem konkrétním?“ už když se ptal, král pohlédl na mistra Elorese a krátce na něj kývl.

Mistr se zvedl ze své židle, aby na něj Sirion lépe viděl a postavil se vedle krále. „Zmizela magie světla,“ promluvil Elores tichým hlasem. „Znáš legendu o Amalis Amisys?“

„Jistě. Každé dítě zná tuhle pohádku.“

„Není to pohádka Sirione. Magie světla je zhoubná pro magii vzduchu. I když zní vzduch, jako zdroj magie neškodně, opak je pravdou.“

„Já vím,“ řekl Sirion. „Temní bohové byli vzdušní mágové. Halové.“

„Správně,“ Elores se spokojeně usmál. Nejspíš kvůli tomu, že nemusel nevzdělanci vysvětlovat každou maličkost. „Magie světla je vyhnala z našeho světa. Máme podezření, že se usadili na malém ostrově v severním moři. Když ale světlo zmizelo, možná se nějaký vrátil.“ Pohlédl vážně na Siriona.

Ten cítil, jak zbledl. Tohle nemohli myslet vážně. Proti vzdušné magii nebylo žádné účinné obrany. Evorin ji ovládal a nebylo nic, co by ho mohlo zastavit. Něco ho ale nakonec zastavilo a zůstalo záhadou, co to mohlo být.

Imysan, co byl bohem ohně a pánem vzduchu. Vzduch byl ve své elementární formě nepřekonatelný. Haly by nikdo nemohl přemoci. Jenom magie pravého imysana. Jenom magie světla. Ano, Rio na svém dvoře jednu měl. To se naučil ve škole. Taky to, že zmizela a nejspíš byla zabita. Světlo zmizelo a jestli se kvůli tomu vrátili temný bohové, tak by to bylo horší, než si dovedl představit.

„Počkat,“ vzpomněl si, že o jedné slyšel. „V lesích feejů jedna žije.“

„Ano, to je taky důvod, proč se chceme spojit s Feeji. Možná jich tam žije více. Kdyby se naše obavy potvrdili, tak by byli Imysané to jediné, co by nás mohlo zachránit.“

„To je ten druhý důvod, proč tě posíláme k hranicím. Žije tam imysan jménem Demion. Je bohem ohně. Možná zná další. Zkus si s ním promluvit. Imysané jsou k vládcům dost nedůvěřiví, čemu se nelze divit. V minulosti je často zradili.“

„Chápu. Takže mám prohledat Niarim, jestli tam nejsou temný bohové a zjistit, kolik zůstalo imysanů.“ Shrnul to Sirion.

„Ano,“ odpověděl mu král Lasiris. „Hlavně buď opatrný. Nebojuj a neriskuj. Tvé schopnosti jsou příliš vzácné. Potřebujeme tě. Sleduj hlavně Lorda Lavidase. Jestli ho někdo vede, nebo jestli jedná na vlastní pěst a naše obavy jsou zcela zbytečné.“

„Nerozumím ale, proč by temné bohy zajímalo naše království? Proč útočí na nás? Jsou mezi námi imysané?“

„Možné to je. Ale možné je taky, že se obávají Stromu světla.“ Král se na chvíli odmlčel, aby zjistil, jestli už o něm slyšel. Když uviděl Sirionovu nechápavou tvář, pokračoval. „Krystalové stromy odrážejí světlo. Rozptylují ho a zesilují. Kdyby mág světla zasáhl takový strom, světlo by se rozptýlilo mnohem dál a zasáhlo by mnohem větší území. Naše magie může schopnosti pravého imysana značně posílit. Náš duhový les se tomu hodně podobá. Možná proto ho pořád dokola ničí a snaží se porazit naše ochránce. Strom veliký, jako tenhle palác, by v rukou jednoho Imysana představoval ohromnou zbraň proti temným bohům.“

„Rozumím,“ řekl Sirion zamyšleně. Teď už chápal jejich obavy a důvody k nim. Vše mohlo být klidně jinak, ale ignorovat tu nejhorší možnost, by mohlo vést ke katastrofě. „Udělám, co bude v mých silách.“

„Výtečně,“ řekl král. „Zatím si odpočiň v některém z volných pokojů. O pár hodin bude vše připravené.“

Kapitola 9

Bylo asi poledne a Demion seděl u okna a četl si. V krbu hořel oheň a byl rád, že nemusí ven. Elsai mu půjčila knihu o vodní magii od mistra Elorese.

Četl od něj už knihu o bozích ohně a tahle ho taky zaujala. Říkal si, že příště, když půjde do duhového města, navštíví ho a možná si i popovídají.

Právě četl o mlze a jejich výhodách a nevýhodách v boji. Teď už chápal, proč ji nikdo z ledových, nebo vodních mágů nepoužívá. Výhodou je, že oslepí nepřátele. Taky to, že mág, co ji vytvoří může skrze ní cítit přesnou polohu všech, které pohlítí.

Nevýhodou je, že oslepí taky spojence a proto je užitečná jenom když mág bojuje sám proti početné převaze.

Pak tam byli rady, jak vytvořit co nejhustší mlhu, nebo jak účinně rozptýlit mlhu někoho jiného. Podobně věčně byla popsána i pára. Taky podrobně popsal i pečeť. U všeho vyzvedl jak výhody, tak i nevýhody a rady jak kouzlo provést. Elores byl zjevně expert na elementární magii a Demion byl zvědav, co vše ví o magii světla a imysanech.

Možná o nich zjistil i víc, než věděl on sám. Z četby ho vyrušil štěkot psů, tak odložil knihu a hodil přes sebe kabát.

Obyvatelé se tady příliš neměnili a psi štěkali jenom na cizince. Byli to jenom dva dny, co odešla Elsai a pochyboval, že by se už vrátila i s feeji. Ještě u dveří mu napadlo, že možná z města poslali posily kvůli nedávným ztrátám.

A skutečně. Když otevřel dveře, zůstal zaraženě stát. Posily opravdu dorazili, no byli to minimálně dva tucty. Podle nezdravě bílé, trochu namodralé pleti rozeznal ledové mágy. Další, lehce oděni byli nejspíš vodní mágové a v dlouhých kabátech se v zimě klepali čarodějové.

Prolítl je ještě jednou očima a odhadl to na tři stejně velké skupiny. Stáli na nádvoří a ostýchavě se rozhlíželi kolem. Mluvil s nimi Azalar a když spatřil Demiona, kývl na něj, aby k ním přišel.

„Posily z duhového města,“ řekl Demionovi a obsáhl gestem ruky seskupení před sebou. „Král Lasiris je sem poslal,“ řekl Azalar neutrálním hlasem, takže Demion si nebyl jist, jestli ho to těší, nebo nikoliv.

„Bude nás víc,“ poznamenal Demion.

„Bylo na čase,“ usmál se a napřímil, jakoby mu z ramenu opadla ohromná zátěž. Teď si už byl Demion jist, že je za posily vděčný.

„Tak,“ Azalar zvýšil hlas a otočil se zpátky k novým strážcům. „Tohle je Demion. Dobře si ho zapamatujte. Je to imysan, jistě jste už o nich slyšeli. Nechci, aby jste si ho spletli s bohem ohně.“

„Nevypadá, jako oni,“ ozvalo se někde z davu.

„Teď ne,“ připustil Azalar a otočil hlavu k Demionovi. „Můžeš?“

„Jistě,“ řekl. Věděl co po něm chce. Už to párkrát předvedl, když přibráli někoho nového. „Takhle vypadám obvykle. Když ale má magie klesne, nebo když ji utlumím, tak vypadám jinak.“ Demion přivřel oči a udusil svůj vnitřní oheň. Pomalu snížil jeho teplotu a utlumil svou magii.

Neměl to rád, nedělal to rád, protože si připadal, jako by dýchal jen jednou plící. Když se takhle viděl v zrcadle, tak se i sám sobě hnusil. Ale muselo to být. Neměnil svou podobu, jenom barvu plamene v očích, no právě ta byla to podstatní.

To bylo to, co v každém z přítomných vyvolávalo stejnou odezvu. Ohnivě rudé oči nepřátele, byli to první, co uvidí každý už z dálky a bylo lepší, když si k nim věděli přiřadit i známou tvář.

V boji se stávalo ledacos. Dokonce i tohle. Když Demion spotřeboval příliš mnoho magie, jeho oheň pohasl a z modré se změnil na oranžovo žlutý, někdy i rudý. A jeho oči také. Jednou na něj v tomhle stavu i jeho spolubojovníci zaútočili, když si ho spletli s nepřítelem. Tomu teď chtěli předejít.

Když oči otevřel většina z přítomných ucukla a všiml si, že pár čarodějů

sáhlo i po meči. Teď vypadal jako bůh ohně. Každému se podíval přímo do očí, aby si byl jist, že se na něj dívají a že si ho i zapamatují. Pak uvolnil zbylou magii a zřetelně se uvolnilo i jeho obecnost.

„Nemějte obavy, možná mě tahle nikdy nevidíte,“ řekl jim s úsměvem, aby odlehčil atmosféru. „Musel bych být těžce zraněn, nebo bych musel vyplýtvat velké množství magie.“

„Tak proč máš právě oheň?“ Zazněla otázka a předstoupil mladý čaroděj. Měl světlé, téměř bílé vlasy, jakoby byl ledový mág. Ale měl zarudlou pleť a kabát z vlčí kožešiny, sahající až ke kotníkům. „Promiň, nechci tě urazit, jen jsem zvědav, proč v téhle zimě žiješ jako bůh ohně. Mně je zima, pro tebe to musí být desetkrát horší. Proto tu máme tolik ledu,“ rozpažil ruce. „Aby to bohy ohně odradilo.“

„To máš pravdu,“ Demion se pousmál. „Je to pro mě děs. Myslím, že bohy ohně to snášejí ještě o trochu hůř, než já. Myslím, že můj oheň mě hřeje o něco lépe, než je. Ale to je jenom domněnka. Ověřit to nelze. A přece se sem vydají. Já na jejich místě, by jsem raději zůstal pěkně v teple.“

„Ano, to taky nechápu. Co tady chtějí, když by tady stejně nemohli žít?“ Pokračoval mladík. „Proč je to sem tak táhne?“

„Jak se jmenuješ, chlapče?“ Vložil se do rozhovoru Azalar.

„Sirion, pane,“ odpověděl mladý čaroděj.

„Jsi hodně zvědavý, Sirione,“ řekl pobaveně Azalar.

„To je moje práce pane,“ uculil se. „Jsem zvěd.“

„V tvém věku?“ Podivil se Azalar a prohlídl si ho pečlivěji.

„Mám talent,“ pokrčil rameny, pořád s tím samolibým úsměvem a podíval se opět na Demiona. „Neodpověděl jsi mi Demione. Proč oheň, když led, nebo voda by byla mnohem příjemnější. Nebo tvá pravá podoba.“

Demion si všiml, že všichni chtějí znát odpověď. Nastalo hrobové ticho a čekali, co odpoví. Azalar se napřímil a chtěl ten výsledek zarazit, protože věděl, že tahle téma je pro něj dost osobní.

„Dobrá,“ řekl Demion a předběhl ho. Konec konců to měli být jeho spolubojovníci. Musel jím věřit a oni jemu taky, když si měli navzájem krýt záda.

„Oheň je pro boj s ohněm vhodnější. Ten můj je silnější a když se střetne s magií boha ohně, prorazí ji. On mě nespálí, já jeho ano. Kdysi jsem ovládal vodu, no oheň mi sedí víc. Kromě toho, kde bych sehnal dárce vodní magie?“ Rozhlédl se po přítomných. Teď jeho pohledu všichni uhnuli.

Tedy všichni kromě Siriona. Rozpačitě se podíval na své druhy a pak zas nechápavě na Demiona.

„Vždyť jsou všude kolem,“ řekl.

„To jsou,“ připustil Demion. „Ale asi nevíš, že když převezmu od někoho jeho magii, tak veškerou. Nejde to přerušit, ani zvrátit.“

„Nemůžeš si vzít jenom trochu?“

„Stačí jen trocha magie, abych ji mohl zkopírovat. To je pravda. Tělo je jako nádoba pro magii. Když tuhle schránku naruší imysan, magie unikne.“

„Asi jako vak s vodou, do kterého uděláš díru?“

„Tak nějak,“ Demion se nad tím přirovnáním pousmál. „I když se napiješ jenom trochu, všechna voda stejně vyteče.“

„Aha,“ Sirion polknul a zrudl ještě víc.

„Ještě nějaké otázky?“ Zeptal se Azalar a když nikdo nepromluvil, kývl hlavou. „Ledový mágové za mnou. Ukážu vám, kde si můžete postavit příbytky. Když se zabydlíte a najíte, ukážu vám naši pavučinu. Naši ledovou ochrannou hradbu.“

Skupina se rozdělila a Demion zamířil ke svému domu. Až u dveří si všiml, že Sirion je mu v patách.

„Ještě něco?“ Zeptal se ho.

„Po pravdě mám spoustu otázek. Ale chci se omluvit. Občas je můj jazyk rychlejší, než mozek. Nedošlo mi to. Asi můžeš vzít magii i umírajícímu.“ Řekl téměř šeptem i když nikdo jiný nebyl na blízku.

„To můžu.“ Přisvědčil Demion.

„Proč celou? Nejde vzít jenom trochu? Myslím tím, že by jsi dárce nemusel zabít.“

„Proud magie nelze zastavit. Ano možná by stačilo vzít si i méně, ale dárce by stejně zemřel. I kdyby se proces přerušil. Je to jakoby se přetrhla hráz. Voda poteče dál.“

„Aha, asi chápu,“ Sirion zamyšleně přikývl. „Je to jakoby jsi prořízl hlavní tepnu a krvácení nelze zastavit.“

„Tak nějak.“

„Jsem to já ale vůl. Proto se ostatní tak zatvářili. Bojí se, že když se v boji smrtelně zraní, tak si vezmeš zbytek jejich magie a urychlíš jejich odchod.“

„Některým to jistě napadlo,“ povzdechl si Demion. To poslední, co chtěl bylo, aby v něm viděli zrůdu. V posledním boji nebyl žádným přínosem a teď ho možná budou považovat za riziko. Budou se ho štítit. Cítil se mizerně.

„Taky ti něco o sobě povím. Poslal mě sem osobně král Lasiris. Chceš vědět proč?“

„Nic mi nedlužíš Sirione. Tvoje otázky nevyzradili žádné moje tajemství. Jsem to, co jsem. Mnozí vědí, co Imysané dovedou a jak získávají novou magii.“

„Dobrá. Ale stejně bych ti taky něco předvedl.“

Vešli spolu dnu a Demion se postavil rovnou ke krbu. Když se ohlédl, zjistil, že je v domě sám. Neslyšel dveře. „Sirione?“ Zavolal.

„Tady,“ ozvalo se přímo před ním, až se málem lekl. Nikdo tam ale nebyl.

„Kde?“

„Stojím teď za tebou,“ odpověděl. Když se otočil za hlasem nikdo tam nebyl. Pozorně se rozhlédl kolem sebe, no pořád nic.

„Neviditelnost?“ Zeptal se Demion překvapeně.

„Správně,“ zaznělo od okna a něco tam teď už i uviděl. Zeď se podivně zavinila, jakoby před ní stálo veliké oválné sklo, nebo ohromná vodní bublina, v které se objevila rozmazaná postava. Pak to zvlnění zmizelo a stál tam Sirion.

„Páni,“ řekl Demion ohromeně. „Tohle jsem ještě neviděl. Vlastně neviděl jsem tě vůbec.“

„A o to právě jde. Dokážu zmizet,“ uculil se opět tím samolibým úsměvem. „Vlastně moc toho neumím, ale v tomhle jsem mistr. Mé bojové schopnosti jsou ubohé, ale na tohle mám prostě talent.“

„Nevěděl jsem, že taková magie existuje.“

„Jenom pár mágů dokáže něco podobného, no pokud vím, tak jsem jediný, co to dovede až takhle dobře.“

„Jak to děláš?“

„To sám přesně nevím. Zkoušel jsem to naučit i jiné čaroděje, no marně. Nevím jak to dělám, no prostě to umím. Víím, že používám magii světla, taky trochu ledové a trochu i vzdušní. Je to v podstatě štít kolem mě, co mě činí neviditelným. Na tom se shodli i mí učitelé. Klíčem je ten správný poměr téhle těch elementů. Já mám jenom jakýsi přirozený cit pro správné dávkování všech potřebných komponentů. Toť vše. Proto to neumím nikoho naučit. Je to pocit, nevím jakou mají mít hladinu jednotlivé magie, aby to fungovalo.“

„Je to velmi užitečné kouzlo. Obzvlášť pro zvěda. Nikdo tě neuvidí. Působivé.“ Demion byl skutečně ohromen. Jeho druh se skrýval na očích. V podobě různých mágů. Sirion se ukryl úplně.

„Ale není to dokonalé. Psy mě dokážou vycítit. Taky zanechávám stopy. A taky když prší, nebo sněží, tak je ten štít kolem mě vidět. Musím se pohybovat velmi tiše a dávat pozor, aby štít do něčeho nenarazil. Dalo zabrat, kým jsem ho smrštil a upravil tak, abych mohl projít dveřmi. Pořád mám co zlepšovat.“

„To máme všichni. Takže tebe sem poslal osobně sám král?“

„Ano. On a rada starších rádců. Dělá mu starosti, že útoky jsou pořád častější. Ani jeho rádcí nevědí proč. Je pravda, že kdyby jsme tady nebyli, tak by tady nebyla až taková zima, ale stejně. Naše království je chladné a moc tu toho neroste. Argasia by byla pro mě mnohem zajímavější. Tu ale chrání feejské lesy. To by už smysl dávalo. U moře nejsou mezi našima říšemi žádné fialové stromy. Tam by je mohli obejít a vyhnout se feejům.“

„Proto poslal král Lasiris velitelku Elsai za feeji?“

„Ano. Je i v jejich zájmu, aby nám pomohli. Jedině jejich stromy dokážou zastavit bohy ohně.“

„Možná by útoky postupně ustali,“ souhlasil Demion.

„Znáš i jiné imysany?“

„Ne,“ Demion zavrtěl hlavou. „Hodně nás zemřelo, když jsem byl ještě dítě. Od doby, co jsem tady, jsem žádného nepotkal. Možná se jenom skrývají.“

„Slyšel jsem,“ pokračoval Sirion a oči mu zářily zvědavostí „že máte i svou pravou podobu. Vaše magie je světlo.“

„Ano,“ odpověděl Demion krátce a napřímil se. Nelíbilo se mu, kam rozhovor směřoval.

„Promiň,“ řekl a bylo vidět, že pochopil. „O imysanech toho moc nevím. Jsi první, kterého jsem potkal. Já už raději půjdu.“

Kapitola 10

Uběhli další dva dny a El Sai se vrátila. K večeru se rozštěkali psi a když Demion náhled ven, uviděl je přicházet.

V zapadajícím slunci rozeznal velitelkou a asi tucet feejů. Deset jich bylo fialových a dva se mu zdáli být zelení. Tedy deset nočních feejů a dva lesní.

Jak se blížili všiml si jejich podivuhodné formace. Z kopce kráčeli vedle sebe a vedle nižší postavy, kráčela vyšší a tak se to pravidelně střídalo.

Slyšel, že chodí v párech a neoddělují se ani když jdou do boje. Ale čekal, že jich přijde víc. Azalar jim šel naproti a když prohodili spolu pár slov, zamířili rovnou do domu velitelky.

Demion si tedy přiložil ještě pár polen do krbu a vlezl si do postele. Jestli se šli radit jak dál postupovat, mohlo to trvat i celou noc.

On jako outsider se zasedání nikdy neúčastnil. Nepatřil k lidu vody. Pořádně se přikryl a usnul.

Ráno ho probudilo tiché zaklepaní. Když ještě z postele zavolal, ať vejdou, zůstal chvíli zmaten. Mohutný feej s fialovou pletí a černýma očima vyplnil celé dveře.

Ospalost z něj rázem opadla, jak ho zamrazil ten feejův pohled a hned si i vzpomněl, že podvečer sem dorazila skupinka feejů.

„Ahoj Demione. Já jsem Saris,“ představil se, vešel dovnitř a za ním se objevila žena.

„Ahoj já jsem Enalia,“ představila se.

„Ahoj,“ pozdravil je Demion pořád ještě zmatený.

Posadil se na posteli a pohledem zabloudil ke krbu. Byl vyhaslí. Normálně by ho teď zapálil svou magií, no nebyl jsi jist, jak by reagovala jeho návštěva.

Možná kdyby vytvořil v dlani ohňovou kouli, považovali by to za útoku a taky by zaútočili. Noční feejové byli lovci bohů ohně.

„Zima?“ Zeptala se feejská žena, co se představila jako Enalia, když si všimla kam se podíval.

„Ano. Po ránu je tady vždy chladno,“ odpověděl po pravdě.

„Dovolíš?“ Zvedla ruku a nad dlaní ji vzplanula modrá, ohnivá koule.

„Jistě,“ odpověděl po krátkém zaváhání. Ta barva ho překvapila. Její ohnivá magie vypadala stejně, jako ta jeho. Věděl o tom, ale vidět to bylo něco jiného.

Namířila na krb a koule jí vystřelila z dlaně a v momentě zapálila vyhaslé dřevo. Muž se pohnul směrem ke krbu a Enalia ho následovala.

„To je mnohem lepší,“ usmál se na ni Saris.

Demiona opět nepříjemně zamrazilo. Tentokrát z toho, jak se oba pohybovali. Ne jako mágové, ani jako lidé. V těch pár krocích bylo něco dravého. Byli jako dva tygři, co se ležérně přiblíží ke kořisti, aby ji pak během mrknutí překvapili nečekaným útokem.

Jakoby se nuceně pohybovali pomalu a skrývali svou přirozenou rychlost. To o nich taky slyšel. Že noční feejové jsou mnohem silnější a rychlejší, než bohové ohně.

„Elsai nám o tobě pověděla,“ řekl Saris. „Chtěli jsme tě pozdravit.“

„Taky mám řekla, že jsi jediný imysan, co zná,“ pokračovala

Enalia. „Říkala, že možná i jediný, co zůstal. Ubezpečila jsem jí, že ne.“

„Potkala jsi i jiné?“, Okamžitě zapomněl na mrazení v zádech a vstal z postele.

„Naši dobří přátelé jsou Imysané,“ otočila se k němu a usmála se.

Saris byl stavěn jako čistokrevný bojovník a Enalia nepochybně také. Stáli tady jako dva černé stíny z noční můry, no strach, co v něm vyvolali se teď rozplynul.

„Znáte Imysany?“ Pošeptal a vykročil k ním.

„Dvě ženy. Žijí v našich lesích,“ odpověděla „Anissia a Alrin. Znáš je?“

„Myslím, že ne,“ jména, co vyslovila mu nic neříkali. „Jaké jsou? Jaká je jejich podoba?“

„Anissia je ti podobná. Používá ohně. Alrin světlo.“

„Světlo?“ Zamračil se. V mysli se mu objevil obraz svítící ženy. Aris. Dávno si na ni nevzpomněl a na to, co se tehdy stalo.

„Jsi v pořádku?“ Zeptala se Enalia a naklonila hlavu trochu na bok. Její temné oči ho vytrhli ze vzpomínek.

„Ano,“ řekl rychle a povedlo se mu i usmát. „Jen jsem si na něco vzpomněl.“

„Půjdeš s námi? S Elsai se dnes půjdeme podívat na váš duhový les. Pavučinu. Zkusíme najít vhodné místo pro naše stromy.“ Zeptala se Enalia.

„Chcete je tam vysadit?“ Demiona to překvapilo.

„Já vím. Elsai nás upozornila, že je tam teď jenom led a krystalové stromy, no chceme zjistit, co je pod povrchem. Jestli tam stromy vůbec můžou růst. Jsme jenom průzkumníci. Proto je nás jenom tak málo.“ vysvětlila Enalia.

„Rozumím. Půjdu rád. Jistě najdete nějaké vhodné místo. Aspoň v to doufám.“

„Čím dřív, tím lépe. Mimo naše lesy nechodíme často a tahle zima to vůbec nezlepšuje,“ Saris si ho změřil od hlavy až k patám. „Jako bůh ohně zimou jistě trpíš ještě víc než my.“

„Není to lehké,“ přiznal Demion. „Tak moment, říkal jsi že u vás žije imysanka jako bohyně ohně?“

„Ano,“ řekl a s Enaliou si vyměnili zvláštní pohled. Demionovi se ale zdál každý jejich pohyb zvláštní.

„Jak je to možné?“ Ptal se dál Demion, když Saris nepokračoval. „Znamená to, že les mě pustí. Že mě stromy nezabijí?“

„Ne,“ řekl a krátce se zamyslel. „Anissia tam byla dřív než stromy. Kousek lese jsme nechali vyrůst kolem ní. Jednou, když už nebudeš bohem ohně, tak tě s ní rádi seznámíme. S Alrin také. Klidně pak přijed' do našich lesů. Dobrá,“ podíval se na Enaliu „půjdeme si sehnat nějaké teplejší oblečení. Dost jsme podcenili zdejší podnebí. Do hodiny by jsme chtěli vyrazit. Uvidíme jestli to půjde. Raději se připrav. Vidíme se později Demione.“ Kývl hlavou na pozdrav a Enalia také.

Uběhlo možná jen půl hodiny a už se u Elsainho domu začala tvořit početná skupina. Padesát, možná šedesát a mnoho tváří bylo nových. Feejové už tak nekонтastovali se sněhem, protože přes své černé oblečení měli přehozené bílé kabáty.

Natáhli si dokonce přes hlavy i kapuce, zpod kterých teď ty jejich temně černé oči vynikali ještě víc. Lesní feeje v davu našel, až když si je prohlídl po druhé.

Jejich oči pod kapucemi trochu zářili a z celé skupiny vypadali tyhle dva nejvíce nervózně.

„Demione,“ oslovil ho Saris, když se k ním vydal a šel mu naproti. Přidali se k němu i další feejové.

Když si Saris všiml, jak Demion znejistěl, mávnutím ruky ostatní feeje zastavil a přišel k němu.

„Asi tě ten náš zájem vyvádí z míry,“ poznamenal a usmál se na Demiona.

„V posledních dnech jsem tady místní atrakce. Představovali mě nováčkům. Ale Imysanů zůstalo hodně málo. Neměl bych se divit, že je někdo zvědav co jsem zač.“

„Po sto letech jsi první imysan, co jsme potkali. Promiň. Tvůj druh ji zvyklí

žít v utajení a tady je to spíš opačně.“

„To nic. Tady jsem mezi přáteli.“

„Správný přístup,“ zasmál se Saris.

„Ty dva jsou v pohodě?“ Demion zabloudil očima k lesním feejům.

Saris se ohlédl za jeho pohledem.

„Inoi a Ramis?“ Povzdechl si a jeho úsměv se vytratil. „Jsme mimo náš les. Nikdo z nás se necítí dobře. Obzvlášť lesní feejové mají s lesem silné pouto. Tady jsou slabí a zranitelní. Jsme tady jenom proto, aby jsme je chránili.“

„Rozumím,“ Demion věděl, že feejové mají silné pouto se svým lesem. Taky četl, že ho neradi opouštějí. Ale, že je pobyt mimo něj oslabuje, mu bylo novinkou. „A co noční feejové?“ Ztišil hlas. „Taky jste tady slabší a zranitelnější?“

„Ano. Pomalu slábneme. Ale není to až tak zlé. Velký problém je pro nás tahle zmrzlá půda. U nás čerpáme sílu ze země. Ze života v ní. Děláme to prakticky nepřetržitě. Boty jsem neměl na nohách už stovky let. Tady nám musí postačit stromy. Proto s tím průzkumem pospícháme. Není to tak, že jsme tady slabí, ale v našich lesích jsme silnější.“ Ohlédl se a když na něj El sai kývla, taky kývl. „Zdá se, že je čas jít.“

Kapitola 11

Hned jak se pustili do průsmyku, lesní feejové se rozestoupili do trojúhelníkové formace s lesními feeji uprostřed. Do jejích řad se přimísili čarodějové a mágové. Demion byl v skupince na levém křídle. Byli tam dva noční feejové, pět čarodějů a sedm mágů. Z nich byli tři ledový. Většinu neznal, co ho trochu znepokojovalo.

Nevěděl jaké mají zkušenosti z boje a jak budou reagovat, když jim půjde o život. Ale poslední útok bohů ohně byl jenom před pár dny a pochyboval, že by udeřili opět takhle brzy.

Navíc, nikdy jich nebylo tolik. Teď byli jako malá armáda a s nočními feeji po boku, se neměl čeho obávat.

Každý jeden z nich vydal za půl tuctu mágů. Tedy pokud byla pravda, co se

o nich povídalo.

Postupovali pomalu, protože Ramis a Inoi často stavěli a přikládali ruce na zem. Občas se mágů kolem zeptali jak tlustý je led pod jejich nohama, protože necítili žádný život. Tenhle průzkum měl odhalit vhodné místo pro růst černých stromů.

Netvářili se příliš optimisticky a Demion začínal taky pochybovat. Staletí zmrzlá půda zřejmě neměla dostatek života, aby umožnila jejich růst.

Pár krát, to i zkusili. Mágové jim odkryli led aby se mohli dotknout přímo země, no zatím vždy jenom zavřeli hlavami a pokračovali dál.

Každou zdí z krystalových stromů, kterou prošli se blížili víc k hranici a Demion věděl, že na jihu pak led vystřídají skály. Pochyboval, že by tam bylo vhodné místo pro les. Sotva tam rostla tráva, ale bylo to dávno, co byl tak daleko a příroda byla známá tím, že se pořád mění.

Někdy si vezme už po pár letech zpátky to, co jí patřilo, když jí v tom nik nebrání. Zbývalo už jen pár vnějších okruhů krystalové pavučiny, když mágové ve předu zpozorněli.

Byl příliš daleko, aby jim viděl do tváří, no viděl, jak mágové ucukli, když se dotkli krystalů před sebou a chtěli je nechat zmizet.

To, jak dva z nich rychle stáhli ruce a ustoupili, viděli asi všichni. Pár nočních feejů se přesunulo víc do středu a zbytek šel ke krystalovému stromu.

Demion také. Zaslechl právě, jak Damek, ledový mág říkal jedné feejské ženě, že síť byla narušena.

Skupinka uprostřed začala ustupovat a zbytek se přesunul dopředu. Pak se několik krystalů před nimi rudě rozzářilo.

Na několika místech najednou se roztříštili a vyřítili se na nich nepřátelé. Tolik mágů a bohů ohně pokope ještě nikdy neviděl.

Než ale Demion stihl odhadnout jejich počet, spustila se bitva. Pestrobarevné záblesky magických útoku, se mísili duhově krystalovými a ohnivými.

Všude před ním šlehali modré ohně a bez váhání zaútočil taky. Zaměřil oběma rukama dva mágy a za běhu na ně vypálil. Nedíval se, jestli zasáhl a hned zaměřil další dva.

Až když ho ošlehl oheň, zjistil, že jeden z jeho cílů byl bůh ohně a nejspíš ho minul. Než ho stihl opět zasáhnout, už u něj stál jeden z nočních feejů a planoucí pěstí ho praštil do obličeje, až vylítl do vzduchu.

Pak se ten feej zvrtnul a plamenem spálil dva bohy ohně, co právě prolézali

dírou v krystalové zdi. Pak jakoby zmizel. I ostatní feejové, se jakoby objevovali a mizeli.

Pohybovali se tak rychle, že je zřetelně viděl jenom když na někoho seslali svůj modrý oheň, nebo když se z nenazdání objevili přímo před nepřítelem. Udeřili tak tvrdě, že buď lítaly vzduchem, nebo je přirazili k zemi. Z jejich síly a rychlosti běhal Demionovi po zádech mráz. Rozráželi nepřátele, jakoby to byly jenom hadrové panenky.

Na neštěstí jich neubývalo a otvory se hrnuli pořád další. Byla to děsivá podívaná. Jen s těží se vyhnul krystalům, co proletěli kolem něj, no nestihli to všichni.

Haris, Cilsea a tři čarodějové, které neznal, se zřítily k zemi. Další salva modrých krystalů zasáhla i jeho. Prolítl vzduchem a skončila na zádech.

Doplazila se k němu Maris. Tvář měla od krve a táhla za sebou taky zraněnou nohu. Z jejich skupiny zůstali jen oni dva a feejové, kteří teď bojovali někde v první linii.

„Nezvednu se,“ lapala po dechu. „Co ty?“

„Pálí mě jen rameno,“ podíval se právě, když se z něj odpařovali krystaly. V krvavých dírách, co po sobě zanechali vzplál oheň a rány uzavřel. Ale pocítil i pokles magie. „Jak si na tom?“ zeptal se Maris. Přes její krev neviděl, jak hluboké jsou její rány.

„Tiše ležte,“ ozval se u nich hlas až oba podskočili.

Krčila se u nich drobná postava s očima, jako jantar. Byla to Inoi. Dotkla se Marisiny nohy a přivřela oči. Maris zasténala a pak na ni vyvalila oči.

„Už mě to nebolí,“ řekla.

Inoi jen kývla a položila ruce na Demiona.

„Já jsem v pohodě. Pomoz ostatním,“ namítl.

„Nejsi. Nekrvácíš, ale cítím, že máš potřhané svaly a zlomenou klíční kost. Mlč,“ nařídila mu. To se už u nich objevili čtyři feejové a rozhlíželi se kolem. Demion pocítil, jak mu levou rukou a rameno zaplavuje teplo a najednou byla bolest pryč.

Pak Inoi zmizela, než stihl poděkovat. Ano, správně. Lesní feejové dovedli léčit. Zemní magie byla magie života, obnovy a růstu.

Pomalou se postavil a rozhlédl. Na zemi přibylo pár těl a podle oblečení, taky přátel. Maris už taky stála na nohou a bílými krystaly zaútočila na nepřátelského čaroděje.

Demion zas na boha ohně, co se právě chystal vymrštít ohňivou kouli na mága před sebou.

Právě namířil dlaně na dalšího, když se najednou zvedla hustá mlha. Slyšel jak někdo nedaleko zaklel.

Záblesky magie byli teď tlumené a vzdálené. Rozběhl se směrem, kde naposled viděl pár nočních feejů a podle modrých záblesků držel směr. Cestou zakopával o nehybné těla, na které se bál pohlédnout.

Mnoho přátel tam dnes padlo a teď nebyl čas pro smutek, beznaděj a ani hněv. Téměř vrazil do postavy, co se vynořila z mléčné mlhy. Jen díky tomu, že muž držel v ruce do ruda rozpálený meč, který olizovali plameny, zareagoval rychle a trefil ho paprskem ohně.

Žlutého ohně, co znamenalo, že jeho magie značně poklesla. A taky to vysvětlovalo, proč bůh ohně, kterého překvapil zaváhal. Měl teď stejné oči, jako oni a vypadal jako jeden z nich.

Zdávalo se mu, že modré záblesky se od něj vzdalují, no místo toho, aby přidal a dohnal je, zpomalil. Situace byla špatná. Teď si ho kdokoliv mohl splést s nepřítelem. V duchu zaklel a proklínal mlhu.

Musel jí vytvořit někdo ze začátečníků, když zpanikařil a chtěl se v ní ukrýt. V tom se mlha zvedla a pár metrů před sebou uviděl Azalara.

Ruce zvedal k obloze a když nimi prudce máchl od sebe, mlha nad nimi se rázem rozplynula. Rozhlédl se a Demion také.

Záblesky modrého ohně se ztráceli v dálce a dva bohy ohně, co se zmateně rozhlíželi, srazili k zemi feejové.

Z nepřátel nezůstal stát nikdo. Ale z přátel nestála ani polovina. Bylo jich tady nanejvýš třicet. Nebýt feejů, nestál by nikdo z nich. Uviděl je, jak se jich pár krčí u nějakého těla.

Azalar se rozhlížel napjatě dál a jeho obličej se uvolnil, až když spatřil jí. Elsai se skláněla u nějakého těla a brečela.

Demion se vydal k feejům. Byli tam jenom čtyři. Neviděl žádné mezi mrtvými a tak si myslel, že zbytek šel zahnat útočníky za hranice, nebo je pobít.

Zastal, až když viděl že stojí nad oběma lesními feeji. Jeden z nich se k němu otočil a kývl, ať jde blíž. Byl to Saris.

Enalia klečela na zemi a držela za ruku Ramise. Měla spálené rameno až tak, že ji trčela kost. Modrý plamen ji v ráně tlumeně plál a zaceloval ji. Vůbec si toho nevšímal.

Ramisovy fialové oči pomalu vyhasínali a upřeně hleděl na Inoe, která ležela vedle něj. Leskli se, no teď už ne jeho vnitřním světem, nýbrž slzami.

Druhou rukou se jí dotýkal. „Nejde to,“ chrčel slabě a přitom

kašlal. „Nemůžu ji uzdravit. Nemám dost magie. Zachraňte jí. Odneste ji do lesa. Enalia prosím.“ Podíval se na ni. „Umírá. Prosím zachraň ji. Prosím...“ Pošeptal a pak se jeho tělo naposled napnulo a uvolnilo.

„Umíme uzdravit jenom sebe.“ Řekl Saris tiše Demionovi. „Jenom lesní feejové dovedou léčit jiné. Teď jsme ztratili oba. Není tady náš les, aby je uzdravil a ani žádný lesní feej. Měli jsme jich vzít víc. Měli jsme je lépe chránit.“

„Demione,“ zavolala na něj Enalia. „Pojď sem. Honem.“

Když si k ní klekl chytla ho za ruce. Pravou mu položila na Inoe a levou na Ramise.

„Je v nich pořád magie?“ Zeptala se.

„Ano,“ řekl. „Ale Ramis už téměř odešel. Inoe je taky hodně slabá. Pochybuju, že ještě nabyde vědomí.“

„Má Ramis ještě dost magie, aby jsi ji mohl okopírovat?“

„Co?“ Demion na ni vyvalil oči.

„Demione!“ Okřikla ho. „Má ještě dost magie? Ano, nebo ne? Přijdeme o oba, nebo možná jednoho zachráníme, když ho můžeme uzdravit. Jedině lesní feej je může teď uzdravit. Žádný tady není, ale jsi tu ty a ty se můžeš stát feejem a aspoň jednoho z nich zachránit.“

„Možná ano. Možná by to stačilo ale...“

„Možná je lepší, než nic,“ přerušila ho. „Aspoň to zkus. Prosím Demione. Oba tady umřou.“

„Dobrá,“ nadechl se. Proč ne? Řekl si v duchu. Nechtěl být feejem, či už lesním, nebo nočním, ale na tom vůbec nezáleželo. Nemusel ním zůstat navěky. Stačilo jen, aby byl feejem právě teď. Pak se mohl utkat s nějakým bohem ohně a vzít si jeho magii.

Ramis byl téměř ztracen, ale pořád cítil chuť jeho magie. Vzal jeho pobledlou, zelenou tvář do dlaní a nechal do nich proudit jeho magii. Bylo to rychlé. Bylo to jako jen jeden nádech a posledních pár úderů srdce, ale pocítil, jak se jeho oheň mění.

Vyhasl a z bouřlivé magie se měnil na poklidnou, no podivně hřejivou. Zažil jen dvě proměny. První si už nepamatoval, protože byl ještě dítě a ta druhá byla před sto lety. Tahle byla ale zcela jiná.

Vzpomínal si hlavně na to, že to bylo rychlé. Že se jeho tělo proměnilo téměř okamžitě, ale taky, že to příšerně bolelo.

Už jsi myslel, že i tohle bude jiné, když se mu najednou bolest zakousla až do kostí. Byla tak prudká, až mu vyrazila dech a nebyl schopen ani řvát.

Křeče mu stáhli všechny svaly, až se skácel k zemi. V očích ucítil slzy a v ústech měděnou pachut'.

Na štěstí bolest odezněla stejně rychle, jak začala a o chvíli se mohl i nadechnout. Každou proměnu doprovázela bolest z fyzických změn a kopírování magie. Ale na to se dá zvyknout. Vždy je to pak lehčí. Otec mu kdysi řekl, že jenom proměna do jejích pravé podoby, je poklidná.

Věděl, že se to povedlo. Ne jen jeho magie, taky tělo mu připadalo cizí. Podívala se na Inoe, pak na své zelené dlaně.

„Co mám dělat?“ zeptal se cizím hlasem, až se ho málem lekl. Věděl, že potrvá dlouho, než si na svou novou formu zvykne.

„Polož na ni dlaně,“ klekl si k němu Saris. „Přímo na kůži, je jedno kam,“ pokračoval učitelským tónem. „Inoe má mnoho zranění, ale tvá magie pozná, kde začít. Neboj, půjde to samo, tvé tělo je k tomu předurčeno.“

Poslechl. Přiložil jí jednu dlaň na čelo a druhou ji chytil za ruku. Skutečně to šlo samo a uvědomil si, že dělá opak toho, co dělal, když pohlcoval magii. Teď jí odevzdával a směřoval k temným místem v jejím těle.

Měl dojem, že jsou temné, protože její magie, nebo život, těmi místy nedokázali proudit. Jakoby je zahřál a rozsvítil a cítil, že její stav se zlepšuje stejně rychle, jak on slábl.

Magie mu ubývalo tempem, které ho začínalo znepokojoval. Začínal mít obavy, že veškerou mine dřív, než ji dostatečně vyléčí.

I Saris si to zřejmě všiml, protože ho chytil kolem ramen.

„Získává zpět svoji barvu,“ poznamenal s úlevou ve hlase. „Jak se cítíš?“

„Cítím, že slábnu,“ odpověděl Demion po pravdě. Teď nebyl čas hrát se na hrdinu a riskovat její život. Pořádně ani nevěděl, co dělá. „Ale Inoe je silnější. Cítím to.“

„Co temné místa?“ Zeptal se Saris.

Demiona překvapilo, že je označil stejně, no byl to předci feej. Jistě věděl, jak lesní feejové léčí. Co přitom cítí.

„Zmizeli. Teď mám dojem, že už jenom spí. Myslím, že to pomohlo,“ povedlo se mu říct, než ho přemohla únava.

Kapitola 12

Probudil se na divném místě. Nebyl ve svém domě. Jako první si uvědomil teplo. Ano i to teplo bylo podivné. Necítil ho jenom na kůži ale i v srdci. Bylo jako konejšivé objetí a uvědomil si také, že není sám.

Někdo, nebo něco bylo všude kolem, co ho místo znepokojení uklidňovalo. Takhle se nikdy předtím necítil. Rozhlédl se po místnosti, kterou osvětlovala svíce na nedalekém stolku a opřel se o lokty. Nalevo uviděl okno a noční oblohu.

„Tak jsi konečně vzhůru,“ ozval se ze tmy ženský hlas a do světla svíce vstoupila Enalia. Ze stolu vzala pohár a podala mu jej.

Pocítil, že má sucho v puse a tak se napil, než promluvil. No Enalia ho předběhla.

„Inoi to zvládla. Zachránil jsi ji. Hodně tě to vyčerpalo. Byla na pokraji smrti a když jsi ji vyléčil, tak jsi se tam ocitl sám. Když lesní feejové léčí, berou životní sílu ze svého okolí. Na bojišti žádná nebyla. Musel si použít svou vlastní, proto tě to tak vyčerpalo. Byl jsi mimo dva dny. Převezli jsme tě k nám. Pro feeje není vhodnější místo pro regeneraci, než tohle.“

Řekla k nám? Byl teď v černém lese? Vzpomněl si na boj a srdce se mu sevřelo.

„Kolik nás padlo?“ Zeptal se pořád s jemu cizím hlasem.

„Třicet osm.“

„To ne. Kde jsou ostatní?“

„Starají se o raněné a opravují hradby. Nechali nás, aby jsme se postarali o tebe. Jsi teď feej. Patříš teď sem.“

„Kolik padlo vás?“

„Z feejů žádné ztráty nemáme. Vlastně nám jeden přibyl.“ Krátce se na něj usmála. „Ty.“

„Ale zemřel taky Ramis,“ připomenul ji a provinile uhnul jejímu pohledu. On si vzal jeho magii a zabil ho.

„Jen jeho část. Povedlo se ho taky oživit. Feeja ho přivedla zpět. Nevěděli jsme, že to dovede. Dokáže léčit a tady nás nenechá zemřít. Ale netušili jsme, že dovede vrátit k živím i někoho, kdo byl po smrti tak dlouho a navíc zcela bez magie.“

Ramis žije. Stratil mnoho vzpomínek a hodně toho zapomněl, no pořád je to on a pořád je tady s námi. Inoi na tom trvala, aby jsme ho vzali zpátky. Tohle

jsme ale nečekali. I v jejich jméně ti děkuji. Teď je sem volat nebudu, je pozdě a ty se musíš rozhodnout, co dál. Jsi tady vítán Demione. Jsi teď feej a proto patříš sem. Feeja tě tady přijala a my také. Je na tobě, co bude dál. Víím, že zemní magie ti je teď cizí. Je víc o tvoření, než ničení, ale prosím tě jen o jedno. Zkus si tenhle život. Aspoň pár dní si dopřej klid. Tvůj život nemusí být jenom bojem. Teď si pospi. Kdyby jsi něco potřeboval, jen nahlas zavolej. Ano?“

„Dobře,“ řekl, protože byl ospalý a taky měl hodně o čem přemýšlet.

„Dobře,“ řekla taky a spokojeně se usmála. Sfoukla svíčku a ztratila se ve tmě. Slyšel pak ještě kroky, jakoby šla někam nahoru po schodech a pak zůstalo jen ticho.

Ticho a pocit štěstí všude kolem, co zmírňoval bolest ze ztráty přátel. Třicet osm. Tolik jich přišlo o život. A několik násobně víc jich teď bude truchlit. Jejich přátelé, jejich rodiny už nikdy nebudou stejné. Věděl, že nebýt feejů, dopadlo by to mnohem hůř. Ale co bude dál? Vhodné místo pro stromy tam nenašli a při dalším útoku, už na jejich straně nebudou bojovat feejové. Kolik jich zaútočí příště? Kam až se dostanou? Jak je zastaví? Ale možná se jenom přepočítali a šli na jistotu. Možná shromáždili veškeré své síly a nepočítali s feeji. Jisté nebylo nic. Možná jen to, že musel něco udělat. Jako bůh ohně toho moc nedokázal. Ale možná něco zvládne jako feej. Myšlenky se mu začali trhat až nakonec usnul.

Když otevřel oči uviděl sedět u stolu Enaliu. Dívala se von oknem a přitom jedla jablko. Bylo tmavé, téměř černé, ale podle tvaru a zvuku při ukusování usoudil, že je to jablko. Byl už den, venku svítilo slunce a dostatečně osvětlovalo vnitřek domu.

Místnost byla oválná s dřevěnými zdi a proto hned věděl, co je to za příbytek. Stromový dům dosud viděl jenom v knize.

„Jak dlouho jsi neměl obyčejné jídlo?“ Zeptala se ho Enalia, když viděla, že je už vzhůru.

„Asi sto let. Tak dlouho jsem byl bohem ohně.“

„Tady,“ podala mu mísu s ovocem.

Tmavě fialové jablka a jahody. Zkusili jahodu a byl překvapen sladkou chutí. Naposled, kdy jedl něco podobného, byl ještě dítě. Vybavila se mu i vůně. Koláč. Matka mu ho upekla, když mu bylo asi sedm. Přivřel oči a vychutnával si vybledlou vzpomínku. „Dobré vid’?“ Zeptala se ho pobaveně. „Zkus taky jablka. Jsou z černé jabloně. Magie jim dodává chuť. Pokaždé chutnají trochu

jinak. Za chvíli bude taky polévka. Nežijeme jenom z ovoce. Ostatní jsou venku. Večer se bude konat porada s vládci.

Situace v ledovém království, se musí nějak vyřešit. Ty jsi tam žil, víš co se tam děje a proto jsme čekali až ti bude líp.“

„Půjdu na vaše zasedání?“ Téměř mu zaběhlo. Žádných porad se nikdy neúčastnil. Vždy byl pak jenom obeznámen s výsledkem.

„Jistě. Neměj obavy Demione. My feejové jsme velmi vstřícní. Jsme jako jedna velká rodina. Všichni se známe a proto tě chtějí ostatní také poznat. Takže tě zatím hlídám,“ zasmála se na tom, jak polekaně se na ni podíval. „Nechci aby toho bylo na tebe moc. Proměna muž být někdy matoucí. Ale rychle si zvykneš. Věř mi.“

„Jsi si jistá?“

„Naprosto. Sama jsem si tím prošla. Dva krát.“

„Jak to,“ podivil se.

„Víš,“ opřela se do křesla a přeložila si nohu přes nohu. Krátce se zamyslela a pokračovala. „Narodila jsem se jako zemní elementář. Válka se blížila ke konci a tady bylo tehdy mnohem míň stromů. Tehdy tvořili jenom pár metrů široký pás od východu na západ. Zabil mě bůh ohně, když jsem se starala o stromy. Najednou se objevil oheň a bylo po mě.“

Feeja mě oživila. Když ale v jejím lese zemře zemní elementář, obživne už jako feej. Klíčová je magie života, zemní magie, jenom z teakových mágů se můžou zrodit feejové. Proto se do našich lesů stěhují, když jsou starší a blíží se jejich konec. Tady pak můžou žít dál. Já jsem ale zemřela mladá. Ten život se mi líbil. Nevzpomínám si už jak dlouho jsem byla lesním feejem, no mám dojem, že jenom krátce.

V té době na nás pořád útočili bohové ohně a při jednom ze střetů, jsem jednomu z nich vysála životní sílu. Stal se ze mě noční feej. Zvykla jsem si i na tohle. Chybí mi, že nedokážu léčit, pomáhat růst rostlinám, nebo tvořit domy, jako je tenhle. Ale to vše teď chráním.

Nechtěla bych být nic jiného. Nechtěla bych žít jinde. Možná se teď cítíš divně, v cizím těle a z cizí magií, ale dej tomu čas.“

„To udělám,“ přikývl. Už večer se rozhodl, že to zkusí. Jeho magie ohně dosud nebyla moc k prospěchu a napadlo mu, že magie života možná bude.

„Výborně,“ usmála se a vstala. „U nohou máš oblečení. Počkám tě v kuchyni, to je tam vzadu. Najíme se a ukážu ti les.“

„Hned tam budu,“ řekl a posadil se. Podíval se za postel i pod ní. „Nevíš, kde mám boty?“

„Ty nebudeš potřebovat.“ Usmála se na něj takovým tím shovívavým, rodičovským úsměvem.

Kapitola 13

Alia se učila rychle. Zjistila, že dovede vše, co lesní feejové. V černém lese si našla malý strom a zvládla ho i proměnit.

Musel být listnatý. Z jehličnany to nejde provézt. Taky nesměl být moc veliký, protože zatím neměla dost zkušeností ani síly. A taky zatím neměla měnit ovocné stromy.

A pak to už bylo docela snadné. Položila obě dlaně na kmen stromu a soustředila se na jeho životní energii. Učili ji, aby levou rukou čerpala sílu stromu do sebe a pravou mu ji vracela. Muselo to být v rovnováze. To, co si vzala, musela i vrátit, nebo dát stromu víc. Jinak by uhynul.

Cítila, jak se jeho energie uvnitř ní mění, když se zamíchá s její magií a když mu ji takhle pozměněnou vrací, tak se taky mění.

Kůra mu zčernala a listy ztmavil ze zelených se postupně změnili na fialové. A černý strom byl zrozen. Cítila, jak jeho proměna bere život z ní a taky ze země. Tráva kolem zežloutla.

Pak musela o pár kroků ustoupit, aby mohla ze země obnovit svou sílu. Vždy to bylo snazší a hlavně rychlejší. Vydechla a spokojeně se usmála na Usura a Kuelou. Její učitelé vypadali spokojeně.

„Nebylo to špatné,“ řekla Kuela. „Únava, kterou pociťuješ, je důsledkem nerovnováhy. Dala jsi stromu víc, než jsi si vzala. Časem se to naučíš. Jde ti to výborně.“

„Alio,“ zazněl hlas z koruny stromu, který právě proměnila. Zněl jako šepot v šumění listů.

„Feejo?“

„Ano, dítě.“ odpověděl jí šumivý hlas. „Usure, Kuelo, královna vás chce vidět. Naidase taky. Je teď mimo můj les. Všichni čtyři se prosím neodkladně dostavte do paláce.“

„Jistě, matko,“ odpověděl jí Usur a šum v koruně stromu utichl.

Alia zůstala ohromeně zírat na strom, co právě promluvil. Její strom byl teď součástí Feeji. Mohla si vybrat kterýkoliv jiný, u kterých stáli, aby skrze něj promluvila, no použila její. Zvládla to, udělala to správně. Pak jí ale začal trápit obsah zprávy.

„Chce mě tam taky?“

„Pojďte,“ řekl Usur. „Jdeme za tvým otcem. Královna nás chce všechny vidět.“

Anissia se málem rozbřečela, když jí oznámili, že musejí odejít. Nic s tím ale nemohla udělat. Objala Aliu tak mocně, že jí málem rozdrtila kosti a musela je nechat jít.

Do království to nebylo daleko a Alia se všech vyptávala, co jí tam bude čekat. Dozvěděla se, že noční a lesní královský palác, je z jednoho stromu.

Stromový palác je největším stromem vůbec. Přijímací síň je společná, pak ale mají obě království vlastní síně, pro běžné užívání.

Celkově je v stromu přes tisíc místností a pořád přibývají další. Trvale tam bydlí kromě vládců jenom pár strážců.

Nemají tam žádné služebnictvo, co Aliu dost překvapilo. Palác se prý udržuje čistý sám a sluhové tam nejsou, protože všichni feejové jsou si rovni.

Naidas se jí to pokoušel vysvětlit tak, že své vládce si zvolili na základě zkušeností a věku. Ne podle rodného práva. Taky že kdysi to byli správci a pojem král a královna feejové převzali od lidí.

Taky se dozvěděla, že královna nočních feejů Esmaria, byla první noční feej na světě. Taky, že její muž zemřel ve velké válce. Nikdy se už neprovdala.

„Z tíživé temnoty osamění, ji vyvedlo světlo lásky,“ řekla jí Kuela.

Než se jí ale stihla zeptat, jak to myslí, objevil se před nimi most a ten největší stromový dům, jaký si mohla jen představit.

Vypadal jako palác v Argasii. S desítkami kuželových věží a věžiček. Stovkami oválných oken a taky stovkami balkonů strom vůbec nepřipomínal.

Jen jeho podivná, černá barva a fialové skvrny, co se ukázali být větve s listy, naznačovali, že nejde o skálu, ale rostlinu.

Most byl taky dřevěný s propleteným zábradlím a Alia by se nedivila, kdyby byl také ještě součástí stromu, co se tyčil stovky metrů k obloze.

Táhl se ponad potok, s poklidným tokem, na jehož hladině plavalo pár

kachen a labutí.

Pozdravili se dvěma nočním feejům, co stáli na mostě a pokračovali k oválným dveřím. U nich stáli další dva noční feejové a taky se na Alii zvědavě podívali.

Aspoň měla ten pocit, protože jejich černé oči neprozrazovali směr jejich pohledu. Ale aspoň ji už nemrazilo pokaždé v zádech, když se její oči potkali s tou bezednou temnotou.

Vstoupili do světlé chodby. Zdi i podlaha byli tak hladké, až se mírně leskli jako zamlžené zrcadlo. Po stranách byli další chodby a v některých Alia zahlédla i točivé schodiště.

Oni ale kráčeli pořád rovně, až zastali v rozlehlé sále, plné feejů a taky mágů a čarodějů. Někteří seděli na lavičkách u oken, jiní postávali a mluvili mezi sebou.

Udivilo ji, že na to, kolik jich tam bylo, mluvili všichni tiše, téměř šeptem. Až teď to viděla zřetelně. Pohledy lesních feejů ji potvrdili, co jsi už myslela. Jejích lesklé, svítící oči spočinuli na ni, pak na Naidasovi a pak se v jejích tvářích objevilo pochopení.

Zdálo se, že všichni hned věděli, že je jeho dcerou, co ji našťvalo. Ona byla poslední, co se to dozvěděla.

Tichý šum rozhovorů narušil zcela jiný šum. Pak uviděla modrý záblesk v podlaze a ozvala se rána. Prásk, dva blesky udeřili k jejím nohám a pár feejů, co stáli poblíž, uskočili stranou.

Nastalo ticho a Alia sevřela ruce v pěst a rychle si je zkrřížila na prsou. Neovládla se, ale její blesky na štěstí nikoho nezranili.

„Klid Alio,“ Naidas jí opatrně položil ruku na rameno.

„Naidasi,“ zavolal na něj noční feej, co stál u protějších dveří. „A ty musíš být Alia. Pojd'te, čekají na vás dva.“ mávl na ně a široce se přitom usmíval. Otevřel jím dveře a gestem naznačil, že mají vejít.

Naidas kývl a spolu s Alií vešli do další velké místnosti. Asi padesát feejů a mágů stálo kolem okrouhlého stolu, co měl asi pět, nebo šest metrovou díru uprostřed.

Alii ale spočinul pohled na mladé ženě, co stála u stolu. Zářila, jakoby byla ze světla. Nejen její oči, ale i její tvář, odhalené ruce a dokonce i dlouhé, bílé šaty, co měla na sobě taky zářili. Celá byla obalena modravou září.

Imysanka.

„Vítejte,“ pozdravila je feejská žena co stála vedle svítící imysanky. I když byla v místnosti asi nejmenší, vyzařovala z ní ohromná síla. Alii z ní naskočila

husí kůže. Působila vlídně a vřele se usmála, ale v jejích očích byla ledová temnota. Alia věděla, že je to jenom pocit, že královna nebyla žádná zrůda, nebo démon. Ale byla první, noční feej. Nejstarší a nejmocnější. Věděla, že feejové věkem sílí.

„Královno,“ Naidas kývl hlavou na pozdrav.

„Královno,“ přidala se rychle Alia. Rozpačitě napodobila Naidasovo kývnutí.

Všichni na ně krátce pohlédli.

„Začali jsme bez vás,“ pokračovala královna nočních feejů. I její hlas byl sladký a sametový, jakoby každé její slovo bylo pohlazením. „Tohle je Demion. Imysan z ledového království. Teď už lesní feej z ledového království. A tohle je Lorel,“ ukázala na čaroděje kousek od ní. „Lorele, je pořád Haron králem Argasie?,“

„Ne paní. Teď vládne jeho dcera Kilae.“ Odpověděl Lorel po krátkém zaváhání. Vypadal omámeně. Buď z její krásy, nebo z těch černých očí, které na něm krátce spočinuli. Ten její dívčí vzhled a ohromná síla si vzájemně kontrastovali. I v tom, jak mírně otočila hlavou bylo něco dravého. Pomalu, jakoby se napínala tětíva. Ano, Alia slyšela, že noční feejové jsou neuvěřitelně rychlí. Jejich síla a rychlost bylo to, co děsilo i bohy ohně. A magie.

„Neměl syna?“ Povytáhla obočí.

„Ano paní. Samel je ale čaroděj. Projevilo se to u něj v šesti letech a podle zákonů Argasie, nesmí vládnout lidem čaroděj, ani mág. Vládne tedy jeho dcera.“

„Dobrá. Musíme ji tedy obeznámit se situací. Možná bude muset najít ledový lid útočiště v jejím království. Co myslíš, Demione?“ Královna se otočila na feeje, co plaše klopil zrak. Zdálo se jí, že je stejně nesvůj, jako ona. Měl zářivě modré oči, které však působili unaveně a nejistě. Nazvala ho imysanem, co ji zaujalo i překvapilo. Byl podobný, jako ona a musel se proměnit ve feeje jen nedávno, když o něm nevěděl ani její otec. To by vysvětlovalo jeho plachost.

„Je to jejich země,“ řekl překvapeně pevným hlasem. „Přes dva tisíce let jí chrání a nazývají domovem. Ty útoky nikdy nebývali tak časté. Kdyby tady byl váš les, ubránili by se,“ nahnul se nad stůl a ukázal prstem dolů.

Alia se přesunula blíž ke stolu, aby viděla, na co se teď všichni dívali.

V otvoru stolu se nacházel reliéf mapy. Viděla tam Argasiu, se všemi

budovami, palácem i silnicemi a potoky. Pak kolem miniaturní stromky a za nimi další palác a kolem malé domy a větší byli asi hrady.

Demion ukazovala na jakýsi průsmyk, nebo údolí. A přímo před ním leželo další město. Usoudila, že je to Niarim. Město bohů ohně.

„Zkoušeli jsme to,“ promluvila feejská žena. Měla zvláštní barvu očí. Medovou, nebo spíš jantarovou. „Jsou tam jenom skály a led. Země je tam bez života.“

„Co vybudovat hradbu?“ Zeptal se jeden z nočních feejů.

„Přes skálu se mágové dostanou,“ odpověděl mu jeden z mágů.

„Čarodějové taky,“ řekl další.

„Naše lesy jsou nejlepší volba,“ řekla teď jiná feejská žena.

„Jenže jak je tam dostaneme?“ Zeptala se královna.

„Musíme najít vhodnější místo,“ řekl někdo.

Všichni se hloubavě zadívali na mapu.

„Možná blíž k duhovému městu. Kolem města rostou stromy,“ řekl Demion.

„Jaké stromy?“ Zeptala se ho královna.

„Borovice a jedle.“

„Listnaté ne?“

„Ne, pokud vím. Až u moře. Tam mají i ovocné.“

„Tady?“ Zeptala se. Když Demion přikývl, zamračila se. „Jsou jenom na téhle straně?“

„Ano, byl jsem tam už dávno, ale mapa sedí.“ Odpověděl Demion.

„Kiarone, Suido, co vy na to?“ Královna se otočila k feejům po své pravici.

„Možné to je,“ muž se nahnul ponad stůl. „Půda tam ale bude jistě slabá. Podnebí je chladné a růst stromů to jistě hodně zpomalí. Může to být nějakých dvacet kilometrů. To je hodně nových strojů. Půdu to oslabí a proces vysázení se tím zpomalí. Mnohem lehčí je stromy přetvořit, než je nechat vyrůst kompletně.“

Navíc by jsme museli počítat s útoky bohů ohně, co by to ještě víc zpomalovalo. Životy feejů by byli v ohrožení a země kolem stromů bude vyčerpána. Neumožní takovou regeneraci v případě zranění.“

„Chápu,“ Esmaria si únavě povzdechla. „Dáme si malou pauzu?“

Většina feejů a mágů souhlasila a tak se zasedání přerušilo.

Kapitola 14

Zadním vchodem vyšli do zahrady. Královna nočních feejů Esmaria mluvila s imysankou Alrin. Připadalo jí to, jakoby se potkalo světlo a temnota.

Královna na ni kývla a zavolala taky na Demiona.

„Chtěla bych vás seznámit,“ řekla a pak odešla stranou.

Alia civěla střídavě na Alrin a na Demiona. Hlavně se snažila zachovat klid. Když ji ale Alrin z nenazdání objala, stuha.

„Ráda tě konečně poznávám,“ řekla, pak ji pustila a objala Demiona. Byl z toho taky v rozpacích.

„Přišla jsi sem s Naidasem?“ Pokračovala Alrin opatrně a váhavě.

„Ano, se svým otcem. Poznala jsem i svou matku.“

„Dobře, to jsem ráda,“ Alrin úlevou vydechla „nevěděla jsem, jestli to už víš. Bála jsem se, že řeknu něco špatně. Hodně si Anissii podobná. Naidas nás už přes Feeju kontaktoval. Tak jsme tě čekali. Ale zapomněl zmínit, že ti už řekl že je tvůj otec. Ani, že jsi už poznala Anissiu.“

„Moc toho asi nenamluví.“

„Takže tady máme dva inysany a zároveň i feeje. Nebýt okolností, tak by jsme to slavili.“ Otočila své zářící oči na Demiona. „Mrzí mě, co se přihodilo v ledovém království. Zemřelo vás tam už příliš mnoho. Ztratil jsi hodně přátel. Uděláme vše, co bude možné. Královna to udělá.“

Demion kývl hlavou a Alia teď pochopila smutek a bolest v jeho očích.

„Přišli jsme pozdě, co se tam stalo?“ Alia se opatrně zeptala.

„Bohové ohně a jejich mágové,“ začal tiše „Zaútočili opět. Teď to stálo třicet osm životů.“

„To mě moc mrzí, Demione,“ řekla „Věřím, že feejové něco vymyslí. Jsou tady taky čarodějové a mágové.“

„A Imysané,“ doplnila ji Alrin. „Trochu si vyčistíme hlavy a na něco přijdeme.“

Alia si ji zvědavě změřila. „Takže tohle je pravá podoba Imysana? Ovládáš světlo a svítíš.“ Zkusila změnit téma.

„Jinou podobu už mít nebudu. Ještě jsem neviděla nikoho, jako jsi ty. Paní blesku.“

„Tak mi prosím neříkej. Já zas neviděla nikoho, jako jsi ty.“

„Já ano. Jmenovala se Aris,“ řekl Demion.

„Znal jsi mou matku?“ Alrin k němu přistoupila blíž.

„Pomohla nám uprchnout z Niarimu. Můj otec jí pak pomohl vysvobodit vězně. Asi se to povedlo, když jsi ty její dcera.“ Podíval se na ní, pak sklopil zrak.

„Je mi líto. Oba při tom zemřeli. Nebýt jich, tak tady nejsem ani já a ani Anissia. Oni ji pustili z vězení. Bez ní bych to sem sama nikdy nezvládla.

„Takže ani já,“ přidala se Alia. „Kdyby nebylo vašich rodičů, nebyla by tady má matka a nikdy bych se nenarodila.“

„Takže naše životy jsou propojené,“ Alrin se usmála a teď objala oba najednou. „Jsem ráda, že odkazem mé matky je život.“ Odtáhla se a na oba se pozorně zadívala. „Oba jste tady krátce. Demione, už víš, co znamená být feejem? Jak používat zemní magii?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou. „Právě se seznamuji s Feejou. Je to zcela jiné, než oheň.“

„To jistě je,“ souhlasila „a ty Alio?“

„Taky se pořád jen učím,“ napřímila se. „Ale jde mi to. Mám pocit, že zemní magii zvládám lépe než magii blesku.“

„Tak to se pak můžete učit společně. Budeme potřebovat každého lesního feeje, když se dají věci do pohybu. Zdá se, že nejlepším řešením je feejsky les. Někde musí být vhodné místo. Prostě musí.“

„Alrin?“ Esmaria ji oslovila. „Budeme pokračovat.“

„Jistě, má královno,“ řekla a hluboce se jí uklonila.

„Přestaň!“ Esmaria ji chytla za ramena a narovнала ji. „Co si teď budou o mně myslet?“

„Promiň,“ Alrin se zasmála a políbila královnu na rty. „Jenom tě škádlím.“

„Už žádné klanění,“ napomenula jí, ale taky se zasmála. „Tak jo, mluvila jsem s králem a královnou lesních feejů. Kiaron si myslí, že tvoření nových stromů potrvá příliš dlouho. Suida má taky obavy o bezpečí feejů. Vše závisí na tom, kolik se jich zapojí. Proměnit pár stromů není problém. Ale vytvořit bezpečný les, nebo hvozd potrvá staletí. Tolik času nemáme. Možná, kdyby se přestěhovali jen dočasně, řešením by to bylo. Probereme to vevnitř.“

Alia už věděla, že feej, co před tím mluvil je král Kairon. Vysvětloval právě problematikou růstu černých stromů. Zem potřebuje energii na to, aby vůbec vyrostli a pak opět, aby se proměnili. To půdu vyčerpá a celý proces se tím

prodlužuje.

Všimla si taky, že kdokoliv chtěl něco říct, tak jen zvedl ruku a dostal slovo. Byl to jeden z čarodějů, co navrhl postavit na hranici přehradu. Přes celé údolí od jednoho srázu k druhému to bylo podle odhadů sotva tři kilometry.

Navrhl rozdrtit magií skály, sesypat je do údolí a navézt na ně zeminu, na které by pak mohli růst černé stromy.

Pak by vodní mágové mohli celé údolí zaplavit. V království mají stovky vozů a v ledovém jsou taky. Demion mu však nevěděl říct, kolik jich mají.

Byl hraničářem. Žil tam sto let a celou tu dobu prožil u síti. Tak nazývali krystalové stromy v údolí. Ale nápad se mu líbil.

Kairon ten nápad taky podpořil. Kdo by pak chtěl překročit údolí, musel by ho proplavat, nebo si sebou donést loď. Pro vodní mágy snadný cíl. Jeden by zvládl potopit i celou flotilu.

Proto se nik neplaví přes severní moře, kde vodní mágové hlídkují. Výhodou bylo, že by nemuseli nechat vyrůst celý les, ale stačilo by jenom pár stromů, co by lemovalo přehradu. Šlo by to rychle a bohy ohně by to zastavilo.

Debatu na tuhle alternativu přerušilo otevření hlavních dveří. Podle šedo popelavé, téměř bílé kůži, to byl ledový mág. Vešel dovnitř a dva další, co stáli za ním, zůstali venku a zavřeli za ním dveře.

„Vítej Lasirisi, pozdravila ho královna Suida.“ I ostatní pozdravili ledového krále.

„Co se tady děje?“ Zeptal se překvapeně.

„Snažíme se najít řešení pro situaci ve tvém království,“ odpověděla mu Suida.“ Promiň, že jsme tě ještě oficiálně nepozvali. Zasedání jsme zvolali narychlo. Doufali jsme, že ti už předložíme nějaké návrhy.“

„Tak to je milé překvapení,“ oddechl si a bylo vidět jak se mu ulevilo. „Feejové odešli dost narychlo, obával jsem se, že se už nevrátíte. Proto jsem se sem vybral osobně. Chci vás požádat o pomoc. Zprávy z hranic byli dost znepokojivé. Jaké jsou vaše ztráty?“

„Na štěstí žádné.“ Teď mu odpověděla Esmaria. „Všem je nám líto životů, co tam vyhasli. Kdyby jsem poslala víc bojovníků,..."“

„Ne, královno Esmerio,“ přerušil ji zvednutou rukou,“ neomlouvej se. Kdyby jste tam nebyli, naše ztráty by byli fatální. Děkuji vám.“

„Neměli jsme ani tušení, že je to tak zlé. Vyřešíme to. Právě teď zvažujeme hráz. Tady,“ ukázala mu na mapě, kde by měla stát.

Pak mu popsala, jak ji plánují vybudovat a že může počítat i s podporou

Argasie. Jeden z mágů už spočítal, že to nezabere více, než měsíc.

Lasiris okamžitě souhlasil a přislíbil veškerou možnou pomoc. Nápad s přehradou, osázenou černými stromy, se mu moc zamlouval. S tím se zasedání rozpustilo a v sále zůstali jenom vládci a zástupci Argasie, aby doladili detaily.

Alia se ještě naposled podívala na mapu a snažila se najít domov své matky. A skutečně tam byl. Malé, prázdné místo mezi stromy, prakticky na prahu města Niarim. Město bohů ohně leželo téměř přímo oproti budoucí přehradě.

Na mapě to vypadalo, jakoby její matkou dělilo od nepřátel jenom pár stromů, co jí dost znepokojilo. Byli tak blízko. Malý ovál hned u velkého. Byli si tvarem docela podobné.

Všude kolem jenom stromy, lesy a uprostřed město. I to měli podobné. Jenže dům její matky chránili černé stromy. Ale co, kdyby rostli kolem celého města? Co za stromy tam rostli? Napadlo jí, že se pak zeptá svého otce.

Vyšla ven mezi posledními a jeden z feejských strážců se jí hned zeptal, jestli má hlad. Zatím neměla a tak jí ukázal chodbu vlevo.

„Na konci téhle chodby jsou volné pokoje,“ řekl jí. „Jestli si chceš odpočinout, tak ten vlevo je tichý a hezký. Zůstat můžeš jak dlouho budeš chtít.“

„Přesně to teď potřebuji, děkuji,“ usmála se na strážce a zamířila do chodby.

Kapitola 15

Zašla až na konec chodby, nahlédla nejdřív vpravo a vyjekla, když jí překvapil nějaký pohyb. Chtěla se omluvit, když si uvědomila, že se přes otevřené dveře dívá do zrcadla.

Krátce nahlédla, no pokoj byl prázdný. Zvrtla se na patě a vešla do protějšího pokoje. Byl oválný, světlý s velkým oknem, až po zem, co se ukázalo být balkónem. Nalevo stála široká postel, napravo stolek a dvě židle.

Žádné zrcadlo. Pár dní se už neviděla a nebyla si jistá, jak její proměna pokračuje. Prošla tedy přes chodbu do protějšího pokoje a postavila se před zrcadlo, co bylo ještě o kus větší, než ona.

Vydechla. Tvář měla pořád zelenou. Vyhrnula si rukávy a zdálo se že fialové zbarvení výš nepostoupilo. Vrátila se k dveřím a nahlédla do chodby.

Byla prázdná. Pak chtěla zavřít dveře, ale žádné nenašla. Byl to prostě jen otvor. Tak se vrátila před zrcadlo a zahleděla se na svou tvář.

Pořád to byla ona. Zdálo se, že se už dál nemění. Pořád byla něco uprostřed. Dnes viděla hodně feejských žen. Všechny byli krásné. Lesní byli vysoké, štíhlé se zářícími očima všech možných barev. Byli tak půvabné, až jí to frustrovalo.

A noční byli malinko svalnatější, no stejně půvabné i když působili víc nebezpečně. A ona? Nebyla ani jako jedna z nich. Proč by se měla líbit nočním feejům, nebo lesním?

Zůstane už taková? Nebo se bude dál měnit? Rychle si stáhla nohavice a zkontrolovala zbarvení na nohou. Zdáli se jí stejné, jako posledně. Fialová končila asi v půlce stehů a procházela dál v postupně mizící skvrny.

Pak si ještě pro jistotu sundala blůzku. Nebyla si jistá, ale taky měla pocit, že zbarvení zůstalo stejné a nepříbyli asi ani žádné další fialové skvrny.

Záda měla pořád kompletně fialové. Nebýt toho podivného zbarvení, možná by to nebylo tak špatné. Jak se na sebe dívala, uvědomila si, že je už skutečně žena. Možná by se někomu mohla líbit i taková.

Jenže kdo by byl před ní v bezpečí? Komu by její blesky neublížili? Možná noční feej. Nebo imysan? Uměla už léčit. Kdyby ho zranila, mohla by ho i uzdravit.

Otočila se dokola a uviděla v zrcadle zářivě modré oči.

„Promiň, já... asi jsem si spletl,“ začal mluvit.

„Ven!“ Vykřikla. Stočila se na patě k dveřím a v zlosti vypálila na vetřelce.

Zasáhla ho do ramene. Viděla, jak ho blesk odhodil do chodby a slyšela, jak bolestně zavil.

Dobře, pomyslela si. Tak mu třeba. Natáhla si zpátky blůzku. Co měl co lézt do jejího...., Zarazila se.

„Ach ne,“ řekla nahlas a vyběhla ven.

Ležel na břichu a nehýbal se. Rychle ho otočila na záda a zaúpěla. Byl to Demion. Rameno měl spálené. Přiložila na něj dlaně a snažila se ho rychle uzdravit.

Cítila, jak její magie našla zraněné místo a jakoby ho osvětlila. Demion začal dýchat hlasitěji a otevřel oči. Pomalu a dlouze vydechl. Bolest se mu z tváře vytratila a zmateně se na ni podíval.

„Můžeš vstát?“ Zeptala se ho.

„Asi ano,“ řekl, no musela mu pomoci. Potácel se a tak ho dovedla až k posteli a posadila ho. Zasáhla ho silně. Nebyla jsi jistá, kolik magie vložila do toho útoku, ale jistě hodně.

Styděla se. Viděl jí nahou. Sice jen do půl pásu, no viděl více, než kdokoliv jiný. A styděla se taky, že ho zasáhla bleskem.

„Promiň mi to. Nechtěla jsem tě zranit.“

„Byla to moje chyba, asi jsem špatně zabočil. Jeden ze strážců mě sem poslal.“

„Ne, Demione.“ I když se mu styděla podívat do očí, udělala to. „To já jsem byla ve špatném pokoji. V mém není zrcadlo a byla jsem zvědavá, jak špatně to teď vypadá.“

„Co vypadá špatně? Jsi zraněná?“

„Ne,“ krátce se zasmála „tohle,“ ukázala mu své fialové ruce.

„Můžu?“ Opatrně ji vzal za ruku a pozorně si ji prohlédl.

Privřel oči a zamračila se. „Já nevím, necítím žádné zranění. Tvá magie mi připadá, jako oheň a tvé srdce bije rychleji, ale jinak nic zvláštní necítím. Co mám hledat? Pomůžu ti. Léčil jsem jenom jednou a ani nevím jak.“

Zůstala na něj zírat s otevřenou pusou. On to fakt nevěděl. Vždyť proč by měl? Feejem byl jenom pár dní. Zdála se mu v pořádku? Ano cítila, jak jí bije srdce a najednou se cítila být před ním opět odhalená.

Ale nejhorší bylo, že cítila jak se začíná bouřit její magie a to, že jí teď Demion držel za ruku a hleděli si do očí, to vše jen zhoršovalo.

Vytrhla mu svou ruku a vyskočila na nohy. Pár kroků rychle od něj ustoupila a podívala se na své ruce. Mezi prsty jí problesklo pár výbojů. To bylo těsně. Ještě chvíli a zasáhla by ho opět. Zhluboka dýchala a snažila se upokojit.

Viděla jeho velké, překvapené oči, no snažila se na něj nedívat.

„Promiň,“ řekla, otočena zády k němu. „To ten můj blesk. Občas ho špatně zvládám.“

„V pořádku. Klidně můžu odejít.“

„Ne. Vysvětlím ti to,“ dýchala pořád zhluboka a začala se přecházet po pokoji, aby se víc zklidnila. Nevěděla, jak začít.

„Alrin říká,“ začal Demion opatrně.

„Ano pokračuj. Ptej se,“ zastavila a usmála se na něj. „Možná si pak lépe utřídím myšlenky.“

„Říkala, že jsi taky imysanka.“

„Ano, z části. Má matka je na půl.“

„Myslel jsem, že jsi feej. Že tví rodiče jsou jeden lesní a jeden noční feej. Teď už vím, proč tě Alrin oslovila tím titulem. Takže jsi čarodějka?“

„Ne. Jsem elementář. Mág. Jen můj element je zatím zcela unikátní. „Opět se na něj usmála. Nenazval jí Paní blesku. Slyšel, že to nemá ráda? „A jsem taky feej, imysanka a bohyně ohně. Kdysi jsem vypadala jako běžné lidské dítě. Taky jsem si myslela, že jsem jen mág. Když jsem začala dospívat, tak jsem čím dál více vypadala, jako lesní feej. A před pár dny jsem se zbarvila i do fialové, jako noční feej. A tak jsem se chtěla podívat, jestli to dál pokračuje, když si mě..“ sklopila zrak.

„Nic krásnějšího jsem...“ teď na ni vykulil oči Demion. „Chtěl jsem říct, že jsem nic hezč...“ Zarazil se a potřásl hlavou, jakoby si chtěl uspořádat myšlenky. Nebo jakoby se chtěl nějaké zbavit. „Já, promiň. Nechtěl jsem. Nic...“ vstal a zíral na ni, pak na své ruce. Opět potřásl hlavou. „Něco je asi špatně. Můj jazyk, mě neposlouchá.“

„Chtěl jsi říct, že jsi nic neviděl?“ zeptala se ho zahanbeně, ale i pobaveně.

„Ano. Přesně to. Jen mi to nejde vyslovit.“

„Protože to není pravda,“ významně na něj pohlédla.

„A?“ Díval se na ní s beznadějí.

„Feejové neumí lhát. To ti asi zatím nikdo neřekl. Neboj se,“ zasmála se. „Já jsem byla taková vždy, jen jsem nevěděla proč. Taky jsem se jen před pár dny dozvěděla, co jsem a že mí rodiče pořád žijí. Teď je to možná těžké a matoucí, ale zvykneš si. Naučíš se taky mluvit pravdu a zároveň neříct, co nechceš. Občas mě má upřímnost dostala do potíží, ale zvykla jsem si. Myslela jsem si, že jsem prostě jenom ten upřímný typ.“

Usmála se na něj. Jeho reakce jí pobavila natolik, že váha jeho slov jí zprvu unikla. Chtěl říct, nic jsem neviděl. Místo toho ale řekl, nic krásnějšího? Nic krásnějšího jsem neviděl? Líbila se mu?

A bylo to tady opět. Vzduch se začal naplňovat její magií. Snažila se dýchat klikněte.

Jeho zářivě modré oči se teď dívali do země. Všichni feejové byli hezcí a Demion nebyl výjimkou. Jeho ostré črty zjemňovali vlídné oči a řasy tak dlouhé a husté, že by mu je záviděla každá holka. Byl vysoký, se širokými rameny. Jak se díval na své ruce, svaly na prsou se mu napnuly jako balvany.

Líbil se jí. Byl imysan, ale taky lesní feej. Mohla by ho zranit, kdyby se s ním chtěla sblížit. Povzdechla si a zatnula ruce v pěst.

Pak Demion přišel k zrcadlu a chvíli se na sebe díval.

„Doufám, že si brzo zvyknu. Jsem to pořád já, ale vypadám jinak. Cítím se i jinak. Tahle magie je podivně klidná. Vzpomínám si, že tohle jsem o feejích četl,“ plaše se na ni podíval. „To že nelžou. Myslel jsem jenom, že jsou takový. Ano, že jsou prostě jenom upřímní. To, že jim to dělá potíže, jsem nevěděl.“ povzdechl si a Alia nevěděla jestli únavou se zranění, nebo z toho, co řekl. „Vezmu si ten pokoj přes chodbu. Máš tady zrcadlo.“

„To jsi hodný. Děkuji. Potřebuji si odpočinout. Když budeš mít další otázky, nebo budeš chtít něco vědět, ráda ti pomůžu. Nebo když si budeš chtít jen promluvit. Nebo chtít společnost.“ - už raději mlč- napomenula se v duchu.

„Děkuji, Alio.“ Řekl tiše a odešel.

Kapitola 16

Alia ležela na posteli a odpočívala. Napadlo jí, že se půjde najíst a zavolá i Demiona. Nikoho tady neměl a každý potřebuje přítele.

Právě se postavila z postele, když uslyšela kroky. Srdce se jí rozbušilo, když pohlédla na dveře. V chodbě se objevil její otec a zastavil u protějších dveří.

„Tady,“ zavolala na něj.

„Alio?“ Otočil se a přišel k ní. „Hledal jsem tě. Musím teď odejít.“

„Dobře, půjdu s tebou.“

„Ne. Jdu do ledového království. Královna vybrala tři sta feejů, co budou hlídat hranice a chránit je. Dnes začne výstavba přehrady. Pak budeme potřebovat lesní feeje, aby ji zalesnili a propojili s našimi lesy. Budou rád, když se pak taky přidáš. Jistě půjde rád i Demion.“ Krátce se ohlédl k protějšímu pokoji. „Měnit stromy ti jde. Možná by si to mohla naučit i Demiona. Jsi taky z části imysanem a tvá společnost mu jistě prospěje.“

„Ano, říkala jsem si, že se tady musí cítit osaměle. Ráda ho budu učit.“

„V paláci můžete zůstat, jak dlouho budete chtít. Taky můžete kdykoliv

odejít. Kdyby vás královna, nebo někdo jiný sháněl, spojí se s vámi přes Feeju. Můžeš jít kam jen chceš. Klidně i za svou matkou. Nějakou dobu se tam zdržím. Dávej na sebe pozor.“

„Ty taky, tati.“

Obejmul ji a odešel. Alia zůstala chvíli stát na chodbě a pak se šla podívat na Demiona.

Spal a tak se rozhodla sehnat si něco k jídlu. Chvíli se přecházela po paláci a potkala i pár feejů. Když se jí nějaký představil, snažila se zapamatovat si každé jméno a taky se představila.

Nebylo to nutné. Zdálo se, že jí tady už stejně každý zná. Když uviděla zahradu, rozhodla se vyjít ven a natrhat si pár jablek.

Chtěla si taky připomenout pocit, když se ho dotkne a nechá ho trochu vyrůst a víc dozrát. Pár jich snědla a dvě vzala sebou. Když poznala balkón u Demionova pokoje, rozhodla se vejít. Prolezla zábradlí a chvíli se dívala, jak spí.

Potřeboval přítele. Přála si, aby z jeho očí zmizel smutek a aby se mu tady líbilo. Aby se mu líbilo být feejem. Přála si to pro něj i pro sebe. Pro oba byl tenhle život nový. Taky se teď cítila osaměle v cizím světě a potřebovala své pocity s někým sdílet.

Procházel si tím stejným, jako ona. To je spájelo, byli v tom společně a mohli se vzájemně podporovat a společně objevovat, co znamená být feejem.

Někdo mu musel pomoci. Ona byla z části, jako on a on byl z části, jako ona. Byl jí tady nejvíc podobný a líbila se mu.

Ale na tom nezáleželo. Mohla mu být přítelem a mohla se mu klikněte i líbit. A on se jí taky mohl klidně líbit. Na přátelství to nic nemění, když se jeden druhému líbí. No ne?

Ani to, že jí viděl nahou. Ach ne, proč jí viděl nahou? Ale to je mezi přáteli asi v pořádku. Nesejde na tom, že ona je žena a on muž. Nebo se může proměnit i v dívku? Jistě by byla z něho překrásná dívka.

Ano, vždyť i holky se přátelí a neznamená to, že se touží dotýkat jedna druhé. Hladit se, líbat.

I muži se přátelí a taky to neznamená, že se tajně milují. Mohou být tedy klidně přátelé, i když, i když viděl její prsa. Povzdechla si a potřásla hlavou, jakoby z ní chtěla dostat tyhle myšlenky.

Ano, bude mu přítelem a oporou. Jen není fér, že jí takhle viděl. Co kdyby ji

překvapil někdo jiný a ne Demion?

Nebo co, kdyby to bylo opačně? Taky se proměnil jenom teď a taky byl možná zvědav, jak se změnil.

Možná kdyby přišla později, tak by stál on nahý před zrcadlem. Bylo by to obráceně. Ano, to by bylo fér. Byl to jeho pokoj, jeho zrcadlo a ona měla přijít později a překvapit ho nahého. Ano. A pak by mu možná, jako omluvu taky ukázala své tělo. Pak by se to vyrovnalo a bylo by to fér.

Ano, měl to udělat. Měl si sundat košili a říct, „ - promiň, viděl jsem tě a jako omluvu se taky svleču a budeme si kvít.- „

Pak by si byli rovni. Jenže vidět chlapa do půl pásu svlečeného, není to stejné. Proč asi?

Ale jako omluvu by to přijala. Stačilo by jí to.

Dřív, než si to pořádně promyslela, odložila jablka na stůl a nahnula se nad postel. Košili měl na knoflíky, co celou věc usnadnilo.

Opatrně všechny postupně rozepnula a tiše se smála na tom, jak se jí u toho klepou ruce. Pak košili roztáhla a odstoupila.

Pár chlapců a chlapů už takhle viděla, když v létě pracovali na poli, nebo štípali dřevo, ale takhle nevypadali.

Byl jako světle zelená socha. Jako z kamene. Široká hrud' se mu pomalu zvedala a klesala. Kdyby si na ní složila hlavu, ten pravidelný pohyb, by jí jistě uloléal.

Kdyby jí jeho silné ruce objali, cítila by se bezpečně. Byla proti němu tak drobná a stejně byla pro něj nebezpečná.

Zranila ho. Košili měl na rameně propálenou. Ano, to byla výmluva, kterou si nachystala, kdyby se vzbudil.

Ruce se jí už netřáslí, ale netroufla si ho opět zapnout. Ten pohled se jí líbil. Přenesla si židli k posteli a posadila se. Tohle si zasloužila.

Chvilí ještě spal klidně dál. Pak otevřel oči a překvapeně se na ni podíval. Asi proto, že seděla u jeho postele a spokojeně se usmívala.

„Alio?“ Podepřel se o lokty a podíval se dolů. Rozepnutá košile ho nijak nezaskočila.

„Donesla jsem ti jablka,“ ukázala na stůl.

„Děkuji,“ usmál se na ni. Pak zvážněl a zamračil se. „Jsem v pořádku. Nemusíš mě hlídat. Uzdravila jsi mě a vůbec mě to nebolí. Ale asi budu potřebovat novou košili. Nic tady nemám.“

„Máš mě. Najez se a já ti zatím seženu novou. Stejně je to moje vina. Já

jsem ti ji propálila. Hned jsem zpátky," zvedla se a odešla.

Chvíli bloudila chodbami a oslovila prvního feeje, co potkala. Dívka jménem Klea, ji ochotně vzala do svého pokoje a dala ji jednou z košil svého muže. Vstřícnost a ochota feejů, ji hrála u srdce stejně, jako přítomnost Matky.

Poděkovala a spěchala zpátky. Právě dojídal druhé jablko. Bez okolků se svlékl a oblékl si novou. Byl asi o hlavu od ní vyšší, ale proti jejímu blesku nezmohl nic.

Pak mu řekla, že noční feejové odešli a navrhl, že mu pomůže s rozvinutím jeho schopností.

Chtěl začít okamžitě. Souhlasila a když cestou z paláce potkali jednoho ze strážců, zeptali se ho, kde by mohli trénovat tvoření černých stromů.

Navedl je na stezku, co vedla k ledovému království. Na západě jejich hranice tvoří skalnaté hory, kde je ještě spousta nedotčených stromů. Řek, že stejně se pak musejí napojit na přehradu.

Bylo to daleko, no v té oblasti bydlela její matka a mohla jí představit Demionovi.

Ano, mohla jít k ní a trénovat tam. Demionovi jen řekla, že ví kam mají jít a tak to nechal na ni. Prošli přes most a jak se vzdalovali od paláce, feejů v lesích ubývalo.

Cestou mu vyprávěla o sobě a dozvěděla se taky něco o něm. Mluvila však více ona a měla podezření, že možná protože se bojí, aby neřekl něco, co nechce. Chtěla mu říct, že se jí taky líbí, ale pak by mu musela říct i to, že z toho nic nebude.

Že je pro něj nebezpečná. Že ho můžete i zabít. Že to zatím nezvládá. Pak by mu ale řekla, že se bude víc snažit a pracovat na sobě.

Měla čas. Přemýšlela nad tím. Byla feej, bohyně ohně a imysanka. Všechny tyto bytosti nestárli a mohli žít i tisíce let.

Možná už do smrti bude vypadat takhle. Byla jiná, ale jemu se líbila. A možná se mu bude líbit i když se změní. Možná jednoho dne nebude mít ten prokletý blesk, ale oheň.

Ano i to bylo možné. Když lesní feej pohltní magii boha ohně, získá jeho oheň. Pak je to modrý oheň. A ona je z části i lesní feej. Má jejich schopnosti a jistě dovede pohltnout magii.

Ale změní se pak? Zčernají jí oči a vlasy a bude kompletně fialová? Nebo se nestane nic?

„Demione?“ Oslovila ho

„Ano?“

„Co říkáš na feejky? Líbí se ti víc lesní, nebo noční?“

„Obě,“ řekl po které úvaze.

To ji nijak nepomohlo. Zahrnovalo to všechny a taky jí. Pousmála se. Už se učil mluvit jako feej.

Kapitola 17

Nebylo to tak špatné. Demion zíral na její matku, ona na něj a rychle se spřátelili. Alia už začala tenhle stromový dům považovat za domov.

Ještě pořád se učila a věděla, že nechat vyrůst něco takového, si vyžaduje hodně praxe a nejspíš i talentu.

S Anissiou si dali večeři a protože se začínalo stmívat, nechali si cvičení svých dovedností na zítřek. U čaje si povídali dlouze do noci a Alia se dozvěděla více o své matce a taky Demionovi.

Obojí ji těšilo. Už chyběla jenom Alrin a zdejší Imysané, by byli všichni pokope. Dávalo jí to pocit, že někam patří. Doposud byla příliš odlišná, nepatřila nikam a teď měla rodinu, přátele a bohyni Feeju.

Byla šťastná. Měla víc, než kdy mohla doufat. A když bude cvičit, tak zvládne i ten nezkrotný blesk a bude se moct i zamilovat.

A pak bude její život dokonalý. Věděla, že nesmrtelné druhy milují jinak, než ty smrtelné. Četla o tom a vždy snila o takové lásce.

Rozhodla se, že to zkusí. Když se utká s bohem ohně, zkusí pohltnout jeho magii a uvidí, co se stane. Pak už nebude jediným mágem blesku a bude klid. Oheň zvládne jistě zkrotit.

Věděla, že je to nebezpečné, že může přijít o život a bůh ohně jí může spálit na popel a pozřít.

Není snadné je porazit. Poslouchala pozorně, když o nich Demion vyprávěl. Nesmí nikomu říct, co se chystá udělat, nedovolili by jí to. Ale když dostane příležitost, tak se jí chopí.

Když si pak šli lehnout, Alia dostala pokoj se zrcadlem a Demion měl ten svůj naproti její. Anissia měla ložnici hned vedle ní a šla spát, jako první. Alia

se ujistila, že šel spát i Demion a pak se pro jistotu prohlédla v zrcadle.

Připadala si při tom, jako nějaká namyšlená fiflena, co se neví dočkat kdy uvidí svůj obraz v zrcadle.

Vypadala stejně. Pořád čekala, že se jednou vzbudí a bude fialová. Že ji rádo v zrcadle vyděsí inkoustově černé oči.

Ale i ráno byla pořád stejná a po čaji a pšeničných plackách, šli s Demionem trénovat.

O feejích něco věděl. Řekl jí, že o nich něco četl a rodiče mu taky o nich řekli. O všech druzích měl aspoň základní znalosti, pro případ, že by se v některý proměnil.

Zdálo se jí, že být lesním feejem ho zrovna moc netěší. Jejich styl boje byl zcela jiný, než s ohněm, nebo s vodou. I zemní magie byla jiná.

Proto se rozhodla, že ho naučí jako první to, co jí předvedla Kuela. Zašli až k místu, kde končili černé stromy a začínali běžné. Listnaté i jehličnaté. Pro to, co chtěla předvést a prvně i zkusiti, se hodil víc listnatý strom.

Vybrala si cíl a ukázala na něj prstem. Byl to jenom strom, ale jako demonstrace postačil. Chtěla jediným stromem zaútočit na druhý.

Proto si vybrala obyčejné, poněvadž černé na sebe nezaútočí. Prostě neposlechnou. To ji Kuela zdůraznila.

Demion čekal, co se bude dít a ona vlastně taky. Znala jen teorii. Soustředila se. Přes bosé nohy cítila život v půdě a taky strom po své pravici. Nemusela se na něj ani podívat. Napojila se na něj a zmocnila se ho. Teď byl její součástí, jako ruka, nebo noha.

Zkusila to. Pohla větvemi a stromem otrásla. Demion trochu ucukl, co jí pobavilo, ale usmála se jenom trochu. Nevěděl, co dělá. Když se takhle soustředila, cítila i jeho. Cítila jeho klidnou a jasnou magii. Když zavrtěla oči, tak byl jako slunce. Zářil a hřál, co ji uklidnilo.

Podívala se na cíl a zaútočila. Větve se prudce stočili a vystřelili vpřed jako šípy. Vlastně spíš jako oštěpy a zabodli se do místa, které si vybrala.

Bylo to tak rychlé, až jí to polekalo. Pomyslela na to a pak se jen ozvala rána a větve špičaté, jako dýky probodli kmen stromu takovou silou, až vzduchem lítaly třísky.

Cíl byl vzdálen přes padesát kroků a stejně se větve v okamžiku prodloužili na takovou vzdálenost.

Teď je pomalu stáhla a nechala vrátit do svého předchozího stavu. Zkrátili se, rozvětvili, pokroutili a její strom se zdál být jako před tím.

Vydechla. Úlevou i radostí z toho, že se to povedlo. Demion se šel podívat na strom, který málem rozerval vejpůl.

„Zkus ho teď uzdravit,“ řekla mu. „Je to jiné, než u nás, ale poznáš, co je třeba spravit.“

Přikývl a položil své dlaně na kmen. Viděla, jak se strom pohnul a díra v kmenech se pomalu uzavírala. Ale víc ji zaujali jeho oči.

Zářili mnohem jasněji, když používal magii. Měl je teď i světlejší než obvykle. Šlo mu to. Ale stejně se jí zdálo, že to provedl špatně. Tráva a keře kolem stromu nenesli žádné známky seschnutí.

„Dobře, Demione,“ pochválila ho „jen mám dojem, že jsi použil svou vlastní sílu a ne tu ze země.“

„Aha,“ přivřel oči a povzdechl si. „Máš pravdu. Já vím, to je špatně. Zbytečně plýtvám svou magií.“

„To nic, jsi zvyklý dělat to takhle.“ Usmála se na něj.

Podpora byla důležitá. To poznala i na sobě, když ji učitelé vedli a nechtěli, aby ji neúspěchy odrazovali. Pak ji to zbytečné rozčílilo a blesk se jí vymkl ještě víc. Teď byla učitelem ona.

Musela být rozvázná, trpělivá a chovat se dospěle. Ano, teď byla žena a chtěla, aby to bylo vidět. Aby to viděl i Demion.

Královna Esmaria je o více, než dva tisíce let starší od Alrin a jsou spolu. Pro nesmrtelné věk nehraje roli. Včera se dozvěděla, že když Demion před sto lety utekl z Niarimu, byl asi ještě mladší, než je teď ona. Takže je dělilo od sebe jen necelých sto let, co je pro nesmrtelné jen mrknutím.

Líbila se mu, no věděla, že jenom to nestačí. Chtěla mu být přítelem, oporou. Někým, na koho se může obrátit s čímkoliv a kdykoliv. Chtěla mít cíl, naději, že se může zamilovat. Že na konci její snahy bude čekat odměna a o své pokroky, se bude moct s někým dělit. Vše ji těšilo víc, když se o to mohla s někým podělit a nedělala to jenom pro sebe.

V cestě ke štěstí, si pořád stála sama. Mnohem snazší by bylo zamilovat se do nočního feeje. Tomu by nechtěně neublížila. Ale nikdo si asi nevybírání, do koho se má zamilovat. Takhle to nefunguje.

Když se ráno vzbudila a uviděla ho stát ve dveřích, když jí přišel vzbudit, tak pochopila, že se to už děje.

Že se jí rozbuší srdce, když se na ni podívá a usměje. Že se cítí skvěle, když je s ním a mizerně, když ne. Ale nejhůř se cítila, když byl tak blízko, že by se ho mohla dotknout a její magie se začala bouřit.

Pak si připadala bezmocná a slabá. Zoufale držela magii na uzdě, aby ji neovládla a blesky ho nezranili. Když ucítila napětí ve vzduchu a jiskření v prstech, musela se od něj vzdálit.

Pokaždé měla chuť rozmetat blesky všude kolem. Dostat ze sebe veškerou magii a bezpečně se ho dotknout. Políbit ho, aspoň jednou, aby věděla, jaké to je.

Chtěla s tím počkat, zamilovat se později, když to vše bude lépe zvládat, ale bylo to bláhové. Už bylo pozdě.

Povzdechla si a namířila dlaň na jiný strom. Vypálila a blesk ho prorazil. „Skus to ještě jednou,“ řekla.

Kapitola 18

Učit se ze svých proher, znamená znát své slabosti. To Demionovi řekla velitelka Elsai, když se vrátil z první bitvy.

Teď si připadal stejně neschopně a zbytečně. Černý les a jeho půda byli od něj jenom pár kroků a předci se mu to zdálo jako jiný svět.

Tam byla magie všude, tady, mezi zelenými stromy už ne. Strom, do kterého udělala Alia díru bleskem, už uzdravil.

Šlo to pomalu. Přes chodidla potáhl sílu země do sebe a vedl ji přes své dlaně do stromu. Vzal si jí trochu víc, aby doplnil, co mu ubylo z prvního pokusu.

Pak mu řekla, jak přiměla strom k útoku a zkusil to. Překvapilo ho, že kromě rostlin a života kolem ucítil teď i ji. Její magie byla divoká, jako oheň, no působila klidně.

Usmála se na něj, aby ho povzbudila a tak to zkusil. Útok jeho stromu vypadal stejně. A nejlepší bylo, že ho to nestálo žádnou magii. Tedy aspoň necítil, že by mu ubyla.

Podešel k vzdálenému stromu, co zmrzačil jeho útok a uzdravil ho. Keř u jeho kmenu vyschl a taky tráva. Teď to už provedl správně, za co ho Alia

pochválila.

Než si ale stihl vychutnat svůj pokrok, omotali se kolem něj mohutné paže a sevřeli ho v ocelovém objetí.

Najednou letěl vzduchem a během mrknutí byl přivázán k nějakému stromu. Nebyli to paže, ale větve, co ho sevřeli a strom si ho teď přitáhl k sobě. Divil se, že nepocítil žádný náraz a že strom si ho vzal rychle, no zároveň jemně. Mohl hýbat jen hlavou.

„Teď jsi zcela v mé moci,“ řekla Alia a kráčela k němu. „Les je pro feeje jejich součástí. Stromy dělají, co chceš. Jsou propleteny, propojené kořeny, trávou a cítím taky něco dalšího.“ Zamyšleně se dívala do země. „Asi houby. Vše je propojené,“ zastavila až u něj.

„Tohle jsem nečekal,“ řek.

„Zkusila jsem to a vyšlo to. Co náraz? Nebyl moc silný?“

„Ne.“

Chvilí se na něj dívala s povytažením obočím a když se mu nezdálo, že ho hodlá vysvobodit, zkusil to sám.

Sevření povolilo a větve vrátil zpátky. Tak nějak zapadli do své přirozené polohy samy.

Už začínal chápat, proč se říká, že feejové jsou v lese nepřemožitelní. Jistě je těžké s nimi bojovat, když mohou k útokům používat okolní stromy.

V lese je jejich magie bezedná. Taky se můžou téměř okamžitě uzdravit. Cítil to. Zemní magie mu mohla zvýšit sílu a taky rychlost.

Jen to její pomalé proudění, mu bylo pořád cizí. Po pár měsících, nebo letech si ale jistě zvykne. Chtěl to zkusit. Odevzdat se téhle poklidné magii a zkusit život feeje. Mír a láska byla lepší, než hněv a nenávisť. Pořád nenáviděl bohy ohně, ale v srdci už nenosil ledovou prázdnotu. Nebyl si jist do jaké míry to utlumila Feeja a do jaké Alia. Obě v něm zasely semínko naděje na poklidný život a táhli ho ven z temnoty ke slunci.

Celý den trénovali útoky a protiútoky. Taky si zkusil zaútočit černým stromem na obyčejný. To bylo mnohem snazší a ničivější.

Proměnu stromů ale Alia chtěla nechat až na druhý den. Teď se učili vnímat les a jeho životní sílu. Dokázal už zaútočit i se zavřenýma očima. Taky dokázali jeden druhého najít jen vycítěním jeho magie. Dělal pokroky, učil se, ale i když si magii doplňoval z okolí, cítil únavu. Proto souhlasil, když odpoledne navrhla, aby se vrátili a pokračovali až zítra.

Díky ní se naučil hodně o zemní magii. Cítil se mnohem lépe. Nechtěl být nikomu přítěží. Proto se chtěl naučit vše, co bylo potřebné. Aby se dokázal

postarat sám o sebe a mohl pak pomoci jiným. Aby někdo nepřišel o život, když ho bude muset chránit. Aby nikdo kvůli němu nezemřel. Ne, když by mohl udělat víc. Léčit už uměl. Kdyby černé stromy rostli i na severu, mohl by tam žít, léčit zraněné a pomáhat v boji.

Čekala ho ještě dlouhá cesta, ale Alia ho povzbuzovala. Měl dojem, že v něj věří víc, než on sám v sebe. Když si včera povídali, hodně jim o sobě řekl. Vyprávěl jim o bojích na hranicích. O ztrátách. O přátelích, co tam položili životy. Taky o tom, jak už párkrát taky vyvázl jen zázrakem. Největším bříměm bylo pro něj selhání, když se na něj někdo spoléhal. Tam svěřili život jeden druhému a nebylo fér, když se on vrátil a jiný ne.

Proč ne raději on? Komu by chyběl? Neměl tam rodinu, na rozdíl od mnoha jiných. Obě se rozčílili, když to řekl.

„Každý život je cenný,“ řekla mu Anissia. „Neobětuje se ten, za kým nemá kdo truchlit. Mysli na to, kolik se jich vrátilo domů, ke svým rodinám jen proto, že tam měli tebe.“

Alia ho pak chytla za ruku, no rychle ji zas stáhla. To dělala pokaždé, co ho dost mátklo. Jakoby si od něj chtěla držet odstup. Tomu se nedivil, když z něj vypadlo, to co vypadlo. Věděla, že se mu moc líbí a proto se držela dál. Aby si její přátelské gesta nemýlil s náklonností.

To ho nijak nepřekvapovalo. Byl jenom pouhý hraničář, se zjizvenou duší. Co by jí mohl nabídnout? Feejům stačil k životu les. Tady měli vše, co potřebovali. Nenosili zbraně, měli magii. Byli zcela jiný, než bohové ohně. On byl teď jiný.

Když vyšli na louku a uviděl dům v stromě, žasl nad jejími dovednostmi.

„Myslíš, že jednou zvládnou vytvořit i něco takového?“ Zeptal se.

„Jistě,“ Alia zastavila, aby se mu mohla podívat do očí. „Jsi nadaný.

Nepochybuji o tom, že pro dívku, do které se zamiluješ, postavíš hotový palác. I když by byl jen z půlky takový.“ Její hlas zněl vážně i když se usmívala.

„Jistě,“ zapochyboval. „Nejspíš by do mého výtvaru přšelo a raději by spala pod holím nebem.“

„Jistě by jí to nevadilo, když jsi leže vedle ní,“ řekla pořád vážně a teď se tak i tvářila.

Demion se zarazil nad tím, že právě zažertoval. Měl po dlouhé době dobrou náladu. I když vešli na louku a přestal cítit přítomnost Feeji, pořád se cítil

dobře. Ale i zmateně.

V Alii se nevyznal. Chvilími byla vlídná a jakoby s ním i flirtovala a pak byla nejednou zamlklá a odtažitá. Jakoby vždy, když překročí nějakou pomyslnou hranici, změnil své chování.

Anissia je už čekala s horkým čajem.

„Jak to šlo?“ Vyzvídala.

„Jsem lepší učitelka, než jsem byla žákyně,“ odpověděla jí Alia s neskrývanou hrdostí.

„Nebo je tvůj žák nadanější, než jsi ochotna uznat,“ opáčila její matka.

Obě se rozesmáli. Posadili se venku na lavičku u stromu a Demion si položil čaj vedle sebe. Byl horký a jak se včera přesvědčil, teď mu to už nedělá vůbec dobře.

Opařil si jazyk a musel použít trochu magie, aby zmírnil bolest. Už nebyl bohem ohně a i takové drobnosti, mu to neustále připomínali.

Nevzpomínal si, že by mu první proměna na vodního mága dělala takové potíže. Vlastně si to nepamatoval vůbec. Byl dítě, no magii musel někde převzít. Někomu ji vzít. Zabít ho.

Zabíjet ty špatné, se mu zdálo být v pořádku. Ale bylo vůbec nějaké zabíjení v pořádku? Pro bohy ohně byl nepřítelem. Pro ně byl on ten špatný. Takže bylo pro ně v pořádku, když ho chtěli zabít. Bylo to magií života, že nad tím teď uvažuje? V bojích a ve válkách vždy umírali i nevinní.

„Demione?“ Oslovila ho Alia a ucítil, jak položila svou ruku na jeho. Teď ji ale neodtáhla.

„Ano?“

„Jsi tady? Oslovila jsem tě už po třetí.“

„Promiň, říkala si něco?“

„Že mě brzy překonáš.“

„To je snem každého dobrého učitele,“ odvětil s úsměvem. Dívala se na něj pozorněji. Když neuhnul jejímu pohledu, stáhla prudce ruku, jakoby jí jeho pokožka popálila.

„To je pravda,“ zasmála se Anissia.

„Měl si před tím modrý oheň?“ Dívala se pořád na něj. „Jako noční feejové?“

„Ano. Jen když jsem spotřeboval příliš mnoho magie, tak vypadal jako klasický. I mé oči pak byli jako horké uhlíky.“

„Dnes jsem si něco takového všimla. Když používáš více magie, tak máš jasnější oči. A taky jsou světlejší. A někdy zas, jakoby zešedly a potemněli.“

„Skutečně?“ Zamyslel se a pokrčil rameny. „Oči nás mohou prozradit, když nehlídáme svou magii. Jako bůh ohně, jsem na to nedbal. Nežil jsem mezi nimi v utajení a na hranici, mě právě díky modrým očím a barvy ohně hned poznali. Ale jako vodní mág, jsem si na to musel dávat neustále pozor.“ Odmlčel se a opět pocítil její ruku na své.

Včera jím řekl, že to byla nejspíš jeho vina, jeho neopatrnost, že je udali a obvinili. Teď litoval, že to vědí. Na soucit nebyl zvyklý a o to víc ho teď tížila vina. On nebyl objatí. To byli jeho otec a matka. Takové projevy pochopení v něm obnažily jeho zranitelné jádro. Ani nevěděl, že něco takového má. Že je až tak zranitelný. Chtěl se zvednout a odejít. Proměnit tuhle slabost v hněv a rozmetat pár stromů, aby se uklidnil. Alia stiskla jeho dlaň pevněji a zkoumavě se mu zadívala do očí.

Držela ho, musela cítit jeho neklid. Magie je propojena s pocity a on jí teď odhalil více, než by chtěl. Cítila teď jeho bolest, smutek, hněv i beznaděj. Dívala se na něj, jakoby to cítila také.

Nechtěl, aby se cítila takhle. Pomalu se nadechl a pokusil se vše vymazat. Pokusil se vrátit k nule. Ke stavu bez emocí. Soustředil se na svou novou magii. Ucítil teplo a klid. Vpíjelo se do něj přes ruku, za kterou ho držela Alia. Její magie byla divoká a zároveň i poklidná. Rozporuplná, jako ona sama. Opět pocítil soucit, něhu i smutek. Teď to ale vycházelo z ní. Vpíjelo se do něj její teplo a klid. Jakoby teď nedržela jeho ruku, nýbrž srdce a hřála ho teplem své duše. Ucítil její něhu, lásku, ale i jakousi oponu, za kterou držela něco zuřivé a dravé. Nebyl to hněv, ale něco divoké a hladové. Něco v sobě držela na uzdě.

Alia zmateně zamrkala a ruku pomalu odtáhla.

„Ano,“ zapojila se opět Anissia. „Magie Imysanů se jenom tváří jako jiná magie. Jenom ji napodobí a imituje, no pořád je to světlo.“ řekla a oba si je pozorně prohlédla. Jejich krátká výměna emocí ji neunikla.

„Ano, oba jste, jako slunce,“ řekla Alia, jakoby se jejich rozhovor vůbec nepřerušil.

Demion se na ni usmál a vzal si čaj. Byl teď už klidnější, ale i zmatenější. Bestie, kterou v sobě Alia krotí, bude asi magie blesku. I ona měla své demony. Ona ho chápala, cítila, čím prochází. Věděl, že s tím bude žít až do své smrti. Táhlo se to za ním, jako stín a bylo jedno kolik životů zachrání, nebo kolik jich vezme, minulost zůstane neměnná.

Proto musel být silnější. Aby ochránil ty, které miluje. Možná proto si vždy myslel, že si žádnou lásku nezaslouží a není ji hoden. Odpil si z čaje a zadíval se na černé stromy kolem. Ve stínu fialových listů byl jeho svět jasnější.

V dlouhém doušku dopil čaj a rozloučil se s tím, že je unavený a jde si lehnout.

Kapitola 19

Následujících pár dní Demion usilovně trénoval. Proměnit obyčejný strom na černý, se mu povedlo hned na poprvé.

A hned to udělal i správně. Hlídal si hladinu magie a povedlo se mu to. Alia byla na něj hrdá. Aby ale jejich trénink měl i další užitek, tvořily nové stromy směrem k ledovému království. Přesněji k hranici, kde začala výstavba hráze. Dělal jen jeden úzký pás, na kraji lesa a to jenom tak, aby se kořeny stromů dotýkali. Každých patnáct, až dvacet kroků vytvořili další a přítomnost Feeji, jim dávala najevo, že to dělají správně.

Za dva dny potáhly černý les asi o jeden kilometr. Proměnit jeden strom zabralo téměř půl hodiny, v závislosti od jeho velikosti. Někdy méně, někdy více.

Když se k ním jednoho dne přidali lesní feejové, Ramis a Inoi, oba se od nich snažili naučit vše užitečné. Ramis je upozornil na to, že strom má taky kořeny, co se dají v boji použít. Klidně, jako kopie, co můžou vystřelit se země, nebo jako štít na ochranu.

Inoi jim připomněla, že i tráva je součástí lesa a předvedla jim, jak je pevná, když se z ní vytvoří provazy. Demion se zajímal i o tvorbu stromových obydlí. Předvedli mu to na malém stromku, ne vyšším, než byl on. Dům by to mohl být asi jen pro veverku, no předvedli mu jenom princip.

Taky Alia se o tohle zajímala. Věděla hodně. Například to, že se to nesmí uspěchat a nepostupovat příliš rychle. Země kolem stromu a pod ním se hodně vyčerpá a když se to přežene, vytratí se z ní všechno život a strom pak

uhyne.

Vytvoření takového domu trvá měsíce pomalé, trpělivé práce. Pak se dá upravovat i po staletí. Lesní feejové ho vytváří i pro noční feeje, poněvadž oni to nedovedu. Dozvěděl se, že Anissiin dům je jeden z mála, co je vytvořený z obyčejného dubu. Jinak je vytvářejí zásadně z černých stromů.

K večeři si dali ještě s Ramisem a jeho ženou čaj a jahodový koláč a pak se rozloučili. Taky byli mezi feeji, co měli pomáhat s ohradou.

Demion po večeři odpočíval u dalšího šálku čaje a povídali si. On, ale i Alia byli zvědaví, jak pokračuje výstava přehrady. Feeja je zatím nepovolala. Byl tedy ještě čas. Od Ramise se ale dověděli, že lesní feejové už přetvářejí stromy na skalách u hranic a směřují k nim, aby les propojili.

„Jaké stromy jsou kolem Niarimu?“ zeptala se Alia své matky.

„Asi smíšené. Nevím jistě,“ odpověděla.

„Taky si myslím,“ řekl Demion, když se podívala i na něj.

„Jsou kolem celého města. Je to malé město,“ pokračovala Alia a oba pochopili, kam směřuje.

„Neblázni Alio,“ Anissia se na ni usmála takovým shovívavým, rodičovským úsměvem. „Jsou to desítky kilometrů. Trvalo by léta je proměnit.“

„Ano, ale nemuseli by se proměnit hned všechny. Stačilo by udělat jenom linii, která by vše spojila. Bohy ohně by zastavila a pak by byl čas měnit ostatní. Jenom ty jejich lesy spojit s Feejou. Proč se jenom bránit a ustupovat? Válku jsme prohráli, no můžeme si vzít kousek země zpátky. A pak možná další. Máme čas. Máme i bohyni.“

„Možné by to asi bylo,“ Anissia se zamyslela. „Je to už dávno, co jsem tam byla. V tamních lesích jsem se nějaký čas skrývala. Ano, táhli se až k severu. Musíš to probrat s feeji. Líbí se mi ten nápad,“ vřele se na ni usmála.

„Možná se tam pořád skrývají i imysané. Taky tam žijí mágové,“ pokračovala Alia. „A čarodějové. Bez nadvlády bohů ohně, by se mohli přidat k nám.“

„Nebude to snadné, dcero. Mnoho z nich je uctívá. Nezapomínej, že lidé říkají naším lesům temné. Pro ně jsou feejové démoni. A taky strach udělá své. Kdo vyčnívá, kdo odporuje vládcům, bývá potrestán. Mnoho krát jsem to viděla. Všude je to stejné. Bohové ohně je veřejně spálí svou magií a nasají jejich popel, spolu s jejich životní silou. Vypadá to děsivě, je to děsivá božská síla, co zastrahuje lid. Nejhorší na tom bylo, že to schvaloval sám král Evorin.

Ani Imysané nevládli lépe. Proto v Argasii vládnou jen lidé. Osvobodit město Niarim je jedna věc. Osvobodit myšlení lidí, druhá.“

„To máš asi pravdu. Snadné to jistě nebude.“ Alia dopila už svůj třetí šálek čaje a vstala. „Půjdu si lehnout“ řekla a popřála jim dobrou noc. Demion se také zvedl, no Anissia ho zastavila pohledem.

Chvíli se na něj dívala těma zářícími očima, než promluvila.

„Alia je má dcera,“ promluvila pomalu. „Jen teď jsem ji získala. Nemůžu ji ztratit. Dávej prosím na ni pozor. Má hodně ze mě. Je občas nerozvážná, možná i lehkomyšlná. Na tebe dá, má tě moc ráda. Nedovol jí riskovat. Slib mi to. Já žiju tady. Tohle je mé útočiště, ale i vězení. Nemůžu ji chránit tam, kam půjdete.“

„Jistě Anissio. Udělám vše, aby byla v bezpečí.“

„Já vím,“ povzdechla si. „Je tam hodně feejů. Taky je tam její otec. Ale dohlídni na ni. Bohové ohně jistě sledují hranici.“

„Budu ji chránit svým životem. Jsme přátelé.“

„Ano, přátelé,“ usmála se na něj a zvedla se. „Dobrou noc Demione.“

Ráno vstal Demion ještě před svítáním. Nějakou dobou se přehazoval v posteli, no když bylo jisté, že už neusne, vstal.

Holky ještě spali a tak sešel dolů a zapálil v peci. Uhlíky ještě doutnali a když je rozfoukal, dřevo se opět chytlo. Zatopit takovým způsobem, bylo pro něj ponižující. Anissia tady neměla křesadlo.

Postavil konev s vodou na kamna a nachystal tři hrnky s čajem. Šel zatím ven a sedl si na lavičku. Vypadalo, že bude krásný den. Obloha už byla světlejší a na východě se začala zbarvovat do ruda. Ještě bylo vidět pár posledních miznoucích hvězd a nějaké světlo. Viděl záblesk zeleného světla mezi stromy.

Rozhlédl se pozorně po okolním lese. Blikalo to na západě. Ze směru, kde byla hranice. Zelené světlo muselo pocházet od čaroděje. Napadlo mu, že jsou už tady. Feejům pomáhali na přehradě taky mágové a čarodějové. Les táhli směrem k nim a tak tam zamířil, aby je šel pozdravit.

Bylo dost možné, že jsou mezi nimi i jeho přátelé hraničáři. Vody dal vařit dost a nachystal pár dalších hrnků, nebyl problém.

Když vešel mezi černé stromy, pocítil známý příval síly ze všudypřítomné magie. Raději by spával v tomhle lese a v černém stromu, aby to cítil pořád.

Chvíli stál a rozhlížel se kolem, když to slabé, blikající světlo opět spatřil. Šel za ním, ale pro jistotu byl zticha. Chtěl se nejdřív přesvědčit, co to je, než

zavolá a prozradí se.

Našlapoval opatrně a zdálo se mu, že světlo se od něj vzdaluje. O chvíli už cítil, že vyšel z černého lesa. Zaváhal. Připadalo mu, že ho to láká záměrně ven z lesa. Udělal už i krok zpátky, když uslyšel slabé zasténání. Někde kousek od něj.

Pomalou a tiše se plížil v tmavých stínech, probouzejícího se lesa, až ji uviděl. Ležela na zemi a zády byla opřená o kmen stromu. Tmavé vlasy měla splepené potem a krví. Držela se za břicho, kde ji z košile prosakovala krev. Upřela na něj vyděšený pohled a zvedla k němu zakrvácenou ruku.

„Ne, prosím,“ žadonila tiše. „Neubližuj mi.“

„Ne, neboj se,“ řekl a zvedl ruce, aby je viděla. Rychle se rozhlédl. Les byl tichý a ve stínech nezpozoroval žádný pohyb. „Můžu ti pomoci. Jsi zraněná?“

„Schovala jsem se.“ Ztěžka dýchala a kašlala. „Nešli za mnou. Bojí se prokletého lesa. Jsi démon?“

„Ne. Jsem,“ krátce zaváhal. „Feej.“ ano teď už byl feej. Udělal pár kroků směrem k ní. Byla vyděšená. Věděl, co se o feejských lesích povídá. „Můžu tě vyléčit.“

„Nepřibližuj se,“ varovala ho, nebo spíš prosila. Ruku si opět přiložila na zranění na břicho. Přes spánek jí stékala krev a začala dýchat trhaně a plynce. Byla na tom špatně. Udělal dalších pár kroků směrem k ní a napnul všechny smysly. Zdálo se, že byli sami. Ať jí to udělal kdokoliv, nebyl nikde poblíž.

„Vládnu zemní magií. Jen tě vyléčím. Neboj se. Pak si můžeš jít, kam jenom chceš. Možná znáš rčení, že Feejové nelžou. Neubližím ti. Jenom tě uzdravím.“

Chvíli se na něj podezřívavě dívala a pak kývla. „Dobře,“ řekla nakonec. Jak se přiblížil, ucukla a zasténala bolestí.

Byl opatrný. Než se k ní sehnul, ještě se rozhlédl. Rukou se držela břicha, no druhou měla sevřenou v pěst. Něco v ní svírala. Když viděla, že si toho všiml, odtáhla se, jak jí to jen kmen stromu dovolil.

„Chtěli mě okrást. Je to vše, co mám.“

„V pořádku, neboj se. Nic ti nevezmu,“ chlácholil ji. Pomalu přiložil dlaň na její čelo.

Jeho magie si teď už lehce našla temné místa a začala léčit. Tmavé místo na hlavě a další na břichu. Šlo to rychle a docela ho to i překvapilo. Její zranění nebyli až tak vážné, jak si myslel.

„Je to moc cenné,“ zvedla pěst výš a otevřela mu jí u tváře.

Zavrtěl hlavou. Ať to bylo cokoliv, nebylo to pro něj důležité, ani cenné. Zajímali ho jen její zranění, no podíval se. Vypadalo to, jako nějaký bílý prášek.

Než se stihl zeptat, co to má být, dívka foukla do dlaně a prášek ho zasáhl do tváře.

Štípal ho v očích, v nose i v ústech. Jak se chtěl nadýchnout, zapálil ho i v plicích. Rozkašlal se, zrak se mu rozostřil. Najednou nemohl popadnout dech. Ruce se mu podlomili a skácel se na zem. Chtěl se zvednout, ale nešlo to.

„Rytíři ještě nevymřeli,“ slyšel, jakoby z velké dálky její posměšný hlas. „Ty můj hrdino.“ Zasmála se. „Honem, vylezte!“ Zavolala, no kolem sebe viděl už jenom tmu. „Musíte ho zvednout! Dělejte, nesmí se dotýkat země!“

Slyšel už jenom jakoby ve snu. Necítil zem, necítil si tělo a necítil už ani život, který ho obklopoval. Ta dívka ho obelstila.

Kapitola 20

Alia stála u budovy školy a vyhlížela ho. Opírala se o strom u chodníku, aby byla ve stínu jeho rozvětvené koruny.

Většina žáků ji prohlížela, za co bylo i vděčná. Zajímal ji jenom Maril. Podle toho, jak se na ni díval, měla dojem, že zajímá i ona jeho. Neměla si s kým promluvit o klucích, neměla totiž žádné kamarády. Viděla ostatní holky, jak s nimi flirtují a někdy i to, jak se potají líbají. Často naslouchala, jak o nich mluví, smějou se a šeptají si.

Ruce se jí třásly a snažila se uklidnit. Pak ho uviděla. Šel se dvěma dalšíma spolužáky. Chtěla na něj zamávat, nebo zavolat, když si všimla, že na ni z pod protějšího stromu zírání pár modrých očí. Ve stínu zářili, co jí bylo povědomé, téměř důvěrné. Nebyl to žák, na to byl příliš vysoký.

Maril byl najednou pryč a vnímala jenom ty modré, svítící oči, které jakoby se vpíjeli do jejího nitra a měnili její duši v oheň. Jenom tam dál nehybně stál, no cítila, že volá její jméno a táhne ji k sobě, jako proud dravé řeky. Chtěla se

nechat unášet.

Vykročila k němu, když začal zvonit školní zvon. Pak se vše rozplynulo. Vše kromě vyzvánění.

„Alio vstávej,“ nad její postelí se skláněla Anissia.

„Matko?“ Divný sen, pomyslela si. Jenže ten zvon pořád slyšela.

„Slyšíš? To volá Feeja. Volá nás, vstávej.“ Řekla jí a odešla. To ji probralo. Vyběhla ze svého pokoje a nahlédla do Demionovho. Nebyl tam, tak seběhla dolů po schodech a v kuchyni uviděla vařící vodou. Usmála se. Demion vstal dřív a chtěl je překvapit čajem. Pocit ze snu, se jí vrátil. On stál ve stínu stromu, on ji k sobě volal. A ona se tomu volání poddala. Zachvěla se, jak se jí srdce rozbušilo. V tom snu se nebála.

Anissia právě posunula konev od ohně. „Asi bude venku. Zavolej ho, ať jde taky. Asi vás Feeja volá na přehradu.“

„Feeja nás volá zvonem?“ Pousmála se nad tím.

„Tady jsme daleko od stromů. Ten zvon tam pověsil tvůj otec, aby ji slyšel, když byl tady.“

Alia vyšla před dům a rozhlédla se. Zvuk vycházel někde ze západu. Anissia už taky vyšla ven.

„Pojď,“ řekla a vydala se za zvukem zvonu. „Demione!“ zavolala.

„Demione!“ zavolala taky Alia. Kráčeli dál ke zvonu a přitom se ohlíželi. Asi je neslyšel.

„Není tady,“ slyšela šumivý hlas Feeji. „Demion tady není. Proto vás volám.“

„Kde je?“ Zeptala se jí Anissia. Alia zastavila a zastavil se i ten divoký tlukot jejího srdce. Zůstala stát, jako přikována.

„Čarodějové ho vylákali ven. Nedosáhla jsem tam na něj. Je mi to líto. Unesli ho.“

„Kdy se to stalo?“ Ptala se dál její matka.

„Před chvílí. Proto vás volám.“

„Kde?“ Zeptala se teď Alia.

„V místě, kde jste vytvářeli nové stromy. Ale už je ....“ Neposlechla si zbytek a vyrazila vpřed. Alia se rozběhla a bylo jí jedno, že na ní volá Feeja i její matka. „Je pozdě, nechod,“ slyšela svou matku za svými zády.

Proběhla kolem domu a vběhla do lesa. Během chvíle byla na místě, když se náhle před ní objevila zeď z propletených větví. Vyrostlí všude kolem ní. Od země, až k nedohledným korunám stromů.

„Feejo pust' mě!“ Zařvala.

„Ne, dítě,“ u jejích nohou se pohnula země a vyrostl z ní hrubý sloup. Během mrknutí se změnil na ženu. Vypadala, jako by byla vytesaná z černé kůry stromu. Roztáhla ruce od těla a dívala se na ní černýma očima.

„Promiň dcero. Nemůžu tě pustit dál. Tvá matka a tvůj otec mě o to požádali. Ani já to nechci. Je pozdně, dítě. Už jsou daleko. Nijak mu nepomůže, když chytí i tebe. Tvůj otec tady za chvíli bude. Zavolala jsem ho.“

Alia dýchala ztěžka. Vzduch kolem ní jiskřil a po těle jí probleskovali drobné výboje. Musela se uklidnit. Měla pocit, že jí její magie roztrhá. Byla připravená k boji, připravená ničit a sežehnout bleskem všechno, na co se obrátí její hněv. Unesli jí ho. Vzali jí ho dřív, než mu stihla říct, co pro ni znamená. To nebylo fér. Místo zlosti, teď pocítila beznaděj. Feeja se pohnula k ní a objala ji.

„Mrzí mě to,“ pošeptala jí do ucha. Vrátila větve na své místo a les kolem nich se opět otevřel. Alia uviděla svého otce a ještě asi šest nočních feejů.

Feeja ji políbila na čelo a zmizela zpátky v půdě. Až teď se její otec pohnul k ní.

„Co se stalo? Feeja mě poslala za tebou. Spěchal jsem, neřekla víc, než to, že běžíš do Niarimu. Musela tě zastavit. Prosil jsem ji o to. Co se stalo?“

„Někde tady unesli Demiona. Mágové. Vylákali ho ven z lesa a vzali.“ Když si utřela tvář, uvědomila si, že brečí.

„Já,“ podíval se někam za ní. „Asi jsem je viděl. Byli jsme nedaleko.“

„Proč si je nezastavil?“ Zavzlykala.

„Viděli jsme jenom utíkat pár lidí. Něco,“ zatnul zuby a krátce zavrtěl hlavou. „Někoho nesli a utíkali ke městu. Mrzí mě to. Měli jsme to prověřit.“

„Zůstaň s dcerou,“ řekl jeden z feejů. „Půjdeme to omrknout.“

Když si Alia setřela slzy z očí, byli už pryč.

„Půjdeme za tvou matkou, aby viděla, že jsi v pořádku a počkáme, co zjistí strážci.“

„Ne. Půjdu taky. Dovedu ho zpátky,“ otočila se, ale chytil ji za ruku a zastavil.

„Nepustím tě. Je to příliš nebezpečné.“

„Nezastavíš mě,“ řekla tiše, ale hlasem z kterého ji samotnou zamrazilo.

„Já možná ne, ale Feeja ano. Prosím dcero,“ stiskl její ruku pevněji, aby se ohlédla. „Mí muži jsou schopní bojovníci. Budou mít lepší šance, když nebudou muset zachraňovat i tebe.“

„Dobře,“ řekla a nechala se odvést.

Oba její rodiče se ji snažili utišovat. Seděli u domu na lavičce a když uviděla vycházet z lesa feeje, věděla, že neuspěli. To přečetla z jejich obličejů i na dálku.

„Pojd,“ Naidas se zvedl a podal ji ruku. „Teď máme nejvíc strážců na přehradě. Je tam taky přes pět set mágů a čarodějů. Něco vymyslíme. Žádného feeje jim nenecháme.“

Alia jen tiše přikývla. Připadalo jí, že ona je oběť. Že to jí unesli. Na hrudi cítila ohromný tlak, který ji bránil v dýchání. Nechápala to. Děsilo jí, jakou díru v jejím srdci zanechala jeho ztráta. A to ani nevěděl, že ho už miluje. Teď si tím už byla jistá.

Lidé říkají, že člověk si neváží, co má, dokud o to nepřijde. Když se dala s ostatními feeji do běhu, nemyslela raději na to, co s ním provedli. Doufala, že žije, jinak by si nedali tu námahu ho unést.

Ale jestli ho chtěli živého, jistě ho budou vyslychat. Na štěstí za chvíli dorazili k přehradě.

Z lesa vyšli na skále, z které bylo vidět celou hraniční oblast.

Bylo tam rušno. Tolik feejů pokope ještě neviděla. Ani tolik mágů a čarodějů. Kde tu zahlédla i barevné záblesky magie, kterou si ulehčovali těžkou práci. Zed' ze skal se táhla přes celé údolí. Byla vysoká několik metrů a proudili k ní stovky vozů, tažené koňmi. Většina vezla zeminu, některé měli naložené už i malé stromy.

Sestoupili dolů a vytvořila se kolem nich malá skupinka. Její otec jim v zkratce řekl, co se přihodilo.

Pár mágů i hlasitě zaklelo a někteří poodešli, aby to mohli říct dál. Jejich skupinka se trochu rozrostla. Její otec navrhoval vzít pár strážců a po setmění tam vtrhnout a vysvobodit ho.

To se vůbec nelíbilo ženě, co se představila jako Elesai. Podle všeho Alia usoudila, že to tam vede. Demion říkal, že byla jeho velitelkou. Ona navrhovala průzkum, než tam vyšlou někoho na záchranu. Alia už přemýšlela, že se vytratí a půjde sama. Nikam se to nehnulo a když se začali dohadovat o správném postupu, došla jí trpělivost.

Ozvala z rána a vzduch prořali dva modré záblesky. K zemi se skáceli dvě

postavy a Alia vyjekla. Všechny oči padli na ni.

„Nechtěla jsem!“ zkrřížila si ruce na prsou a začala ustupovat od davu. „Promiňte, neudělala jsem to chvalně.“ Dřepla si opodál.

„Honem, zkontrolujte jejich zranění,“ řekl někdo a začalo být rušno.

„Alio,“ ozval se nad ní její otec. „Pojď, popojdeme trochu dál.“

Nechala se odvést stranou a sedla si pod strom na malou, oblou skálu. Všichni se ji obloukem vyhýbali a ona zatím tiše brečela. Oba zraněné vyléčili lesní feejové. Nabídla se, že je vyléčí sama, no pověřili raději někoho jiného. Byla k ničemu. Jen její otec se držel u ní.

Pak, po nějaké době k nim přišla El sai. Doprovázel ji nějaký čaroděj s podivně bílými vlasy.

„Tak jsme rozhodli,“ řekla. „Vím, že je Demion teď jediným z vás. Předtím byl ale jeden z mých lidí. Nezabráním vám v tom, aby jste něco podnikli sami. Ale je to taky máš přítel a chceme ho zachránit. Vyšlu průzkumníka. Tohle je náš nejlepší zvěd. Najde ho a zjistí, jaká je situace. Podle toho se pak rozhodne. Co vy na to?“

„Čím déle čekáme, tím je to hůř,“ řekl tiše její otec, jakoby nechtěl, aby to slyšela.

„Chtěl jsi čekat do setmění,“ připomněla mu El sai. „Sirion se do setmění možná už i vrátí.“

„Půjde za dne? To není dobrý nápad. Sledují nás. Chytí ho, sotva vejde na jejich území.“

„Neuvidí mě,“ řekl čaroděj s úsměvem.

„Jsou všude kolem,“ namítal

„Dívejte se,“ Sirion zvedl ruce a vážně se podíval na Aliu. „Teď zmiznu. Nelekni se. Nechci aby mě trefil tvůj blesk.“

Počkal až kývne a zmizel. Stál tam a najednou tam nebyl. Alia se postavila a pozorně se rozhlédla. Skutečně zmizel.

„Teď se zas objevím,“ upozornil je hlas, ale už z větší vzdálenosti.

A z ničeho nic se objevil.

„Souhlasíte?“ Zeptala se El sai. „Sirion se tam může nepozorovaně pohybovat.“

„Ano,“ odpověděla Alia. „Najdi ho.“

„Jistě,“ kývl a nasměle se pousmál. „Tak já mizím. Do setmění se vrátím,“ řekl a už ho nebylo.

Kapitola 21

Sirion se rozhlédl, aby našel nejvhodnější cestu. Bylo bezvětří a na louce nikoho neviděl. Očekával, že většina nepřátelských zvědů upírá svůj zrak přímo na hranice a ukrývají se v okolních lesích.

Kráčel přímo a vyhýbal se keřům a vysoké trávě o kterou by se mohl otřít jeho štít. Tohle byla jeho chvíle, jeho mise. V kabátu měl spousty kapes a v některých i jídlo. Sušené maso a taky chléb. Bylo nezbytné něco sníst, když potřeboval udržet kolem sebe magický štít. Odebíralo mu to sílu a průběžně ji musel doplňovat.

Byl odpočatý a věděl, že vydrží i do rána. Nejlepší by bylo, kdyby se mu povedlo najít nějaký úkryt, kde by si pak mohl odpočinout. Srdce mu bušilo tak silně, až se obával, že jeho tlukot někdo poblíž uslyší.

První, osamocené domky ho vůbec neupokojili, ale snažil se. Pomalu obešel první, pak druhý a když minul i pár lidí a mágů, začal být klidnější. Tohle uměl, cvičil to. Jak se blížil k hradu s kamenným nádvořím, uvědomil si, že neslyší žádné psi. Nikde ani žádné neviděl, co mu připadalo podivné. Přes malé okénko nahlédl do hospody, kterou právě míjel a ztuhl.

Byla plná k prasknutí. Viděl hodně žhnoucích očí a zbytek byli nepochybně mágové a čarodějové. Čtyřicet, možná padesát. Na stolech měli pivo, ale jen někteří sem tam usrkávali a tiše mluvili. Meče měli připoutané k pasu a seděli napjatě, jakoby čekali na povel k boji. Rozhodně nebudili dojem společenské zábavy. Byli i natočení ke dveřím, jakoby čekali útok.

Sirion polkl a kráčel tiše dál. Nahlédl do okna sousedního domu a opět ztuhl. Byl to jenom dům nějakého sedláka, ale u stolu sedělo šest mágů a vypadali stejně napjatě. Armáda se skrývala v domech, připravena na boj. V ostatních domech, které míjel to vypadalo stejně a Sirion už nepochyboval, že kdyby Feejové zaútočili, vojáci by se na ně vrhli ze všech stran.

Buď válku očekávali, nebo se na ni chystali. To bylo špatné. Jistě nikdo nečekal, že shromáždí tolik vojáků. Musel feeje varovat. Chvilí zvažoval, že se vrátí a podá hlášení. Musel být opatrný.

Pohyboval se pomalu a dával pozor kam šlape, aby nedělal zbytečný rámus. Věděl, že v tichu a prázdné místnosti, ho může prozradit i jeho dech. Venku, mezi lidmi, to bylo bezpečnější. Jen jednou se dostal do úzkých, když se ulička mezi domy nečekaně zaplnila. Proti němu kráčela skupinka lidí a zezadu se objevili další. Neměl kam uhnout a málem zpanikařil. Všiml si ale, že čtyři chlapi, co kráčeli proti němu, byli všichni lidé a byli také docela slušně opilí. Podle hlasů za zády, byla i druhá skupinka v povznesené náladě. Stejně by je ale zmátlo, kdyby vrazili do neviditelné zdi. Byli to ale lidé a značně opilí a tak se zaměřil na toho, co kráčel celkem u zdi. Skusil se ho dotknout svou magií a uspěl. Potácel se i tak a když ovládl vodu v jeho těle, lehce ho postrčil proti ostatním. Povalil je všechny na zem. Rychle prošel podél zdi a trochu i přidal, nevšímaje si nadávek zvedajících se opilců a smíchu druhé party, která se k nim právě blížila. Nik si ho nevšiml. Popošel ještě trochu dál a úlevou vydechl. Měl štěstí, že tam byli lidé.

Tenhle druh magie, byl zakázán a fungoval jenom u lidech. Převzít kontrolu nad vodou v těle lze jenom tehdy, když není pod vlivem jiné magie. Tak zněla poučka ze školy. Jinými slovy, nelze tuhle magii použít proti jakémukoliv mágovy, nebo čarodějovy, protože jeho tělo je v moci jeho vlastní magie.

U hradu čekal asi dvě hodiny, než se dveře otevřeli dost na to, aby mohl proklouznout. Ani nedýchal, když míjel boha ohně, co vycházel ven. Ocítl se přímo v trůnní sále. Krátce se rozhlédl. Demiona uviděl svázaného ke stolu. Stáli u něj dva bohové ohně a tiše si povídali.

To, že byl svázan znamenalo, že žije. Taky to znamenalo, že ho čeká výslech a zajisté i mučení.

Chtěl se jít právě podívat, jak je na tom, když se otevřeli jedny z postranních dveří. Vešla bohyně ohně v černé zbroji a zamířila křížem přes místnost k trůnu. Až teď si Sirion všiml, že v něm někdo sedí. Postava se krčila, jakoby spala a pohnula se, až když bohyně ohně promluvila.

„Můj lorde,“ oslovila ho a čekala.

„Co je,“ nadzvedl se víc.

„Zerf tě chce vidět,“ odpověděla s tichou pokorou v hlase.

Lord Lavidas se rozhlédl kolem sebe a vypadal zmateně. Sirion se přiblížil podél zdi, aby lépe slyšel o čem si povídají. Snažil se držet ve stínech. Byl sice neviditelný, ale stín mu dodával pocit většího bezpečí, před odhalením.

„Kolik je hodin?“ Lavidas se díval k štěrbinovitému oknu.

„Bude jenom poledne.“

„Jak to, že je už vzhůru?“ V hlase mu zazněl hněv.

„Je netrpělivý. Chce vědět, jak probíhají přípravy. Olea je u něj. Snaží se ho zklidnit, ale požaduje tebe.“

„Požaduje,“ procedil Lavidas mezi zuby se zjevným odporem. „Půjdu za ním, až bude něco nového,“ ukázal prstem na spícího Demiona. „Když se vzbudí, vyslechneme ho. Prášek ještě působí. Teď ho nevzbudíme.“ Unaveně si povzdechl a zavrtěl hlavou.

„Myslím, že chce toho imysana. Zranili jsme ho. Možná je už i mrtev. Zvědové ho nikde neviděli. Ta dívka, která žije s feeji, je větší problém.“

„K té se ale nedostaneme. To dobře ví.“ řekl podrážděně a zvedl se ze svého trůnu.

„Zlobí se, že to tak dlouho trvá. Myslím, že má strach.“ řekla tiše a ohlédla se ponad rameno.

Chvilí si ji měřil očima a pohlédl ke dveřím, ze kterých vyšla. „Řekni mu, že jsem uprostřed výslechu a že armáda je připravena. Že mám teď práci.“

„Jistě lorde,“ pokorně přikývla.

„Kéž by Rio nechal imysany na pokoji.“ řekl Lavidas unaveným hlasem a trpce se zašklebil. „Dokud tady byla Aris, všude byl klid. Neměl je zabíjet. Zerf se objevil až když byla zabita. Báł se magie světla. Teď nemáme na výběr. Tohle je má říše. Já jsem tady pánem. Já jsem lordem Niarimu!“

„Myslíš si, že když uspějeme, nechají nás být?“ zeptala se ho tiše a pohledem zabloudila ke dvěma bohům ohně u stolu. Tvářili se, že neposlouchají. „Halové nesnesou jinou magii. Teď jsme jeho spojenci, ale co bude dál?“

„Co tím chceš říct, Tarlis?“ Lavidas přimhouřil oči.

„Až odstraníme imysany a ledové mágy, co pak zbyde? Zůstanou jenom feejové. Ty ale chrání Feeja. Kdo ochrání nás? Halové se nebudou chtít o svou moc dělit.“

„Nemáme jinou možnost. Neporazíme ho.“

„Evorin byl ještě mocnější, než Zerf a stejně zemřel. Bohové vzduchu nejsou neporazitelní. Ano, možná by nás zabil stovku, než by jsme ho přemohli. Je ale jenom jeden. Co se stane, když jich budou tisíce? Víme, že nemají rádi silné světlo. Způsobuje jim bolest. Bojí se imysanů. Náš host se nikdy nepřiblížil k temnému lesu. Buď má strach z Feeji, nebo z feejů. Lesní dokážou zabít dotekem. Ty noční mají ještě i modré plameny. Máme tady lesního feeje. Co ho tak použít?“

„Zbláznila ses?!“ Lavidas zařval tak, až Sirion podskočil. Král a jeho rádci měli pravdu. Byl tady temný bůh. „Je to návnada,“ pokračoval Lavidas už mírnějším hlasem. „S feeji válčíme už od počátku naší říše. Nepomůžou nám proti vzdušným bohům. Musíme ho vyslechnout. Zerf chce vědět, kolik mágů světla tam žije. Porazíme ledové království a pak,“ Lavidas se zamyslel.

„Ano,“ Tarlis ho tiše přerušila. „Pak bude mít Zerf o jednu překážku méně. Říše, za kterou zaplatíme krví, nebude nikdy naše.“

„Bude moje! Já budu vládcem nového Niarimu. Sama jsi to řekla. Zerf je sám. Zbavím se ho a když budu chtít, klidně i feejů. Nebo je nechám. Zbabělci. Skrývají se ve svých lesích. Ať si tam klidně zůstanou. Co mě je po nich. Ano. Tak to udělám. Budu větším lordem, než byl Evorin.“

Tarlis zmateně zamrkala a pak kývla. „Ano můj lorde,“ řekla a Sirion pochopil, že to vzdala.

„Teď jdi a řekni našemu hostu, že jsem uprostřed výslechu a budu ho informovat.“

„Ano můj pane,“ mírně se uklonila a zamířila křížem přes místnost k postranním dveřím.

Kapitola 22

Sirion nezaváhal a pustil se tiše za ní. Když otevřela dveře a ohlédla se, zůstalo mu dost místa, aby mohl kolem ní projít. Dívala se na svého lorda s prázdným výrazem ve tváři.

Když se ocitl na úzkém schodišti, v duchu zaklel. Bylo široké asi jenom jako dveře, kterými vstoupil a podle zvuku se právě zavírali. Se štítem by se nikomu nemohl vyhnout. Kráčel rychle dolů a doufal, že nikdo nepůjde proti němu. Nebylo se kam vyhnout a za ním už kráčela Tarlis.

Po chvíli se dostal na rozcestí dvou chodeb. Ty už byli dost široké, aby se mohl někam uhnout. Trochu se mu ulevilo a snažil se zklidnit dech. Měl už hlad, ale musel ještě vydržet. Tarlis přešla kolem něj a vydala se dál levou chodbou. Svítila si ohnivou koulí, co se jí vznášela nad dlaní. V dálce už viděl další světlo a podle stínů i nějakou postavu.

Vstoupili do malé čtvercové místnosti s další chodbou. Byl v ní jenom jeden stůl, dvě židle a postel. U stolu seděl starý čaroděj a díval se do poháru, co držel v ruce. Nápoj vevnitř ho fascinoval natolik, že si Tarlis nejdřív ani nevšiml. Podle lesklých očí a pomalého pohupování na židle, to asi voda nebyla.

Tarlis se zadívala do tmavého otvoru v protější zdi a zamračila se. Pak se někde v dálce objevila ohnivá koule a osvětlila blížící se ženskou postavu. Sirion se přesunul do kouta a tiše čekal.

Druhá bohyně ohně se jmenovala Olea. Tarlis ji řekla, co vzkázal Lord a přitom se dívala na čaroděje u stolu. Pohár ho už nezajímal. Když skončila, oslovila ho.

„Jagione, jdi a řekni to Zerfovi.“

Jagion ztěžka polkl a namáhavě se zvedl. Sirion si nebyl jist, jestli to bylo jeho věkem, nebo nápojem, kterému se doted' věnoval. Nebyl u něj dost blízko, aby ucítil jestli je to víno, nebo pivo.

Když se dopotácel k otvoru, zvedl třesoucí se dlaň a vytvořil nad ní něco, jako růžový květ. Byl to nějaký zářící krystal, co mu svítil na cestu. Když se trochu vzdálil, Tarlis přistoupila blíž k Olee a zrak upřela na Jagiona.

„Lord je ztracen,“ pošeptala. „Ať to dopadne jakkoliv, prohraje.“

„Tak je čas?“ Zeptala se ji Olea tiše a taky sledovala pohledem Jagiona.

„Odejeme hned. Jiní lordi budou možná naslouchat. Musíme je varovat před tím, co se blíží. Musíme najít imysany a připravit se. Jednou přijdou. To je jisté. Neber si nic. Jdeme.“

„Je tady lesní feej. Mohl by nám pomoci.“

„Zkoušela jsem to,“ podívala se bezradně na Oleu a rychle pak přesunula pohled k malé postavě vzdalujícího se mága. „Lord ví, že magii vzduchu můžou čelit jenom imysané a feejové. Imysané pohlcují magii, feejové život. Oboje by našeho hosta mohlo zabít. Svě šance promarnil. Povede Niarim do záhuby. Uvidíme, kteří z lordů jsou rozumnější. Jestli máme přežít, potřebujeme imysany, nebo feeje. Možná jsou klíčoví i ledoví mágové. Jinak by se jich Zerf nechtěl zbavit. Jdeme, musíme říct lordům, co se tady děje.“

Olea jenom kývla a obě odešli. Sirion chvíli naslouchal jejich krokům a pak se podíval na růžové světlo daleko v tmavé chodbě. Chvíli váhal, pak se vydal za starým čarodějem.

Cestou přemýšlel. Ty dvě bohyně ohně odejdou z Niarimu. Zkusí varovat ostatní lordy. Taky vidí temného boha, jako hrozbu. Nechápal, proč to nevidí i lord Lavidas.

Chodba se pozvolna rozšiřovala, až nakonec vyústila do veliké, sloupové sály. Okolní zdi ve tmě neviděl, místnost mohla být čtvercová, nebo klidně i kruhová. Záleželo jenom na postavě, u které zastavil Jagion. Světlo v jeho ruce zesláblo, ale dostatečně osvětlovalo postavu u které se pokorně hrbil.

Byla obrovská. Vypadala lidsky, ale jakoby pozůstávala z černé mlhy. Neměla jasnou siluetu. Byla rozmazaná, jakoby z ní stoupal černý dým. Ve tmě by ji vůbec neviděl. Byla by současná temnoty. Nebyl si jist, jestli je to on, nebo ona.

„Kde je Lavidas?“ promluvil přízrak hlasem, který zněl jako šepot. Pořád nedovedl určit, co je zač.

„Vyslýchá toho Feeje. Bojovníci jsou připraveni. Vše se vyvíjí dobře. Bude vás informovat o průběhu.“

„Půjdeme se sami přesvědčit,“ řekla tahle věc šeptavým hlasem, který mrazil Siriona v zátylku. Už viděl dost. Temný bůh ho děsil. Ustupoval do chodby tak rychle, jak mu to opatrnost dovolila. Nejrady by běžel, ale nohy se mu třásli.

„Řekneš nám, když se setmí,“ šeptal, ale hlas byl jasný a mocný, jakoby křičel.

„Ano Zerfe,“ znělo už z dálky a Sirion se roztřeseně opřel o zeď a zhluboka oddechoval. Král se nemýlil ani v tomhle. Magie vzduchu zněla nevinně. Ale mág, co ji vládne, je temný přízrak. Nezranitelný bůh. Tarlis to potvrdila. I Evorin měl tuhle moc a byl zabit. Existovala tedy cesta. Musel se vrátit a podat velitelce Elesai hlášení.

Kapitola 23

Demion se probudil na pálivou bolest. Členek měl jako v ohni. Zařval bolestí a pocítil taky, že se nemůže hýbat. Byl v nějaké tmavé místnosti a skláněl se nad ním bůh ohně.

„Konečně,“ zasmál se.

Demion ležel na dřevěném stole, ruce a nohy měl v řetězcích. Taky přes břicho měl pár řetězů, no hlavou hýbat mohl.

Ten bůh ohně ho držel za členek a dlaň měl rozpálenou magií. Bolest byla nesnesitelná, ale na štěstí ruku sundal.

„Tak jsi konečně vzhůru. Já jsem Lavidas. Jsem lordem města Niarim. Promiň mi, že jsem tě vzbudil takhle.“ Usmál se, ale nebyl to hezký úsměv.

Jak bolest odeznívala, Demion si vzpomněl co se přihodilo. Taky poznal místnost, ve které se nacházel. Úzké svislé okna mu ji postupně vykreslili ve slábnoucím oranžovým světle. Slunce buď zapadalo, nebo vycházelo.

Byl tedy na hradě lorda Ria, kterému teď vládl lord Lavidas.

„Co po mně chceš?“ zeptal se Demion a litoval, že mu do hlasu prosákla bolest. To lorda potěšilo.

„Začneme tím, jak tě mám oslovovat.“ V očekávání povytáhl obočí.

„Demion,“ řekl a hned to i litoval. Byl tady před sto lety a nebyl si jist, jestli si nevedou záznamy o obviněných, kde by figurovalo jeho jméno. Ale byl si

zcela jist, že všichni, co byli u procesu zemřeli. A co bylo nejdůležitější, byl teď feej. Stejně by ho nikdo nepoznal.

„Těší mě,“ zazubil se a Demiona znepokojilo, jak si se zájmem prohlíží jeho členek. „Už se to zahojilo. Regenerace feejů je pozoruhodná. A to ani nejsi ve spojení se zemí. Je to už hodně dávno, co jsem viděl lesního feeje. Je vás teď hodně na hranici ledového království. Co pak tam děláte?“

„Utuzujeme sousedské vztahy,“ řekl Demion s úsměvem a sám se divil své odpovědi.

Lavidas se zasmál a nevěřícně zavřel hlavou. „Tak feej se smyslem pro humor? Zajímavé. A co naše vztahy? Co kdyby jsi mi jako dobrý sused řekl co chci vědět?“

Demion trhl rukama a řetězy zaskřípali. Pozvedl obočí, jako odpověď.

„Ach ano chápu. Nezačali jsme nejlépe. Tak dobrá, řeknu ti co vím. Víím, že to nebude zeď. Vypadá to spíš na přehradu. Nemám pravdu?“ Zazubil se.

„Tak proč jste mě unesli? Víc taky nevím.“

„Jak jsem říkal, dlouho jsem neviděl lesního feeje.“ Odvětil a nedbale pokrčil rameny.

Ozval se zvuk dveří a Lavidas se ohlédl. Demion neviděl dveře, ani přicházejícího, no slyšel tiché, rychlé kroky. Lavidas se zašklebil. „Tak jsi už vzhůru?“

„Můj pane.“ K Lavidasovi přišla mladá žena s černými vlasy. Demion ji hned poznal. To ona ho vylákala z lesa.

„Uspávací prášek byl účinnější, než jsem čekala. Ještě pořád mě bolí hlava. Příště si musím dát větší pozor, aby jsem ho nevdechla.“ Zamračila se na Demiona, jakoby to byla jeho vina.

„Odvedla jsi skvělou práci Diaro.“ Lavidas ji políbil na čelo. Pak ji vzal kolem ramene a oba se teď dívali na Demiona. Nebyl to příjemný pohled.

„Budeš ho mučit?“ Zeptala se ho s jakousi dychtivostí v hlase.

„Chci ho nechat žít, ale ano. Chceš se přidat?“

Když horlivě přikývla, rozesmál se a pustil ji. Pokynul jí hlavou. Diara si olízla rty a přišla blíž ke stolu. Zvedla ruku a vystřela ukazovák.

Ten se rozzářil zeleným světlem a paprsek se natáhl asi na délku jejího prstu. Přiložila ho Demionovi ke hrudi a začala ho řezat. Zapřísahal si, že nebude řvát, ale dlouho to nevydržel. Když se dostala na břicho, zařval, až se polekala. Když uskočila, paprsek jí zhasl. Zamračila se na něj, pak se rozesmála.

Chystala se pokračovat, ale Lavidas ji zastavil. „Dívej se. Za chvíli se to

začne hojit.“

Dívala se a pak se znechuceně odtáhla. „Tak tohle je divný. Ani vy bohové se tak rychle nehojíte. Prokletý les dává démonům zvrácené schopnosti.“

„To je síla zemní magie na mistrovské úrovni. To mi připomíná,“ sklonil se nad Demionem. „Co je zač tvá přítelkyně? Co mi řekla Diara je divné. Ta dívka prý vypadá jako napůl lesní a napůl noční feej. A že vrhá blesky? Je to nějaká bohyně? Feeja není jediná, co zůstala. Víím, že jich je víc. Nebo je to čarodějka? A co imysané? Kolik mágů světla tam máte. Odpověz!“

Rozpálil dlaň a přiložil mu ji na hrud', která se ještě nestihla zahojit. Demion zaťal zuby. Na bolest byl zvyklý, obzvlášť na oheň, no bylo to příliš. Nebyl jsi jist, jestli je to novým tělem, nebo lesní feejové mají jiný práh bolesti, ale nevydržel to. Nedokázal myslet. Byla jenom spalující bolest a nic jiné.

Nevěděl, jak dlouho ho pálil a současně ho řezala Diara, no připadalo mu to jako věčnost. Ještě dlouho potom, co přestali, ho mučila bolest z četných rán. Odeznívala hodně pomalu a jak se mu začala pročišťovat mysl, pochopil že hojení se zpomaluje. Ztrácel magii. Síla ho rychle opouštěla.

Nevěděl, kdy se u stolu objevil mág a jak dlouho mluvil s Lavidasem. Z jejich rozhovoru pochytil jenom pár slov. Něco o temných stromech, co Lavidase rozčlílilo. Viděl, jak odešel ke stolu u vzdáleného okna a nalil si pohár, který dychtivě vypil.

Taky jako bůh ohně nemohl jíst normální jídlo, ale pít mohl. Mohl si dát pivo, nebo víno a dokonce si to i vychutnat.

Lavidas si nalil další pohár a posadil se na trůn. Diara stála u něj a na štěstí je teď Demion nezajímal.

„Tímhle se vše mění,“ mluvil trpce Lavidas.

„Ale mágové mohou projít i temným lesem,“ chlácholila ho Diara a čaroděj taky souhlasně kýval hlavou.

„Co z toho!“ Zařval na oba. „Severní říše nikdy nebude naše. K čemu to bude, když žádný z bohů ohně nevzkročí na její půdu. Proč ji máme dobíjet, když nikdy nebude naše? Pro mágy, nebo pro Haly?“ Trpce se zasmál. „Stromy nezničí žádná magie. Nedají se skácet, ani zapálit. Je konec. Tarlis měla pravdu. Nikdy nebudu vládnout severu.“

„Co budeme dělat, můj pane?“ Diara se kajícně před ním skláněla.

„Pojďte, zvolám poradu. Musíme promyslet další krok,“ zvedl se a oba ho následovali ven.

Otevřeli se dveře, na které Demion neviděl a po chvíli uslyšel kroky. Viděl dva bohy ohně. Krátce se u něj zastavili a pak zamířili ke stolu s vínem.

Usadili se u něj, popíjeli a sem tam vzhledli k němu. Asi ho měli jenom hlídat. Mučení si nechal pro sebe jejich lord.

Trvalo asi dvě rundy, než se bolest vytratila. Demion se cítil mizerně a unaveně. Asi by nemusel být ani v řetězech.

„Demione, to jsem já Sirion,“ zazněl mu u ucha tichý hlas. „Vzpomínáš si? Ten čaroděj co umí zmizet.“

„Ano,“ řekl tiše s očima upřenýma na dva bohy ohně.

„Šel jsem sem na průzkum. Našel jsem tě už dřív, ale byl jsi ještě v bezvědomí a já se musel rychle vrátit. Musel jsem varovat feeje, aby neútočili. Na hradě i v domech kolem je spousta bohů ohně a mágů. Schovávají se. Myslím, že jsi návnada. Nechali venku jenom pár strážců, aby to vypadalo, že tě můžou vysvobodit. Ale viděl jsem je. Jsou jich tady stovky. Chtějí, aby tě šli zachránit. Doufají v to. Musím tě dostat ven.“

„Jak?“

„Je jenom jediný způsob. Je tedy spousta nových bohů ohně. Zdá se, že za posledních pár dní proměnili téměř všechny ohnivě mágy. Když se staneš opět bohem ohně, můžeš to zvládnout.“

„Jsem slabý. Nevládnou je porazit. Já ...,“

„To nemusíš. Nalil jsem jim něco do pití, když se byli na tebe podívat. Mělo by to už zabrat. Musíme jenom doufat, že nikdo nepřijde. Ale na výběr moc nemáš. Já jsem tvoje jediná šance, jak se dostat ven.“

„Dobře,“ řekl. Vůbec netoužil stát se opět bohem ohně. Obzvlášť teď, když poznal feeje, když se stal jedním z nich a taky součástí lesa. Ale podle toho, co slyšel, už možná začali na přehradě vysázet stromy. Když se promění, nebude se moct vrátit.

Nepocítí už více přítomnost bohyně. Neuvidí Aliu. Při myšlence, že ji už více neuvidí, se mu stáhlo hrdlo. Ledaže by se proměnil pak v jakéhokoliv jiného mága. Sirion říkal, že jich je tady spousta.

Feejem se stal jenom nedopatřením a když byli přátelé a spojenci, nemohl pohltnout magii žádnému. Musel se smířit s tím, že se promění v něco jiného.

Se Sirionem tiše čekali, až strážci usnou. A netrvalo příliš dlouho, jeden praštil hlavou o stůl a druhý se skácel na zem.

Sirion se zviditelnil a řetězy zmrazil magií. Po třetím trhnutí povolili. Demion byl zesláblí a ke stolu mu musel Sirion pomoci.

Pak se nadechl a položil své dlaně na spícího boha ohně u stolu. Pocítil jeho magii, oheň a prudký nárůst síly, když ji pohlcoval.

Důvěrně známá, divoká magie ohně začala měnit jeho tělo. Cítil, jak ho pálí

svaly, kosti a taky oči. Oči byli něco nové. Vše mu připadalo známé, no předci i cizí a jiné, než si pamatoval.

Sirion od něj ustoupil a zalapal po dechu. Teď už si byl jist, že je něco špatně. Cítil se jinak, když mu do těla vsakovala ohnivá magie a jak se pod jejím vlivem měnilo jeho tělo. Bylo to jiné, no nešlo to zastavit. Sundal ruce a proměna se blížila ke konci.

Ruce měl fialové. Zkusil v dlani vytvořit ohnivou kouli a šlo to jak si pamatoval. Jen byla příliš světlá. Nebyla modrá, ale téměř bílá.

„Ach ne. Co se to stalo?“ Sirion se na Demiona znepokojeně mračil. „Vypadáš jako noční feej, jen ti oči svítí, jako bílé plameny.“

„Nevím. Celá má proměna byla divná. Vypadám jako noční feej? To ale není možné. Měl jsem být bůh ohně. To je špatně.“

„Zkus to ještě jednou. Na něm,“ ukázal na druhého, co ležel na zemi.

Klekl si k němu a přiložil na něj ruce. Teď už nebylo pochyb. Rozhodně se něco zkazilo. Cítil jeho magii, to ano, jenže nedovedl říct jakou. Necítil její podstatu. Nevnímal ji jako imysan. Ale udělal to. Potáhl přes své dlaně jeho magii a jeho podezření se potvrdilo.

Když pohltil ohnivou magii, nepoužil svou schopnost, ale schopnost lesního feeje. A ty když vstřebají oheň, změní se na noční feeje.

Jejich schopnost byla tak podobná té Imysanů, že omylem sáhl po ní. A teď byla pryč. Proměnil se v proměně. Jeho schopnost měnit podoby se ztratila. Tahle forma byla tedy konečná. Uzamčená stejně, jako podoba pravého imysana.

„Co se děje?“ Sirion se nad ním sklonil.

„Nejde to,“ Demion se postavil a rozhodil rukama. „Nejspíš se už nikdy víc neproměním. Myslím, že jsem jeho magii nepohltil jako imysan, ale jako feej. Spletl jsem se. Nevzal jsem jeho magii, ale životní sílu. Udělal jsme to, jako feej a obávám se, že v téhle podobě jsem už nadobro uvízl.“

„Ach ne. Nejen, že jsi fialový, ale ještě ti i svítí oči. Takhle tě hned odhalí.“

„Co budeme dělat?“ Demion se rozhlédl a jeho napětí prudce stoupalo. Každou chvíli mohl některými dveřmi někdo vejít.

„Nevím,“ Sirion sklonil hlavu a i ramena mu poklesli. „Zůstat tady nemůžeš. Skrýt se nemůžeš. Co zbývá?“

Demion se cítil, mnohem silnějším, než kdy předtím. Ale probojovat se ven nešlo. Sirion říkal že jsou jich tady stovky.

Kapitola 24

Když se Sirion o pár hodin vrátil s tím, že Demiona našel a nechal ho tam, Alia myslela, že ho provrtá blesky a pak ho roztrhá na malé kousky.

Že byl v bezvědomí připoután ke stolu ji vůbec neuklidnilo. Ale prý se tam hned vrátí a dostane ho ven. Jen je musel varovat, že bohové ohně jsou na útok dobře připraveni. Chvilí pak mluvil s Elsai o samotě. Viděla je jenom z dálky, ale rozeznala, jak jí něco, co řekl čaroděj, přímo šokovalo. Když pak zavolala k sobě jednoho ze svých strážců a něco mu řekla, taky vypadal šokovaně, ba až vyděšeně.

Tíživý pocit na hrudi, že je něco špatně zesílil i jeho rychlý odchod. Strážce se hned rozběhl na sever. Jistě ho poslali za králem s důležitou správou.

Sirion pak hned odešel, jak slíbil a Alia chtěla udělat víc, než jen sedět a čekat.

Všichni lesní feejové teď dělali jenom pár pomocných prací, protože jejich schopností zatím nebylo zapotřebí. Začala tedy proměňovat stromy v okolí a hodně feejů se k ní přidalo. Pochopitelně pod dohledem nočních feejů, kdyby je někdo napadl, nebo kdyby náhodou natrefili na zvědy, co se v okolí ukryvali.

Jen pár desítek feejů a linie stromů se rychle prodlužovala. Když se některým zdálo, že zašli už zbytečně daleko, řekla, že by klidně potáhla černý les kolem celého Niarimu. Už nevěděla, kdo ji to navrhl, ale poradil jí, ať to probere přímo s králem a královnami.

Mohli by jich sem poslat stovky a za pár hodin by takovouhle základní linii protáhli kolem celého města. A tak to i udělala. Nepočítala s tím, že se Sirion vrátí dřív, než po setmění a kdyby drželi v hrsti celý Niarim, mohli by od bohů ohně žádat cokoliv.

Nechali by jim volnou jen jednu cestu a dali jim možnost odejít, než linii úplně uzavřou. Drželi by je v šachu a mohli klidně požadovat i jejich bezpodmínečnou kapitulaci. A možná i jeden život. Jenom jeden život, na kterém jí záleželo nejvíce.

A pak by už měli čas proměnit lesy kompletně. Nechala tedy své bratry a sestry pracovat dál a vydala se k paláci. Cestu našla intuitivně a pochybovala, že by se někdy v téhle lesích mohl feej ztratit.

Přijala ji královna Suida s králem Kiaronem. Když začala mluvit, zpočátku se k tomu stavěli odmítavě, no postupně se jim její nápad zamlouval víc a víc. Rozhodli se to probrat s královnou Esmariou, radou starších feejů a hlavně s Feejou samotnou.

Čekala ve svém starém pokoji, vlastně v Demionovém pokoji, než se začne zasedání. Na to, že ho možná už nikdy neuvidí, nechtěla ani pomyslet. Vše jí ho tady připomínalo a přemýšlela nad ním, jestli je vůbec dobré se zamilovat. Jak děsné to bylo pro ni už teď a to teprve zjistila, že ho miluje. Jaké to asi bude, když ho bude milovat léta, staletí? Co se pak stane s jejím srdcem, když jednou zemře?

Ne, takhle nesmí uvažovat. Ještě ani neví, co je láska. Ještě je to pro ni jenom pouhý sen. Ani se nepolíbili. Zatím to byl jenom krásný pocit v břichu, divoce tlukoucí srdce a slabost v kolenou, když jeho dotyk pálil a mrazil současně. Jak by měla vědět co je láska? Nezná ji, nezažila ji. Proč má tedy pocit, že umírá, když neví, jestli ještě on žije?

Bylo pro ni už pozdě? Už milovala? Je tahle prázdnota v srdci, co drtí její hrud' a nedovolí jí dýchat láska? Pak to nechce. Tu bolest nikdy nechtěla, nikdy si nepřála, aby se cítila takhle.

Vyšla na balkón a přeskočila zábradlí. Namířila si to do zahrady a doufala, že ji malá procházka pročistí hlavu. Málem se lekla, když mezi stromy zachytila nějaký pohyb. Pak ale zůstala stát, jako přikována.

Nebyl to kůň, ale něco mrštné a rychlé. Jak to mizelo za stromem uviděla, že to má zvláštní, trojitý ocas s jakousi hřívou na koncích. Celé to bylo stříbrní a bílí. Jen jediné zvíře vypadá takhle. Byl to Uln. Velký, tvor podobný kočce a taky pravý vzdušní mág. Ulnové byli nepolapitelní duchové lesa, co mizeli v černé mlze a objevovali se kde se jim zachtělo. Nevěřila vlastním očím. Nečekala že nějakého uvidí někde jinde, než na obrázku v knize.

Potichu se plížila parkem a skutečně to byl Uln. Teď už majestátně kráčel s kočičí elegancí a mohla si ho lépe prohlédnout. Srst měl bílou, stříbrné zbarvení delší srsti pokrývalo konce ocasů, široké tlapy a něco jako lví hřívu. Oči měl zářivě modré, až Aliu bodlo u srdce. Prudce se nadechla, Uln se po ní ohlédl, přikrčil se a zmizel v černém dýmu.

Alia vyšla z poza stromu, aby lépe viděla kam se poděl. Pár kroků od místa, kde zmizel, stála Alrin a dívala se na ni.

„Ahoj Alio“ pozdravila ji a usmála se.

„Ahoj, já....,“ zaváhala, pak se vybrala k ní a cestou se kolem sebe rozhlížela. Už ho nikde neviděla.

„Ulnové jsou hodně plaší,“ Alrin pokrčila rameny.

Ve stínech stromů celá zářila. Šaty měla bílé, nebo světle modré, ale kvůli tomu světlu si nebyla jistá. Nejvíc však zářili její oči. Stejně, hypnotické světlo měla v očích i její matka. Světlo magie Imysanů. Když se nad tím zamyslela, tak i její blesk měl podobné zbarvení do modra.

„Nechtěla jsem ho vyplašit. Byl to tvůj přítel?“

„Lekl se, ale děším ho více já.“

„Jak to?“ podivila se Alia. Vypadalo to, že byl u ní celkem blízko, než zmizel. Musel jí vidět.

„Magie vzduchu a magie světla, jsou protiklady, jako oheň a voda. Mé světlo ho může zabít. Ví, že jsem pro něj nebezpečná. Chodívám sem často a nějak si na mě zvykl. Občas mi dělá společnost, když jsem tady. Chystá se porada, tak jsem se vytratila. Většinou se jich taky účastním, ale někdy je to příležitost, kdy můžu být tady sama.“

„Promiň, nechtěla jsem tě rušit,“ Alia o krok couvla.

„Vůbec nerušíš,“ Alrin se zasmála. „Promiň, špatně to vyznělo. Slyšela jsem o tvém nápadu. Líbí se mi. Feeji také.“ Jako na souhlas zašumělo listí a znělo to jako tichý smích.

Alia se usmála. Kdyby souhlasili i ostatní, hranice lesa by se posunuli. Osvobodili by celé město, kousek světa od tyranie bohů ohně.

Její matka by byla taky mnohem dál od nepřátel, jako i všichni lidi v Niarimu. Ano, někteří město opustí se svými bohy. Potrvá, kým ten zbytek přesvědčí, že nejsou démoni a černý les není prokletý. Že je bude chránit.

Ale v knihách se naučila, že lidská paměť je krátká. Kratší, než jejich život. Když uvidí, že můžou žít svobodně, bez strachu z hněvu bohů, zapomenou, že kdysi feeje považovali za zlo. Po pár letech, desetiletích už budou vědět, kdo je přítel.

„To jsem ráda. Mám však i obavy. Co když nás napadnou a někdo přijde o život? Bude to pak moje vina. Nebyli by tam, nebýt mě.“

„Jsem ráda, že to vidíš takhle. Tohle je břímě všech vůdců. Přitom jsi ještě tak mladá.“ Alrin si ji změřila zkoumavým pohledem.

„Jsem už žena,“ Alia se napřímila.

„To jsi,“ zasmála se Alrin. Pak zvažněla. „Slyšela jsem taky, že Demiona unesli.“

Alia přikývla a sklonila hlavu. „Je tam, přivázaný řetězy ke stolu. Možná ho právě teď mučí.“ Začala ruce v pěsti a prohlédla si modrasté výboje, co se jí plazily na předloktích. O pár kroků raději ustoupila. Zhluboka se nadechla a pomalu vydechla. Otočila se raději k Alrin zády. „Nevím, co udělám, jestli se mu něco stane. Mám dojem, že jestli země, zemřu taky.“

„Alio?“ Alrin stála najednou za jejími zády „ty a Demion?“

„Já nevím,“ zavzlykala a ucítila na tváři slzy. „Nevím, jestli je to láska, ale chybí mi až tak, že to bolí. Jestli mu ublíží, tak je do jednoho všechny zabiju. Je to láska?“

„Ano, ale jen jedna z jejích stránek. Dokáže vyvolat hodně různých pocitů. Mrzí mě to. Věřím, že vše dobře dopadne.“

„Doufám.“

„Alio?“ Zavolala na ni královna nočních feejů Esmaria. Pomalým krokem přišla k nim.

„Jsi v pořádku?“ Dívala se střídavě na ni na Alrin.

„Ano královno. Vlastně ne. Budu, když se vše urovná. Když vše dobře dopadne.“

„Myslím, že dopadne. Nedělej si starosti, je téměř jisté, že tvůj nápad podpoří i starší feejové.“ řekla královna.

„Ach ano, jasně, ta hranice,“ Alia přikývla.

„Tíží tě ještě něco jiného?“ Přimhouřila oči a pak kývla „Demion. Chápu.“

„Netvoříme ani pár, ani jen netuší, co k němu cítím.“ Alia bezmocně rozhodila rukama.

„To stejně nic nemění na tom co cítíš.“ Esmaria ji soucitně položila svou dlaň na rameno.

„Ale nemám žádné právo nárokovat si ho. Možná mě bere jen jako přítele. Neví to, neřekla jsem mu, jak ho mám ráda. Sama jsem to nevěděla.“

„Ale pro tebe to i tak nic nemění. A možná taky cítí něco víc, jen to ještě neví. I já a Alrin jsme byli nejdřív přítelkyně.“

„Nejlepší přítelkyně,“ doplnila Alrin.

„Ano,“ Esmaria se zasmála. „A to jsme pořád. A k tomu ještě mnohem více. Udělala bych z ní svou královnu, jenže Alrin se nechce věnovat vladařským záležitostem. Už jen z toho titulu, by měla jisté povinnosti.“

„Já ale nechci rozhodovat o životech jiných,“ Alrin nedbale pokrčila rameny.

„Takhle mi to vyhovuje. Když máte porady, někdy řeknu svůj názor a někdy si zajdu sem a odpočívám.“ Vykouzlila rošťácký úsměv.

„Vlastně kvůli tomu jsem přišla. Za chvíli začneme. Přidáš se Alio?“
„Jistě Královno.“

Kapitola 25

Sirion se zamyšleně procházel sem a tam. Tři kroky, otočka a další tři kroky otočka. Čas běžel a museli rychle něco vymyslet.

„Mohl bych tě zmrazit,“ pronesl zadumaně. „Vynesl bych tě jako mrtvolu. Pak bych tě rozmrazil. Možná“ usmál se.

„A kdyby se jim něco nezdálo? I jako mrtvola bych vzbudil podezření. Co kdyby nás rozdělili?“

„Pravda. V tom stavu by jsi byl zcela bezbranný. Tak co dál? Možná,“ rozepnul si kabát, který měl z vnitřní strany spoustu kapes. Postupně je procházel. „Tohle jsem použil na uspání, těch bohů ohně,“ ukázal na plátěný váček, co mu trčel z horní kapsy. Vedle byli další dva a pod nimi ještě dvě řady. Devět kapes na každé straně. Jak je postupně vylučoval, tiše si sám pro sebe šeptal. „Oslepení, dýmová clona, čaj, trávení a,“ podíval se na Demiona a v očích se mu zablýsklo. „Asi to mám. Je to jenom na zábavu. Vypadá to jako záblesky magie, ale je to neškodné. Ideální na odlákání. Odvede to pozornost a ty budeš moct uniknout.“

„Bude to návnada?“

„Přesně tak. Odlákám je. Půjdu na východ a spustím to. Ty pak vyběhneš ven a dáš se na západ.“

„Proč ne přímo na sever?“ Zajímal se Demion.

„Tým směrem je jich ukrytých nejvíc. Očekávají přímí útok. Nejspíš proto. Taky je tam všude na zemi kámen. Okolí hradu je celé vydlážděné. Asi se pojistili pro případ, že by je napadli feejové.“

„Nemohli by čerpat sílu ze země.“ Demion kývl. Mohla to být jenom náhoda. Náměstí mohli vydláždít i z jiných praktických důvodů. Ale feejům by to stejně způsobilo potíže čerpat zemní magii.

„Přesně. Západní cesta je příznivější. Taky les není daleko. Pak se můžeš dát na sever a do feejských lesů. V žádném případě nechod' do průsmyku. U

přehrady je hodně jejich zvědů.“

„Takže útek. Už jsem odtud jednou prchal,“ povzdechl si, jak se mu vybavili bolestivé vzpomínky. V téhle místnosti byl naposled s celou svoji rodinu.

„Jednou mi to musíš povyprávět.“

Sirion chtěl ještě něco říct, když se ve vzdáleném rohu otevřeli dveře. Vešel jeden bůh ohně, doprovázen dvěma mágy. Když prolítli očima trůnní místnost, zůstali překvapeně zírat.

Demion zcela chápal proč. Dva strážci v bezvědomí, nebo mrtví a místo jednoho lesního feeje, tady stál čaroděj a noční feej se svítícími očima. Zareagoval jako první. Z obou dlaní vypálil ohnivé paprsky na dva příchozí, co stáli po stranách. Současně se pohnul vpřed. Pár rychlých kroků a byl u zbylého protivníka. Chytil ho pod krk a zdvihl hoře dveřmi, které se zabouchli. Byl překvapen skoro stejně tak svou rychlostí, jako mág, který se mu svíjel v ruce. Pohltil jeho magii a opět necítil její podstatu.

Pustil ho na zem k dvěma nehybným tělům a pomalu vydechl. Tak rychlý nikdy předtím nebyl. Imysané dovedli využít každou magii, co zkopírovali ještě o něco lépe, než původní originál. Vždy byli o něco silnější. Věděl, že noční feejové jsou mnohem mocnější, než bohové ohně, no netušil, že až tak.

Ruce ho začali pálit a horká vlna přešla celým jeho tělem. Demion opět pocítil bolest, jako při proměně. Krátce zavrával a musel se přichytit dveří. Nepříjemný pocit pominul a opět se cítil dobře. Dalo by se říct, že ještě lépe. Magie v jeho těle proudila divně. Jinak, než byl zvyklý. Nekolovala, ale jakoby pulzovala.

„Co se to právě stalo?“ Ozval se Sirion z druhého konce místnosti.

„Sám přesně nevím,“ řekl po pravdě Demion. „Bylo to téměř jako reflex. Instinkt. Mé tělo reagovalo. Možná si musím přivyknout na tu rychlost.“ Podíval se na své dlaně. Ten nečekaný pocit slabosti ho znepokojoval. Nevšiml si, že by noční feejové v boji takhle kolabovali. Pohybovali se, jakoby je nemohlo nic zastavit. Buď si jeho tělo muselo jenom zvyknout na tokový výkon, nebo bylo s jeho proměnou něco špatně. Musel se více hlídat a krotit své schopnosti, než zjistí, co se s ním děje.

„Můžou přijít další,“ jeho myšlenky přerušil Sirion. „Nemáme čas. Otevřu hlavní dveře. Určitě tam budou dva strážci. Musíš je zneškodnit, hned jak vejdou. Dej mi pak pět minut. Poběžím co nejdál a spustím návnadu. Ty poběžíš vpravo a nebudeš zastavovat. Jsi rychlý a musím říct že i děsivý. Když tě někdo uvidí, asi stejně ztuhne strachem na místě.“

„To jsi mě moc nepotěšil.“

„Nemyslím to ve zlém,“ obranně zvedl ruce. „Jen se vsadím, že někoho, jako jsi ty, ještě jak živ neviděli. Moment překvapení je na tvé straně.“

„Kde se pak potkáme?“

„Já půjdu přímo k hranici. Počkám tě u přehrady. Čekají na tebe, tak si pospěš. Hlavně jedna výjimečná dívka je starostí bez sebe.“

„Alia?“

„Raději se nezdržuj, protože mám obavy, že by tě sem šla hledat a nevím, jestli by ji někdo z nás mohl zastavit.“

Demion se ještě rozhlédl a pohled mu padl na tělo jednoho z mágů. Měl na sobě dlouhý černý plášť s kapucí, která se mu při pádu na zem sesunula přes tvář. Už byla téměř tma. V tomhle plášti by pod kapucí mohl úkryt své svítící oči.

„Počkej ještě,“ řekl Sirionovi a sklonil se, aby mágovi sundal plášť. Rychle si ho přehodil přes sebe a stáhl si kapuci do tváře. „Tak co? Je vidět, co jsem zač?“

„Ani ne. Ale sotva vidíš před sebe. Bude se ti špatně běžet.“

„Nechci běžet,“ odvětil Demion. „Posledně to vůbec nepomohlo. Spíš jsme tím během upoutali na sebe pozornost. Měli jsme odejít klidně, ale zpanikařili jsme, Otáčeli se po nás a pak nás začali pronásledovat. Má matka,“ povzdechl si „Ta je zdržela a já běžel dál. I mě pak zastavil jeden bůh ohně. Chytil mě. Nevěděl, co jsem provedl, ani co jsem. Jen chtěl zastavit podezřele prchajícího mága. Překvapil jsem ho, když mě držel a já z něj vysál magii. Měl jsem jen štěstí, že jich tam nebylo víc a ani to nik neviděl. Asi má matka způsobila větší rozruch. Proměna chvíli trvá, ale nikdo si mě nevšiml. Pak jsem vzal jeho kabát a dál jsem už odkráčel. Nik mě nezastavil.“

„Na tom něco bude,“ souhlasil Sirion. „Dobrá, připrav se,“ poručil a čekal až se Demion ukryje vedle dveří.

Pak otevřel pravé křídlo a nakoukl ven.

„Rychle, vězeň utekl,“ řekl a udělal pár kroků po zpátky. Když vběhli dva strážci, Demion nezaváhal. Prvního praštil do břicha tak silně až proletěl vzduchem a narazil na zeď, kde to zadunělo.

Druhý reagoval rychleji, než očekával a sáhl po meči. Už napůl tasil rozpálené ostří, když ho chytil za ruku, zatočil se s ním a hodil ho na protější zeď.

Ani jeden už nevstal. Nebyl jsi jist, jestli jsou mrtví, nebo jen v bezvědomí, ale na tom nesešlo. Stačilo, aby byli mimo dost dlouho, než uprchne. Nechtěl

zabíjet někoho, co nemůže bojovat. Měl by je dorazit. Pohltit jejich magii, nebo jim propálit díru do hrudi, ale zdálo se mu to příliš chladnokrevné. Nepoužil magii, protože se bál, že přes pootevřené dveře bude vidět její záblesky a někdo si toho všimne. Taky proto, že se obával dalšího návalu bolesti a slabosti. Až bude v bezpečí, promluví si s nočními feeji.

„Tak já jdu na to,“ řekl Sirion a zmizel.

Demion tedy čekal. Občas nahlédl ven, pak prolítl pohledem místnost. Už jsi byl jist, že oba strážci jsou jenom v bezvědomí. Přes žhnoucí žíly na krku a rukou jim probudila magie a léčila je.

Byl čas zmizet. Pootevřel dveře a proklouzl ven. Pomalu sešel po schodech a pak zabočil vpravo. Viděl jenom pár kroků před sebe, no snažil se držet rovnoměrný, sebevědomý krok. Neprchal, on prostě vzpřímeně kráčel a vyřizoval své záležitosti.

Patřil sem. Takový dojem chtěl vyvolat.

Obešel pár domů, prošel úzkými uličkami, pak širšími a pořád držel směr a rovnoměrný krok. Ani nezpomalil, nepootočil hlavu, když se před ním objevili něčí nohy.

Pak, když na kamenné dlažbě a zdech uviděl barevné záblesky, věděl, že Sirion už svou práci odvedl.

Postavy kolem něj se pohybovali rychleji. Obcházeli ho, utíkali opačným směrem. Chvilí jich bylo hodně, pak postupně ubývali a záblesky modré, rudé a zelené pořád jasně osvětlovali okolí.

Už viděl před sebou trávu a taky pár stromů. Dotek života v zemi mu připomněl, že nemá boty. Ve tmě si ale jeho fialové chodidla nikdo nevšiml. Jak kráčel dál, záblesky ustali. Kolem něj teď bylo ticho. Jen cvrlikání cvrčků a sem tam zpěv ptáků, jinak nic.

A už viděl taky les. Netrvalo dlouho, i když se mu to zdálo jako věčnost a byl v něm. Vydechl a rozhlédl se. Ve městě byl ruch a viděl taky na široké schodiště u hradu. Stálo tam asi tucet bohů ohně, co si svítili ohnivými koulemi v dlaních.

Už zjistili, že zmizel. Ty, které jenom omráčil řeknou, co viděli. Nočního feeje, se svítícíma očima. Nevěděl, jak si to vysvětlí a jestli jim dojde, že lesní feej, kterého věznili, byl ve skutečnosti imysan.

Byla jasná noc a les byl taky podivně světlí. Stíny mezi stromy nebyli tak tmavé, jak by měli. Ale to mu cestu jenom usnadnilo. Shodil ze sebe plášť a dal se do běhu. Byl doma. Cítil Feeju a opojnou sílu její magie. To byl důkaz, že byl pořád feej. Že jeho proměna proběhla správně.

Kapitola 26

Zasedání začalo za chvíli a starší feejové, kteří ale vůbec nevypadali staře, ten nápad bez okolků podpořili.

Vládci tedy oslovili Feeju, aby zvolala lid a podle Aliiných odhadů, jich byli stovky. Mnohem více, než mohla jen doufat. Ale mezitím se setmělo a Alia se chtěla rychle vrátit na přehradu. Celé zasedání proběhlo rychle a v podivné tichosti, která nepřestávala Alii udivovat. Rušnější byli hodiny magie ve škole a to tam nebylo zdaleka tolik mágů.

Právě děkovala královně Esmarii a loučila se, když pocítila v okolí nárůst zemní magie.

Z půdy se zvedla postava a Alia hned věděla, že je to Feeja. Pořád byla všude, byla lesem a zemí v něm, ale byla i tady v lidské podobě, když chtěla něco důležitého.

Alia ztuhla a čekala na zprávu, která roztříští její srdce na tisíce kousků.

„Demion je zpátky,“ řekla.

Alia vydechla ale stejně pocítila slabost v nohou. Zachytila se královnou, která ji vzala kolem ramen a podepřela.

„To jsou skvělé zprávy matko,“ řekla s úlevou.

„Je teď z něj bílí feej. Měsíční feej,“ dodala Feeja.

„Co?“ Teď se zapotácela Esmaria a Alia musela zachytit ji.

„Mám ho poslat na přehradu, nebo sem? Právě vešel do mých lesů a taky neví, kam má jít.“

„Sem,“ řekla Alia a královna přikývla.

Pak se dívka, co vypadala jako socha z černého dřeva ztratila opět v zemi. „Co je měsíční feej?“ Zeptala se, když královna pořád mlčela.

„Pán bílého ohně. Je to imysan, co se proměnil z lesního, na nočního feeje.“

„Co to znamená? Je z něj noční feej?“

„Ano, ale je teď i jako Alrin, nebo Anissia. Tahle podoba je pro něj konečná. Jeho magie je teď ledově modrá, téměř bílá. Proto se jí říká bílí oheň. Ale obávám se, že jeho proměna není ještě zcela dokončená.“

„To je špatně?“

„Vůbec ne. Tenhle oheň je ze všech nejmocnější. Jen se ho musí naučit ovládat.“

„Tak proč, jsi .....,“

„Reagovala takhle?“ Zasmála se, ale byl to smích úzkosti. Napřímila se a Alia ji pustila. „Byl jenom jeden jediný bílí feej. V celých našich dějinách, jenom jeden. Kriosis, můj choť. Můj král. Staletí jsem za ním truchlila. Pohled na někoho, co vypadá, jako on?“ Povzdechla si. „Bojím se, že mi připomene můj vybledlí žal. Pojd', najdeme Alrin.“

Alia přikývla a šla tiše po jejím boku směrem do zahrady. Pořád tam byla. Vypadala jako obživlí měsíc. Když přišli blíž, Esmaria se k ní rozběhla a objala ji. Alia zastala a čekala, až Alrin královnou uklidní. I tohle věděla o lásce. Pomáhá překonat nesnází. Vše těžké je díky ní mnohem lehčí a vše krásné je díky ní ještě krásnější.

Taky to chtěla zažít, no začala mít i strach. Každá mince má dvě strany, zvykl říkat mistr Augil. Možná to platí o všem. Místo strachu a beznaděje, teď byla jen netrpělivá.

Přemýšlela, kde asi Demion vstoupil do lesa a kdy tady bude. Kde má být ona, aby ho viděla přicházet. Chtěla se zeptat Feeji, ale nechtěla ji obtěžovat, když teď svolávala feeje a vznikali nové černé stromy. Jistě toho měla hodně a ona už byla velká holka, ne nedočkavé dítě.

Chtěla být trpělivá a zvládat vše lépe. Možná to byl klíč k lepšímu ovládnutí blesku. Když lépe zvládne své emoce, tak i svou magii. To ji také říkával její mistr, ale až teď to brala vážně. Ruce se jí chvěly a srdce ji šlo vyskočit z hrudi, když si ho představovala. Takže je teď noční, bílí feej.

To bylo skvělé, byl teď mnohem odolnější vůči jejím bleskům. Možná mu vůbec neublíží, když se ho dotkne. Nebude mít modré oči, ale místo nich světlo, nebo plameny? Budou asi jako oči Alrin. Nebo její matky. Ano, jako oči pravého imysana. Ty oči byli podmanivé. To se jí líbilo. Ale na tom nezáleželo. I kdyby se změnil na boha ohně, vodního, či ledového mága, nebo na zemního, pořád by to byl on.

Ano, bylo jí jedno, jak bude vypadat, hlavně ať je už u ní.

„Alio,“ zavolala na ni Esmaria. „Nestůj tam tak. Pojd', někam si sedneme a počkáme společně.“

„Dobře,“ souhlasila.

„Jistě máš hlad. Donesu ti něco?“

„Královna mě bude obsluhovat?“ Vyvalila na ni nevěřícně oči.

„A co, když jsem královna? Mám ruce zdravé, tohle je můj domov a ty jsi

můj host.“

„Děkuji, ale asi bych stejně nic nesnědla.“

„A čaj?“

„Já bych si dala, má královno,“ zvedla ruku Alrin, jakoby si objednávala pití někde v hospodě.

„Tak já taky,“ řekl Alia.

„Hned to bude.“

Kapitola 27

Černý les byl tmavý, hustě zarostlý stromy, ale i tak se Demionovi zdálo, že je v něm nějak příliš světla.

Někde viděl mezi koruny i hvězdnou oblohu, která byla taky světlejší a měla i víc hvězd. Musel se mu zlepšit zrak. Možná proto se tak říká nočním feejům. Jsou stvoření noci.

Mezi černýma stromy se cítil ještě mnohem mocnější. Ale zmizel ten opojný pocit štěstí. Pořád cítil přítomnost bohyně, pořád ji slyšel, když mu ukazovala cestu, ale bylo to slabší.

Už nevládl magií života. Už nedokázal měnit stromy a poroučet jim, aby rostli, jak chce. Teď měl v žilách opět oheň. Teď byl z něho děsivý, noční feej. Teď se pohyboval jako oni. S lehkostí šelmy. Ale aspoň neměl ty oči, co ho děsily nejvíc a ze kterých mu maskovala husí kůže. Byli jako okna do bezedné temnoty.

Věděl, že i Alia to vnímala stejně. Báł se, že když se na něj teď podívá, tak se ho bude štítit. Imysané nikdy neřešili vzhled. Věděl, že jeho rodiče měli v životě různé podoby a na jejich citech to nikdy nic neměnilo.

Běžel ne tak temným lesem a snažil se vyčistit si hlavu. Mohlo to dopadnout i hůř. Mohl být teď bohem ohně a do feejských lesů by se nedostal. A možná ještě existovala cesta zpátky a mohl nějak svou podobu ještě změnit.

Přidal a doufala, že se vše nějak srovná.

Nejdřív uviděl strom, tyčící se vysoce nad lesem a pak, když přišel blíž k paláci, tak uviděl světlo mezi stromy. Byla to Alrin, vedle ní Esmaria a Alia. Všichni tři seděli na lavičce pod mohutným stromem a vypadalo to, že popíjejí čaj.

Zpomalil a dal se do kroku. K paláci se blížil přes zahradu, ale i tak mu bylo divné, že nepotkal v okolí žádné feeje. Hlavně nečekal, že tady bude Alia. Z její reakce na jeho nové já, měl největší obavy.

Nejdřív se zvedla královna, pak obě dvě najednou. Pak si královna opět sedla a Alia se k němu rozběhla. Zastal a zvedl ruce. Vypadalo to, jakoby chtěla na něj zaútočit, což i chápal. Z temnoty nočního lesa se vynořil jako démon s planoucíma očima. Pro ně byl teď cizinec.

Neviděl feeje, co by byl jako on. „Alio, to jsem já,“ o krok ustoupil, když ještě přidala, ruce zvedl víc. Cítil a viděl, jak se okolí nabíjí její magií. Po celém těle ji zářili blesky a ještě víc zrychlila. Nikdy neviděl nic rychlejšího. „Alio?“

Několik kroků před ním se odrazila a skočila. Vrhla se mu kolem krku a pevně ho objala.

„Demione!“ Vykřikla.

Cítil pálení její magie. Její blesky procházeli teď i po něm a některé udeřili i do země a okolních stromů. V těch záblescích ji viděl ještě jasněji. Spustil ruce a objal ji. Brečela. Pálila ho, jakoby byla z ohně, ale bylo to příjemné. Byla jako živí oheň. Vlastně blesk.

„Alio, co se stalo? Jsi v pořádku?“

„Ano, teď už ano,“ pak se její oči v panice rozšířily a odtáhla se od něj.

Když ji položil na zem, rychle ustoupila a rozhlédla se. Pak se podívala na sebe, na blesky, které ji běhali po těle a zaúpěla, když jí jeden vylítl z ruky a trefil ho do dlaně, kterou opět zvedl.

„Ach ne, promiň!“ Přiložila si ruku na ústa. „Uteč!“

Zůstal stát a spustil ruce. „Nic mi není. Neboj. Tvé blesky mě nepálí.“ Pohnul se pomalu k ní. Položil své dlaně na její ramena. „Vidíš, nic.“

„Nic?“ Řekla překvapeně. Dýchala zhluboka a nevěřícně zavrtěla hlavou. „Jak to?“

„Chrání mě nový oheň. Je asi dost teplý na to, aby čelil tvé magii. Pálí mě to, ale nebolí. Spíš bych řekl, že příjemně šimráš. Hřeješ.“

Váhavě položila své ruce na jeho hrud'. „Je to v pořádku?“

„Ano. Je to docela příjemné,“ zazubil se na ni.

„Mám pocit, že jsi ještě větší, než jsi býval. Jsi jako skála,“ zamračila se.

„Já vím,“ povzdechl si. „Změnil jsem se. Tuhle podobu jsem neplánoval. Děsím tě?“

„Ne. Jsi krásný,“ řekla šeptem a zadívala se mu do očí.

Stáli tak okamžik, nebo celou věčnost, nevěděl, čas jakoby plynul kolem nich, ale zastavil se, když se dala na špičky. Slyšel tlouct její srdce. Slyšel taky své, které přidalo do rytmu aby dohnalo to její. Teď tloukli společně. Zachvěla se. Spustil ruce níž na její pas a sklonil se. Nic vlastně nedělal, ani to nebyl on, kdo se sklonil k jejím rtům a přiložil k ním své. Bylo to jako blesk. Krásný, sladký blesk prošel celým jeho tělem jako hřejivá vlna. Chvěla se, tak si ji přitáhl pevněji k sobě a taky se zapotácel, jak se mu zatočila hlava.

Svět přestal existovat. Byla jen Alia a omamná chuť jejich rtů. Prohloubil polibek a vše bylo ještě intenzivnější. Nic krásnějšího nikdy nepocítil. Nic jiného neexistovalo. Ani nemuselo. Mohl by zmiznout celý svět a klidně i všechny hvězdy, stačila mu jediné ona. Byla jako pulzující blesk v jeho náručí. Rty měla měkké, pak tvrdší, dravější a její chuť byla pořád sladší a omamnější. Když se museli od sebe odtrhnout, aby popadli dech, padl mu pohled na světlo za ní.

Překvapeně zamrkal a položil ji pomalu na zem. Celkem zapomněl na královnu a Alrin. Alia se zamračila a křečovitě sevřela košili na jeho hrudi. Oči se jí rozšířily, když pochopila, kam se dívá a prudce se od něj odtáhla. Zavrávala a tak ji zachytil rukou kolem pasu. Stydlivě se usmála a taky ho vzala rukou kolem pasu a pomalu se otočila.

„Já,...“ začala mluvit, no nevěděla, jak pokračovat.

„Královno,“ odkašlal si Demion. „To jsem já, Demion. Jsem zpátky.“

„Ano,“ usmála se. „Všichni máme radost, že jsi tady. Někteří velikou, jak vidíš na vřelém uvítání.“ Sklouzla pohledem na Alii.

Alia sklonila hlavu a tiše se smála. Demion nevěděl, co má dělat. Taky nečekal takové uvítání.

„Pojď, sedni si,“ pobídla ho. „Jistě máš hlad. Něco ti donesu.“

„Ano,“ zaváhal. V žaludku měl zvláštní pocit, no nemyslel, že je to z hladu.

Alia vzala jeho ruku a propletli si prsty. Bylo to, jakoby se teď otevřeli dveře a oba najednou uviděli jeden druhého v novém světle. Jakoby se otevřel nový svět, kterého sluncem byla ona.

Nejistým krokem přišli k lavičce a posadili se. Dech se mu už trochu zpomalil a Alia už taky nebyla obalena blesky. Když ji líbal, cítil slabost v nohou, ale nemyslel, že to bylo jeho novou podobou.

Královna odešla a Alrin si je chvíli tiše prohlížela. Alia vzala Demiona kolem pasu a hlavu si opřela o jeho hrud'. Ještě pořád cítil v puse její chuť a zkoušel pochopit, co se právě stalo. Jak se jeho svět obrátil vzhůru nohama. Jak může být malá dívka v jeho náručí najednou vším?

„Demione,“ začala Alrin opatrně. „Vím, co se ti stalo. Tahle tvá proměna je zapečetěna. Jinou už mít nebudeš. Esmaria mi to řekla. Její manžel byl stejný. Taky byl imysan, co se z lesních feeje proměnil na nočního. Nepoužil k tomu svou schopnost, ale schopnost feeje. V tom je ten rozdíl a proto to nejde zvrátit.“

„Toho jsem se obával,“ povzdechl si Demion.

„Ale vždyť to je skvělá podoba,“ namítla se Alrin. „Proč by jsi se chtěl ještě měnit? Tohle je dokonalé.“

„Ano, líbí se mi tahle magie. Oheň mi vždy vyhovoval nejvíc. Stejně s tím nic nenadělám.“

„Mě se tvé nové tělo líbí,“ Alia zvedla hlavu a pohlédla mu do očí. Musel se podívat jinam, protože opět ji toužil políbit. Opřela se zpátky a pomalu dlouze vydechla. Rukou ho sevřela pevněji.

„Zvyknu si, někdy to chvíli trvá. Jsem rád, že už byl někdo, jako já. Takže takhle vypadá imysan, když se změní na nočního feeje.“

„Ne zcela,“ odpověděla Alrin. „Ty jsi byl ale nejdřív lesní feej a k téhle podobě si přešel jako feej. Ne jako imysan. Kdyby jsi se proměnil přímo v nočního feeje, vypadal by jsi jinak. Měl by jsi temné oči a rozsvítili by se jenom, kdybys používal více magie.“

„Svítili mi oči pořád?“ zeptal se.

„Ano,“ odpověděli obě najednou.

„Ale mám dojem, že svou magii tlumím. Možná ji neumím zatím tak rozeznat. Možná proto jsem byl tak vyčerpaný.“

„Cítil jsi se unavený, když jsi použil magii?“ zeptala se opět Alrin a Alia se zamyšleně zamračila.

„Ano,“ řekl krátce. Sice se sotva udržel na nohou, ale nechtěl, aby si Alia dělala o něj starosti.

„V tom je ten rozdíl Demione,“ pokračovala Alrin. „Tuhle podobu jsi získal nestandardním způsobem. Nevím proč to tak je. Možná jsi se měnil jako feej

a imysan současně. Každopádně jinak, než obvykle.“ Ted' si ho zamyšleně prohlédla pro změnu Alrin. „Ale mnohé by to vysvětlovalo. Bílí feej, je jako noční feej s imysanem v jednom. Svítící feej. Oči by tomu odpovídali. Taky barva plamene. Až bude tvá proměna završena, zbělají ti i vlasy. Ale podle toho, jak mi to popsala Esmaria, vlasy by ti svítit neměli.“

„Cože?“ zarazil se Demion. „Budu mít bílé vlasy? Má podoba není u konce? Co to znamená? Kdy se dokončí?“

„Až ti zbělají vlasy. Nevím co to způsobí. Možná čas. Do té doby, by jsi měl používat magii obezřetně.“

„Budu tě hlídat,“ nabídla se Alia. „Vyléčím tě, kdyby bylo třeba. Postarám se o tebe.“

„To je dobrý nápad,“ usmála se Alrin.

Demion přikývl. Byl rád, že bude mít Alii nablízku. „Kde jsou vlastně všichni? Cestou jsem neviděl žádné feeje.“

„Dokončuje se přehrada,“ řekla Alrin. „Hodně feejů je teď tam a čekám, že zítra už ji budou moci zaplavit. Pak potáhneme náš les kolem celého Niarimu. To byl Aliin nápad. Už se s tím začalo.“

„Jak dlouho jsem byl mimo?“ Podivil se Demion.

„Věčnost,“ řekla Alia trpce a její sevření ještě zesílilo.

Když se královna vrátila s jablečným koláčem, jeho vůně mu připomněla zašlou vzpomínku. Byl už větší, ne už dítě, ale ani ještě chlap.

Tehdy žili za malou vesnicí, hned u lesa. Otec zrenovoval opuštěný vodní mlýn a živil se jako mlynář. Z první mouky, co semlel, upekl koláč, co voněl stejně.

Tehdy měli hodně přátel. Lidé i mágové k nim chodili, aby měli tu nejlépe semletou mouku v okolí. Snadné pro vodního mága, obsluhovat vodní mlýn. Bylo to i dobré krytí a skvělý důvod žít na samotě u lesa, kde byl tah vody nejlepší. A předci. Někdo je stejně udal, jako možné inysany.

Povzdech si a dal si koláč. Ted' bude vše lepší, pomyslel si. Ted' měl Aliu. Měl vše.

Kapitola 28

Alia se vzbudila ještě před svítáním a poslední hodinu ležela na boku, s podepřenou hlavou a dívala se na Demiona. Nezdálo se jí to. Jeho vlasy byli teď bílé. Po jednom z jejích záblesků, svítili chvíli dál.

Prohlížela si ho, jakoby si chtěla vřít do paměti každý jeho detail. Aby když zavře oči, věděla, že vše je skutečné. Každý kousek byl teď její, on celý byl teď její součástí.

Věděla, že se u toho připitoměle culí, no nemohla si pomoci. Ležel vedle ní tak, jak byl stvořen a v šeru příchozího rána se postupně odkrývali další detaily jeho těla. Chtěla, aby jí nic neuniklo.

Kdyby existoval bůh lásky, byl by to on. A kdyby existoval bůh války, musel by vypadat takhle. Pořád nemohla uvěřit, že je vše skutečné. Musela se ho dotýkat, aby se v tom utvrdila. Jemně a opatrně, protože ho nechtěla vzbudit. Nemohla uvěřit vlastnímu štěstí, ani tonu, že se cítí takhle. Netušila, že takové pocity jsou vůbec na tomhle světě možné. Že ona je schopna cítit se tak, jak se v noci cítila.

Šli si lehnout do společného pokoje. Musela být s ním a on taky s ní. Říkala si, že vše si s ním pomalu vychutná a taky vše půjde pomalu. Objímali se, začali se líbat a pak to už nebyla ona. Pak to nešlo pomalu. Jakoby se z přítulného koťátka, změnila v dravou lvici.

Ve škole slyšela starší holky mluvit o lásce, milování, ale ani by jí nenapadlo, že to bude takové. Tiše se smála, když viděla u postele cáry oblečení. Rozervalo Demionovi košili, taky nohavice. Něco jí vedlo, převzalo nad ní kontrolu a vědělo, co chce, co potřebujete a co má dělat. Bylo to jako hlad, který musela ukojit. Vlastně jiné. Když se najedla, nechtěla jíst opět. A opět. Celou noc.

Tohle bylo jiné, ale teď už stejně důležité, stejně potřebné k životu. Dokola si promítala, co se dělo, jak se milovali až do vyčerpání a pak si museli od stromu doplnit sílu, aby mohli pokračovat. Chtěla ho vzbudit, aby ty pocity cítila opět, ale když spal, vypadal tak klidně, až ji to taky uklidňovalo, no i dráždilo.

Ano pořád se usmívala, jako pitomec. Ale šťastný pitomce, bláznivě zamilovaný pitomec v objetí štěstí ještě hřejivějším, jak bylo to Feejino. Ano, milovali se. Byli jedno. Jak si prohlížela pokoj, musela se smát. Tam na zemi, u zdi, na křesle, na posteli. On byl na ní, ona na něm, točila se jí hlava a pak

se točil celý svět. Jak se vkrádali první sluneční paprsky přes okno, odhalovali celkovou spoušť.

Postel byla spálená od blesků a taky vše povlečené. Křeslo nevypadalo o nic lépe a do stolu oproti, byli vypáleny otisky jejich dlaní. Ach ano, byli i u stolu, zasmála se.

Vzpomínala si, že místnost ozařovali blesky, ale bylo jí to jedno. Chtěla jenom jeho. Spojili se tak, jak to jen bylo možné. Byli jednou bytostí. Jakoby umírala štěstím, když její nitro zaplavovali pocity, které jako bouře otřásali jejím tělem. Možná ani nebyli na tomhle světě. Možná byli v opojné mlze, kde existovali jenom oni dva. Přemístili se do světa nekonečné slasti. V té mlze bylo vše krásné, co spolu dělali a pořád žasla nad tím, co se jí teď vybavovalo.

Nechápala, kde se to v ní vzalo, co jí ovládlo a vedlo jí tímhle novým světem, kde se změnila v bohyni lásky. Tváře se jí zapálili, jak se jí vraceli vzpomínky. Ach ne, propálila i ten hezký koberec u balkónu. Bylo v něm několik děr od blesků a jejich dlaní.

Za ten nepořádek se musí někomu omluvit. Taky bude potřebovat nové oblečení. Nemůžou tady běhat nazí. I když? To by se jí líbilo. Musela se přestat culit a sehnat něco pro oba.

Vstala a postavila se před zrcadlo. Byla to pořád ona. Cítila se jinak, čekala že bude vypadat jinak, ale byla to ona, jenom vypadala šťastně. Možná i oči jí zářili víc a vůbec jí nevadilo, že se nemůže přestat usmívat. Z přepálených a potrháných věcí se jí podařilo vybrat něco, co zdánlivě připomínalo oblečení. Ale zahalovalo obstojně a tak se vykradla z pokoje, s tím, že zkusí sehnat něco adekvátnější.

Na konci chodby narazila na strážce.

„Dobré ráno,“ pozdravila a plaše uhýbala jeho pohledu. Stál tam i v noci? Viděl v chodbě záblesky. Slyšel je? Zrudla a měla chuť vběhnout zpátky do pokoje. Mohla vzbudit Demiona a poslat jeho.

„Dobré ráno, Alio. Je vše v pořádku?“ Odpověděl a letmo prolítl její oblečení.

„Ano, ano, vše je v pořádku. Jen bych potřebovala nové oblečení. Tohle,“ zaváhala když nevěděla, jak vysvětlit svůj zubožený oděv,“ se potrhalo.“ Doplnila, co bylo zřejmé.

„Pro mě a pro mého,“ zarazila se a zamyslela. Jejího? Ano, byl teď její, ale co? Hranici přátelství rozhodně překročili. Byl teď mnohem víc, byl vším.

Usmála se. „Pro mou druhou polovinu.“

Strážce se chápavě usmál. „Jistě, to nebude žádný problém. Máme něco u sebe, nebo tady máme i sklad.“

„Za nové věci nemám jak zaplatit. Nemám tady žádné cennosti.“ Ohlédla se přes rameno. Ne, to nebyla pravda. Měla tady to nejcennější.

Strážce se zasmál, ale když uviděl její rozpačitý výraz, zvažněl. „Promiň. Jmenuji se Klarias. Omlouvám se, myslel jsem, že to víš.“

Noční feej se na ni omluvně usmál. „Tady nepoužíváme peníze. Vše nám dává les. Za nic se neplatí. Domy nám staví lesní feejové. Jídlo roste všude. Oblečení, ale i šperky si vyrábíme sami. Mnoho z nás má spoustu času a věnuje se domácím pracím. Já například, jsem kovář.“

„Ano?“ Tohle nevěděla a styděla se ještě víc. „Co vyrábíš?“

„Hlavně brnění a meče. Pro mágy ohně je velice snadné pracovat s kovy. Téměř všechno pak prodáváme Argasanům. Hlavně šperky jsou u nich žádané.“

„A k čemu jsou vám pak peníze?“

„Někdy pak od nich nakupujeme oblečení, nebo různé dekorace do našich domovů. Z pokladnice si můžeš vzít zlata kolik jen uneseš. Tady je ale zbytečné.“

„Aha. Chápu. A nevíš, kde byl našla královnu Esmariu? Asi bude ještě spát...“

„Ne ne, už je vzhůru. Bude teď v kuchyni. Víš kde to je?“

„Ano děkuji,“ řekla a namířila si to do kuchyně.

„A co oblečení?“

„Poprosím královnu. Děkuji Klarias.“

Královna seděla u okna a v rukou si ohřívala šálek čaje. Dlaně ji zářili modrým plamenem. Alrin právě krájela koláč a když Alia vešla, vzhlédla a usmála se na ni.

„Už jsi vzhůru?“ Prolétla ji pohledem a její úsměv zakolísal. „Jsi v pořádku?“

„Ano,“ odpověděla Alrin tiše.

„Demion taky?“

„Ano. Ještě spí. Chtěla jsem sehnat nějaké oblečení. Pro Demiona a pro mě.“ Řekla a doufala, že na ní nejsou vidět její rozpaky.

„Počkej tady,“ oprášila si ruce a vyběhla ven z kuchyně.

„Bouřlivá moc?“ zeptala se královna zponad šálku čaje. Pozvedla jedno

obočí, jinak z jejich černých očí nedovedla vyčíst nic.

Nevěděla co říct. „Já, chci se omluvit za náš pokoj. Propálila jsem nějaký nábytek. Mé blesky....“ polkla. Nejednou ztratila nad sebou kontrolu, ale doposud nikdy ne tímhle způsobem.

„Ano, slyšeli jsme blesky,“ královna si odpila z čaje a měděný hrnek položila na stůl.

„Omlouvám se.“

Esmaria se zasmála. „Za co? Palác je téměř prázdní, nikoho jste nerušili. Většina feejů je u přehrady. Linie je dokončena. Nechali otevřenou jenom jednu cestu do Nargadu. To je sousední město bohů ohně.“

„Už to mají? Chtěla jsem taky pomoci.“

„Pomohla jsi víc, než si myslíš. Je to tvá zásluha. Byl to tvůj nápad. Demion tě potřeboval. Dokud nebude jeho proměna ukončena, měl by se držet od bohů ohně co nejdál.“

„Ach ano,“ zaúpěla a málem se praštila dlaní do čela. „Demion se v noci proměnil. Má už bílé vlasy. Je teď už stabilní? Je jeho podoba ukončena?“

„Ano. Teď už je ve své plné síle. Tedy,“ opět si prohlédla její oblečení. „Když se vzbudí.“

„Co bude dál?“ zeptala se Alia, aby nasměrovala rozhovor jinam.

„Dáme bohům ohně ultimátum. Do zítřejšího rozbřesku opustí město. Niarimské lesy, jsou teď naše a město je pod ochranou feejů. Budou v něm vládnout lidi. Tak, jak je tomu v Argasii. Kdo bude chtít zůstat, podřídí se lidem a jejích vládcům.“

„To se mi líbí.“

„Je to tvé dílo, Alio,“ Esmaria vstala, přistoupila k ní a položila ji ruce na ramena. Dlouze se jí dívala do očí. „Ten vzkaz jim odevzdáš ty s Demionem.“

„Já?“ zalapala po dechu. „Proč já s Demionem?“

„Vy dva jste to začali, tak to i dokončíte,“ pokrčila rameny a opět se posadila a sáhla po svém hrnku. „Nejsi na to sama. Neboj se. Věřím ti. Čekají vás tam.“

„Ano, má královno,“ kývla. Královna ji to oznámila. Neptala se ji.

V tu chvíli se vrátila Alrin a podala ji hromádku oblečení. „Obleč si tohle. Bude ti to.“

Alia opět kývla a nepřítomně si to vzala. „Tak já jdu vzbudit Demiona a dáme se na cestu.“

„Zastav se u své matky. Budou tě tam čekat,“ zavolala ještě za ní královna.

Alia se vrátila do pokoje a přemýšlela, jak to má udělat. Ano, nebyla na to sama. Rychle se svlékla a prohrabala věci od Alrin. Košile, nohavice a šaty? Bílé, hedvábné šaty? Zkontrolovala to ještě jednou. Černé oblečení bylo příliš velké, ale měla si obléct šaty?

Zaúpěla. Přemýšlela, že si půjde něco sehnat sama, ale košili roztrhla už úplně, když se svlékla. Rychle si tedy protáhla bílý kus látky přes hlavu. A najednou před zrcadlem nebyla ona. Dívala se na dívku, co by mohla být krásná. Jako princezna z pohádky.

Nikdy jsi o sobě nemyslela, že by mohla být krásná. Že by mohla vypadat takhle. Teda až na ty vlasy. Ach ne, to vyšla z pokoje takhle?

Šaty ji seděli, jakoby je ušili přímo na ni. Věrně kopírovali křivky jejího těla. Ramínka tenčí, než provázky odhalovali ruce a její dvojí zbarvení vyniklo ještě víc. Těsně ji pak obepínali pas a na stehnech se po obou stranách otvírali a odhalovali taky její fialové nohy. Cítila se jako nahá i když sahalí téměř po zem. Necítila je na sobě.

„Páni,“ ozvalo se v pokoji

Překvapeně vyjekla. Demion se na ni díval s rukama založenýma za hlavou a na rtech měl pobavený úsměv. Světlo v jeho očích, jako potemnělo. Kus prostěradla měl přehozen přes bedra. Teď se cítila krásná a neodolatelná. Viděla, že se mu líbí, viděla, jak roste jeho touha po ní. Nejrady by se na něj vrhla, ale nebyl čas. Zaúpěla a otočila se k němu zády. Nemohla se na něj dívat, když se on díval na ni takhle.

Ano, cítila se krásná a žádoucí. Viděla to i v zrcadle. Zářila. Jakoby Demion v jejím nitru zapálil oheň a ten teď vyzařoval ven.

„Prosím obleč se. Musíme hned odejít. Máš hlad?“

„Mám hlad,“ najednou stál za ní a objal ji zezadu.

Opět zaúpěla, když ucítila jeho mocné sevření a jeho pevné, tvrdé tělo. Soudnost se jí začala vytrácet z hlavy a dech se jí zrychlil, když ucítila na krku jeho rty. Kdyby ji nedržel, asi by se jí podlomili nohy. Něco nad ní pomalu získávalo kontrolu. Když do podlahy udeřil blesk, potřásla hlavou, jakoby si chtěla urovnat myšlenky.

„Drahý, prosím,“ pošeptala a vlastní slova ji chlácholila.

Drahý. Ano byl teď její. Snila o době, kdy tak bude někomu říkat a teď konečně mohla. Líbilo se jí, jak ji to slovo znělo v uších. „Drahý, Esmaria nás posílá k přehradě. Musíme hned odejít. Čekají nás tam. Cestou ti vše řeknu. Jen se prosím oblékni. Počkám tě na chodbě,“ řekla jedním dechem a když ji pustil rozběhla se ke dveřím.

„Ano drahá,“ řekl on.

Zastala a užívala si, s jakou něhou a láskou to řekl. Raději se k němu ale netočila. Nevěřila, že by pak našla v sobě sílu odejít. Vyšla do chodby a opřela se zády o zeď.

Opět se připitoměle usmívala, ale bylo ji to jedno.

„Co to,“ uslyšela jeho překvapený hlas. „Co to mám s vlasy?“

Tiše se zasmála.

Kapitola 29

Vyrazili brzo ráno. Alia cestou řekla Demionovi, co je čeká za úkol. Nebyl z toho šťastím bez sebe, no i tak se pořád usmíval. Stejně jako Alia.

Kráčeli vedle sebe a povídali si. I když by to považoval za nemožné, zdála se mu ještě krásnější. Až mu to vyrazilo dech pokaždé, když se na ni podíval.

Nechápal, jak je vůbec schopen takových citů. Myslel si, že jeho srdce je kusem ledu, ale nějakým zázrakem roztálo a teď bylo, jako v plamenech. Přemýšlel, jestli by se takhle zamiloval i kdyby byl pořád bohem ohně. Připadalo mu, jakoby to bylo vzdálené tisíce let. Až Feeja mu otevřela oči a ukázala, že je schopen cítit víc, než jen otupělou nenávist vůči nepřátelům i sobě.

Jen díky tomu, že se stal feejem, byl teď tady s ní a byl šťastný. Nikdy by nečekal, že bude toužit po něčem jiném, než po pomstě. Jeho hodnoty se změnili. Ani se nemohl na ni podívat, když kráčela před ním v těch bílých šatech. Byla jako bohyně. Jako světlo v nekonečné temnotě jeho života.

Krásná, odvážná, laskavá, něžná, dravá, silná a předci tak drobná a zranitelná. Svět, který znal, by ji pohltil. Svět kolem, by ji mohl ublížit. Zastavil, jak se mu srdce rozbušilo. To by neunesl. Kdyby se ji něco stalo, kdyby ji někdo ublížil, svět by se mu zhroutil.

Ona byla odporný bod, na kterém teď vše stálo. Díky ní se cítil silnější, lepší a nebyl už jenom zrůda, co loví jiné zrůdy. Nebylo mu jedno, co bude s ním,

nebo s celým světem.

Přidal do kroku, aby ji doběhl. Jistě, i tohle patří k lásce. Strach o ní a touha chránit jí, udělat vše, co je možné i nemožné. Zemřít pro ni, protože bez ní by stejně zemřel. Bez ní by opět na ničem nezáleželo.

Každý má nějakou slabost, říkával jeho otec. Byl silný. Pro něj byl nejmocnější na světě. Ale zdrojem jeho síly byla rodina. Bez ní, by nebyl nic. Říkával.

Tak, jako by teď Demion nebyl nic, bez Alii. Ano, jeho život zasáhla jako blesk z čistého nebe. Díval se, jak před ním ladně kráčí a došlo mu, že teď ji musí chránit i před sebou.

Držet to zvíře, co po ní chtělo skočit, na řetězu. Teď měli důležitý úkol. Povzdech si a Alia se ohlédla. Usmála se a počkala, až byl vedle ní. Stromy tady byli dál od sebe a tak ho vzala za ruku.

Vzhlédla k němu a zavrtěla hlavou. „Pospěšme si. V noci bude bouře.“

„Nevypadá to na déšť,“ vzhlédl k obloze.

„Neřekla jsem, že bude pršet,“ její úsměv se rozšířil. „Ale blesky ti slíbit mohu. Vidím to světlo ve tvých očích. Rozeznám jeho barvu a to, jak potemní, když ti vzplane srdce.“ Zvedla se na špičky a políbila ho. „Pojď, trochu poběžíme. Uvidím, co mi dovolí tyhle šaty.“

„Jestli ti překáží, tak .....,“

„Demione!“ Plácla ho dlaní do hrudi. „Neprovokuj, nebo se nikam nedostaneme. Dobrá,“ povzdechla si a nadechla se. „Jdeme.“

Vyšli, jak předpokládal. Les se otevřel a objevila se louka se stromovým domem. Anissiu poznal už z dálky, ale kolem bylo hodně feejů. Jak kráčeli blíž, některé z nich také poznával.

Alia vzala Demiona za ruku a propletli si prsty. Pokrčila rameny. „Stejně to už o nás asi vědí. A jestli ne, tak uvidí. Jsi teď můj,“ mrkla na něj a zasmála se.

Naidas je uviděl jako první. Vzal Anissiu za ruku a šli jim naproti. Ostatní feejové zpozorněli a všichni se teď dívali na ně. Nejspíš proto, že tady přišli jako nový pár. Feejové se vážou na celý život. Ale pak si všiml, že většina se dívá na něj a zaslechl, jak tiše říkají, bílí feej.

Už i zapomněl na podivný odraz v zrcadle. Ale cítil se výtečně a Alii se líbil i s bílými vlasy.

„Tak je to pravda,“ Naidas si je změřil pohledem. „Pán bílého ohně a paní blesku,“ omluvně se podíval na svou dceru. „Tak vám teď říkají.“

Chvíli se tvářil vážně, pak se usmál a oba najednou obejmul. Přidala se i Anissia a chvíli tak stáli a jenom se objímali. Demion polkl. Přijali ho. Měl teď rodinu. Zamrkal, jak ucítil slzy v očích. Alia si toho všimla a přitáhla si ho k sobě. Mocně ho objala.

„Necháte nás chvíli?“ zeptala se Alia.

„Jistě,“ odvětila Anissia a potáhla k sobě i Naidase. „Mám ještě dva hrnky. Naliju vám čaj.“

Když se vzdálili, odtáhla se a podívala se Demionovi do očí. „V pořádku?“ Vzala mu tvář do dlaní a palci mu setřela slzy.

„Nebřečel jsem sto let,“ povzdechl si.

„Tyhle dvě slzy jsou pláč?“ Zasmála se a políbila ho na rty. „Já bych své ani nespočetala. Všechny jsi zmazal ty. Má minulost je za závěsem. Teď mám tebe. Máme jeden druhého Demione. Miluji tě.“

„Já tebe taky,“ sklonil se a políbil ji.

„Tak jo,“ nadechla se.

„Tak jo,“ on vydechl.

U čaje si chvíli jen tak povídali. Byl rád že Ramis byl v pořádku. Sice zapomněl, že je malířem, ale Inoi si pamatoval a hodně z jejich života taky. To, že převzal jeho magii, zabil ho a předci byl tady, bylo zvláštní. Ještě zvláštnější, že mu děkoval. Zachránil tím jeho ženu, co bylo účelem, ale zachránil tím i další život. Ten svůj.

Pak se chvíli bavil s Usurem a jeho ženou Kuelou. Oni si pamatovali bílého feeje. Enalia a Saris, které potkal u sebe na severu, ho znali taky. Hned se zapojili do rozhovoru a když mluvili o bílé auře, Demion se zarazil.

„Co myslíte tou aurou?“ Zeptal se.

„Je to pokročilá, ohnivá technika,“ odpověděl mu Saris a když si všiml, že naslouchá i Alia, přisedl si k oběma blíž.

„Bílá aura? To neznám,“ řekla Alia, čím ho pobídla, aby mluvil dál.

„Čekal jsem, že to zaujme i tebe,“ rozhlédl se kolem a zdálo se, že ho teď poslouchají už všichni. „O bílé auře, se mluví jenom v případě bílého feeje. Je to něco, jako magický štít ohně, který vyzařuje z celé pokožky. Působí, jako štít. Většinu magických útoků pohltí zcela a zbylé značně oslabí. Dost to připomíná pravou podobu imysana. Vypadá to podobně, ale místo světla, vyzařuje z těla magie ohně. Je to velice účinná ochrana v boji.“

„Jak se to dělá?“ zeptal se Demion.

Saris se zvedl a poodstoupil. Oči se mu rozsvítili modrým plamenem a vzápětí, jakoby celý vzplanul. Rozzářil se na modro. Vypadalo to, jakoby drobné plameny pozvolna klouzali po jeho kůži. Pak vyhasli a oči mu opět zčernali. Párkrát se dlouze nadechl a pomalu vydechl.

Opět se posadil a hlasitě oddechoval. „To je vše, co zatím dovedu. Hodně to vyčerpává. Hlavně tady. Ve feejinom lese to zvládnou lépe, ale pořád to spotřebuje hodně magie. Vyžaduje to hodně zkušeností, cviku a nejspíš i talentu. Královna Esmaria to dovede výtečně. Kromě ní, pak už jenom hrstka feejů. Chce to hodně cviku.“

„Takže zatím asi nic pro mě,“ řekl smutně Demion.

„Chce to jenom čas, Demione,“ odpověděl Saris. „Jako bílí feej, máš nad magií mnohem lepší kontrolu, než my ostatní. Tvůj oheň je o dost silnější, než ten náš. Zvládneš to jistě rychle.“

„Ty zvládneš vše.“ Alia se na něj vlídně usmála. „Společně zvládneme všechno.“

„To mi připomíná,“ pokračoval opět Saris se zamýšleným výrazem. „Ten tvůj blesk mi připomíná auru. Tvá magie se hromadí kolem tebe.“

„Chceš říct, že mám kolem sebe, něco jako bleskovou auru?“ zasmála se. „To jistě ne. To já jenom nezvládám dobře vlastní magii.“

„Možná,“ souhlasil. „Ale časem by tě tahle magie mohla taky chránit, jako ohnivá aura. Bílého feeje si dobře pamatují všichni, co ho viděli v boji. A hlavně si ho pamatují bohové ohně. Tým způsobil veliké ztráty.“

A tak se rozhovor postupně otočil k hlavnímu tématu. Hráz byla zatopená, les kolem Niarimu protkává linie černých stromů a když jich promění ještě pár, propojí se s feejskými lesy.

A zapotřebí bylo jenom poslat bohům ohně vzkaz. To jim začal objasňovat Naidas.

„Máme pár zajatců,“ řekl. „Pochytali jsme jich v lesích. Většinou jsou to zvědové, ale podařilo se nám chytit i pár bohů ohně.“

„Co s nimi zamýšlíte?“ Zeptal se ho Demion.

„Chceme se vyhnout zbytečným krveprolití. Město je plné lidí,“ pokračoval Naidas. „Taky ne všichni mágové a čarodějové jsou věrní bohům ohně.“

Musíme jim dát naději. Sirion se vrátil do Niarimu. Má tam za úkol šířit zvěsti o konci nadvlády bohů ohně. O tom, že feejové a Ledové království je ochrání a zbaví je tyranie. Napsal si i pár pergamenů s tímhle prohlášením. Pověsí to někam na veřejné místa. Má zažehnout jiskřičku naděje. A ten zbytek bude na vás.“ Významně se podíval na Aliu a Demiona.

„Co máme dělat?“ Zeptala se Alia.

„Zastrašit bohy ohně. Ukázat jim, že nejsou bohové. Že jsou tady i mocnější magické bytosti, se kterými není radno se zahrávat. Tvá magie,“ zadíval se na svou dceru „Je děsivá. Je cítit ve vzduchu, je jako temný stín kolem srdce.“

„Cože?“ Pípla vyděšeně.

„Nemyslím to ve zlém,“ zvedl ruce, jakože se vzdává. „Je to jak mluvil Saris. Tvá magie tě obklopuje. To napětí ve vzduchu, je občas, jako mrazivý dotek smrti. To můžeme využít.“

„Demione, je to tak?“ Alia na něj vyvalila oči.

„Vůbec ne. Naopak, tvoje blesky jsou hřejivé jako polibek.“

„Asi jenom pro tebe,“ Naidas se teď otočil na Demiona. „Tvoje magie je na zcela jiné úrovni, než ta naše. Tvůj oheň je mnohem teplejší. Proto ti její blesky neublíží.“ Zavrtěl hlavou. „Jsou ti příjemné?“

„Ano, ale nesnaží se mě zabít. Kdyby chtěla, jistě by ty její blesky příjemné nebyli,“ podíval se na Aliu a usmál se. Věděl, že její magie byla hodně nebezpečná a kdyby spolu bojovali, mohla by ho snadno zranit.

„Stejně jsi odolnější, než my. Tvůj oheň dokáže čelit jakékoliv magii. Chrání tě. To je síla měsíčního feeje. Nemáš sice bílou auru, ale ta magie je v tobě. Chrání tě a oni to vědí. Nezapomněli. Děsíš je. Být na jejich místě, nestavěl bych se vám dvěma do cesty.“ řekl Naidas s vážným výrazem.

„Takže co?“ Alia se zeptala podrážděně. „Předvedete nás zajatcům a oni pak s hrůzou utečou ke svému pánu a pak se všichni sbalí a odejdou pěkně bez boje?“

„Něco na ten způsob,“ přikývl Naidas. „Ale když to podáš takhle, zní to dost hloupě.“

„Ach bohyň,“ Alia protočila panenky.

Kapitola 30

Vězni byli připoutáni řetězy k tlustému kmenu neproměněného stromu. Hlídali je noční feejové a ledoví mágové.

Jejich řetězy byli napnuté, aby seděli co nejdál od linie černých stromů, na kterou měli hezký výhled.

Alia se uvolnila a přestala bojovat proti své magii. Po celém těle ji teď pulzovali modrasté výboje. Byla rozrušená a tak je dusila jenom natolik, aby nechtěně někoho netratila. Jenom Demion teď mohl stát u ní a když se ji dotknul, blesky olizovali i jeho ruku.

Možná vypadala, jako nebojácná bohyně blesku, ale kdyby ji nedržel Demion kolem pasu, nejspíš by ušla.

Blížili se k vězňům společně a jejich reakce ji dodala odvahu. Klidně seděli na zemi, pak jeden z bohů vzhlédl k nim a vytřeštil oči.

Vyskočil na nohy o které měl upevněné řetězy a rozběhl se co nejdál od nich. Zbylí tři to v panice zopakovali, až se všechny řetězy napnuli směrem od nich.

Feejové i mágové poodstoupili a postavili se po obou stranách kolem stromu, aby jim zabránili v pohybu. Pět z jedné strany, šest na druhé.

Alia zvedla ruce, aby je uklidnila, ale blesky mezi jejíma prsty působili opačně.

„Dost!“ Řekla pevným hlasem. „Nepřišli jsme vás zabít. Kdyby ano, tak jste už mrtví.“ řekla.

Jejich vyděšené pohledy klouzali střídavě na ni a na Demiona. Nevěděla říct, kdo je děsivější. Viděla, jak se nahrbili, když přišla blíž a ucítili ve vzduchu její magii.

„Vyslechněte si, co vám chceme říct a pak vás pustíme.“

Když mlčeli a zdálo se jí, že jeden z bohů ohně kývl hlavou, pokračovala.

„Niarim je teď pod ochranou feejů a našich přátel z Ledového království. Lesy kolem města jsou teď naše. Vidíte ty stromy?“, Ukázala na ně prstem. Všichni čtyři spěšně pokyvovali hlavami.

„Linie je kolem celého města. Jenom do Nargadu, jsme vám nechali otevřenou cestu. Odejděte. Máte na to tuhle noc. S východem slunce, se linie uzavře a všichni bohové ohně budou tady v pasti.“

Pohlédla na Demiona. Chtěla, aby pokračoval on.

„Lesy jsou naše,“ řekl hlasem pevným a zvučným. „Město patří lidem.“

Vláda bohů skončila. Kdo bude chtít zůstat,“ udělal pár kroků k nim, aby mohl každému pohlédnout do očí „podřídí se lidem a jejich vládě. Nebudete jim už víc ubližovat. Nepokoušejte se ničit les. Nemá to význam a rozlobyli by jste tím bohyni. Má oči všude.“

„Můj pane,“ řekl tiše jeden z mágů a jakoby se ještě víc uklonil. „Má paní,“ s bázní pohlédl na Aliu. „Lidé jsou potravou pro bohy.“

„Řekl jsem,“ udělal krok k němu a Aliu z jeho chladného hlasu zamrazilo v zádech. „Že lidé jsou pod ochranou feejů,“ dokončil výhružně. Alia v duchu zaúpěla. Zatoužila po něm a dech se ji zrychlil. Pár blesků udeřilo do země a zajatci polekaně ucukli. Milovala, když ukázal svou sílu a milovala když ukázal svou něhu.

Krátce se ohlédl, aby se ujistil, že je v pořádku a pak se napřímil. Byl vysoký a mohutný, co na ně dělalo odpovídající dojem. Krčili se před ním, jakoby byl skutečný bůh.

„Bohové ohně se můžou živit i zvířaty. Kdo zůstane, ten se podřídí. Kdo se nám postaví,“ pokrčil nedbale rameny „ten zemře.“

Podíval se na Aliu. Kývla a vzala ho za ruku.

„Pust'te je,“ řekla strážcům a pomalu odešli.

Snažila se držet vážný výraz, ale koutky úst ji už začali cukat. Když zašli dost daleko, vyjekla radostí a objala ho.

„Není jisté, že poslechnou,“ řekl ji opatrně. „Pochybuju, že odejdou bez boje. Bohové ohně jsou arogantní.“

„Já vím. Ale myslím, že nebudou odporovat všichni. Někteří utečou a někteří budou váhat. Budou čekat a když se situace pohne jistým směrem, rozhodnou se až pak. Uvidíme, co se bude dít. Hlídky máme všude. Když dojde k boji. Budeme jim čelit společně.“

„Společně,“ řekl a políbil ji.

Už nebyl jenom on. Teď byli oni. Byli na život dva a tím se celý svět změnil.

„Můj pane, paní,“ objevil se u nich jeden ze strážců.

Alia se rozhlédla. Nikdo nebyl kolem. Takové formální oslovení, překvapilo i Demiona.

„Já jsem Alia“ představila se.

„Já vím paní. Mé jméno je Loris. Ukážu vám, kde můžete zatím bydlet. Lesní feejové proměnili pár stromů. Bylo to narychlo a jsou skromné. Je to jenom dočasné, než vám udělají palác.“

Zarazila se. „Jak to myslíš? Jaký palác?“

„Budete správci Niarimských lesů.“ odpověděl, jakoby to mělo vše

vysvětlovat.

„Správci?“ Zalapala po dechu. Věděla, že je to jen jiný název pro královnu a krále. „Ne, na to jsme nepřistoupili.“

„Takhle nám to řekla královna Esmaria. Naše říše bude teď větší. Proto tady bude druhý palác.“

„Kdo bude královnou?“ Zeptal se Demion opatrně.

„Předci tvoje choť, můj králi,“ odvětil mu Loris s úsměvem.

„Ale to nejde! Jsem feejem sotva pár dní. Jak by jsem vám mohl vládnout? To musí být omyl. Nemůžu být vaším králem.“

„Přesně,“ přidala se Alia. „Já ani nejsem pořádný feej. Jen se na mě podívej.“

Loris se usmál ještě víc. „Už je rozhodnuto. Souhlasil jsme s vaším jmenováním. Všichni, co jsme tady. Královna má pravdu. Oba jste mladí, ale na tuhle práci ideální. Oba jste vyrůstali mezi lidmi a mágy. Znáte je. Víte, co potřebují a budete lépe hájit jejich zájmy. Demion žil v tomhle světě. Ví, co je třeba napravit. Taky oba dobře víte, jak vypadá vláda magických bytostí. Budete chránit tyhle lesy. My vám v tom budeme pomáhat.“

„Vždyť jsme v porovnání s ostatními jenom děti,“ snažila se Alia dál. „Královna se spletla. A co vládcí lesních feejů?“

„Kiaron a Suida souhlasili. Máš jejich důvěru, jako zástupce lesních feejů.“

„Ne!“ Pípla rozzlobeně.

„Viděl jsem vás v akci. Umíte být přesvědčiví. Lidé vám budou naslouchat a mágy, čaroděje případně bohy ohně, co tady zůstanou, lehce srovnáte. Feejů nikdy nešlo o politiku. Máte nás a taky Feeju. Víc bych měl obavy, kdyby jste si mysleli, že to bude hračka. To že si myslíte, že na to nejste připraveni, je jenom dobře. A taky je na tví straně právo krve.“

„Co za právo?“ Alia na něj vytřeštila oči.

„Máš královskou krev. Můžeš si nárokovat vládu, nad celým světem.“

„To bych nikdy nechtěla, nejsem jako můj děda.“

Loris se jenom usmál a nevinně pokrčil rameny, jakože s tím on nic nenadělá. „Pojďte, odpočinete si a budeme vás průběžně informovat, co se v Niarimu děje.“

Nechali se odvézt do nedalekého stromového domu a chvíli tiše seděli na posteli a zírali do země.

Obejmuli jeden druhého a lehli si. Ani jeden nemohl usnout. Dům byl zatím jenom jeden pokoj s postelí, jediným oknem a dveřmi. Alia věděla, že to dalo

hodně práce a strom vyčerpával ze země mnoho živin a magie. Víc si ani nemohla přát a víc ani nepotřebovala. Jen si vychutnávala ticho před bouří. Nejraději by zastavila čas. Mohlo by pak takhle zůstat napořád a nebát se žádné budoucnosti.

Stačil by jim tenhle malý dům. Nechtěla mít palác, nechtěla nikomu vládnout. Chtěla být královnou jenom pro Demiona, tak jako by byl on jejím králem. Jen žít jeden pro druhého. Proč ne?

Nevěděla, kolik uběhlo času, když někdo zaklepal na dveře. Už podle naléhavosti zvuku věděla, že to nebudou dobré správy.

Oba vstali a když otevřela, stála ve dveřích nějaká žena. Podle namodralé kůže ledový mág. Chvíli jí trvalo, než ji poznala.

„Elsai?“ Zeptal se překvapeně Demion zpoza ní.

„Demione?“ Žena překvapeně zamrkala. Pak o krok ustoupila a mírně se uklonila. „Králi, královno.“

„Neblázni,“ řekl Demion. Zasmál by se, ale tíha odpovědnosti, mu k smíchu nebyla.

„Nevím, co se teď patří, ale když jsem se ptala kde tě najdu, řekli mi, že teď jsi král. Tak raději, jsem vás oslovila takhle. Tvé nové já, je působivé. A tvá královna, je dech beroucí. Ale na tom nesejde. Nesu špatné správy. Niarim odpověděl. Z města se blíží armáda. Jdou jich sem stovky.“

„Tak se rozhodli,“ Demion zavrtěl hlavou a smutně si povzdechl.

„Je to ještě mnohem horší,“ Elsai vešla dovnitř a zavřela ze sebou dveře.

„Co může být horší?“ zeptala se Alia.

„V Niarimu žije temný bůh. Hal jménem Zerf. Je pánem vzdušné magie. Sirion ho viděl. Byla to jeho tajná mise. Budeme se muset vypořádat i s ním.“

„Jde s nimi?“ zeptal se Demion.

„Ne. Je zalezlí někdy v podzemních místnostech hradu. Podle toho, co mi sdělil král, Halové se štítí světla. Přes den se jistě neukáže. Světlo jim způsobuje bolest. Může je zabít magie světla, nebo feejové. Vy můžete pohltnout jakoukoliv životní sílu.“

„To je pravda,“ souhlasila Alia. „Ale jenom přímým dotekem. Jestli je vzdušným mágem, nebude snadné ho polapit.“

„To ano,“ přikývla Elsai. „Zerf jistě ví, jakou hrozbou, jsou pro něj feejové. Nebude chtít bojovat. Je sám a nás je mnoho. Lasiris a jeho rádci

předpokládají, že se bude snažit uprchnout. Obzvláště, když se zde objeví Alrin.“

„Magie světla, je vyhnala z našeho světa,“ řekla Alia tiše, jakoby sama pro sebe.

„Správně,“ souhlasila El sai. „Teď se soustředme na to, co přichází. Zerf je ukrytý v hradu. Až to tady vyřešíme, zajdeme si pro něj.“

Kapitola 31

Lavidas se rozhodl povolat své věrné a teď stáli před přehradou. Alia viděla hodně bohů ohně. O tom je informovala Sirion. Většinu ohnivých mágů proměnili, když se chystali napadnout ledové království.

Pak všechny své bojovníky povolal, když čekal útok. Teď byli všichni tady. Nečekala, že jich bude tolik. Feejové se drželi u černých stromů spolu s mágy a čaroději z ledového království.

Nevěděla, kdy přišla královna Esmaria a byla ráda, když viděla i Alrin. Ta se držela u nedalekého stromu ve stínu fialových listů, ale i tak jasně svítila.

Sem za nimi bohové ohně nemohli a jak se dívala, byla to většina. Stáli asi padesát metrů od přehrady, dost daleko od feejiných stromů. Pohlédla na Demiona. Tvářil se znepokojeně. Uběhlo jenom pár hodin, ještě se ani nezačalo stmívat a už se vládce Niarimu rozhodl raději bojovat, než ustoupit. Jinak by sem nepřišel s takovou parádou. Jeden z bohů vykročil vpřed a roztáhl ruce.

„Já se vás nebojím,“ zvolal. „Nebojím se feejů, ani toho vašeho prokletého lesa. A nebojím se ani Feeji! Tohle je moje město. Já jsem vládcem Niarimu a bez boje se nevzdáme.“

Stál tam s rukama nataženými od těla a díval se k přehradě.

„To je Lavidas?“, Zeptala se Alia a otočila se na Demiona.

„Ano,“ kývl.

„Takže tenhle tě mučil. Dobře,“ řekla a vystoupila zpod stínů stromů.

„Počkej,“ natáhl se po její ruce, aby ji zastavil, ale bylo pozdě.

Vyšla na louku a Demion šel za ní. Noční feejové se přidali taky. Asi třicet se jich vynořilo z bezpečí svého lesa.

Lavidas se podíval na Aliu a škodolibě se usmál. Měl asi pět set bojovníků.

Neváhala. Nepřišel vyjednávat. Nechtěl odejít. Ne bez boje a krveprolití. Zvedla ruku a vypálila. Blesk proťal necelých třicet metrů během mrknutí a trefil Lavidase do čela. Stála dost blízko, aby viděla, jak pohasl oheň v jeho očích. Klesl na kolena, pak se složil k zemi.

Ticho, které nastalo, přerušil výkřik.

„Ty mrcho!“ zvolala žena, co stála kousek za ním a mávla rukama, z kterých vylítli zelené krystaly.

Viděla je jakoby zpomaleně. Přikrčila se a zvedla obě ruce, aby je zasáhla blesky. Vtom však ucítila pod nohama nárůst magie. V momentě ze země vystřelila hustá síť propletených kořenů o kterou se krystaly roztříštili. Jako zed' se zvedla kolem ní i feejů, co stáli kolem.

Ale magie dál prudce rostla. Otočila se na Demiona. Díval se někde ze sebe, za zdrojem téhle děsivě ohromné síly. Nikdy nic podobné necítila.

Zem se třásla, chvěla a vlnila. Najednou za nimi vstřelili k obloze další kořeny. Desítky, stovky se jich jako ve víru začalo kroutit do sebe. Šuměly, praskaly. Pořád to viděla zpomaleně. Spojili se v jeden tlustý válec a pak se místo nich objevila postava. Zadunělo to jako hrom a stála tam Feeja. Měřila asi patnáct metrů. Vypadala stejně, jako když ji viděla naposled.

Ta její elegance a smyslný půvab, teď ale působili ještě víc božsky. Byla děsivě dokonalá a nádherná. Byla to jejich bohyně. Věděla, že to není skutečná Feeja, že Feeja je celý les a život v něm. Věděla, že je to jenom prázdná loutka, kterou ovládá svou vůli, jako ovládá větve, kořeny nebo stromy.

Ale i tak byla úchvatná. Tohle je skutečné zastrašování - pomyslela si.

„Ach ne, tohle ne,“ řekla Esmaria přiškrceným hlasem a vypadala zděšeně.

Alia zpozorněla. Něco bylo špatně. Přiběhla k Demionovi a objala ho. Gigantická Feeja se rozhlédla kolem a pak zvedla ruku.

Prsty se ji protáhli v hrůzostrašné pařáty a během okamžiku vystřelili vpřed. Několik desítek metrů dlouhé trny probodli ženu, která vytvořila zelené krystaly a zabořili se přes ni do země. Pak se během mrknutí opět změnili na prsty.

Les, celý les kolem města výhružně zašuměl a koruny černých stromů se otřásali. Větve se natáhli do výšek jako hladové pařáty, číhající na svou kořist. Mezi nepřáteli zavládla panika.

Feeja je teď všechny viděla. Měla je jako na dlani.

„Dost!“ Zvolala hromovým hlasem, který jakoby zněl že všech stran najednou. „Nebudete ubližovat mým dětem. Kdo sem přišel bojovat, ten tady nalezne smrt. Odejděte, nebo zemřete. Kdo chce žít v míru, může zůstat. Já a mé děti budeme chránit naše lesy a město v něm. „Napřímila se a ruce pozvolna spustila podél těla. „Čas běží.“

V nepřátelských řadách nastal chaos. Běželi pryč, co nejdál od ní a tohohle místa. Naráželi do sebe, padali na zem a zběsile se snažili co nejrychleji zmizet.

Až po chvíli se ukázalo, že někteří zůstali. Alia si nejdřív myslela, že se v tom zmatku zranili, nebo zemřeli a zůstali ležet, ale oni klečeli. Bylo jich asi čtyřicet, nejvíc padesát.

Jak se bojiště vyklidilo a vše kolem utichlo, pár z nich vzhledlo. Zvedali i ruce, na znak, že se vzdávají.

„Chcete zůstat?“, Zeptala se Alia.

Muž, bůh ohně se rozhlédl kolem sebe. Za ruku ho držela žena, které Alia neviděla do tváře a tahala ho zpátky, aby se uklonil. Překvapilo ji, že zůstal i bůh ohně. Jeho asi taky. Zbytek byli mágové a čarodějové.

„Zůstáváme,“ řekl.

Alia k němu přišla blíž. Žena vedle něj vzhledla. Byla to taky bohyně ohně. Plaše sklopila zrak.

„Je vám jasné, že náš les vás oba tady uvězní?“

„Ano,“ řekl tiše. „Ale aspoň to bude život, jaký si zvolíme sami. Nechceme válčit. Můžeme tady žít v míru?“

„Ano,“ řekl Demion, který se objevil vedle ní. „Ale bez lidské potravy. Podřídíte se novým zákonům.“

„Klidně zbavíme město krys, když to bude nutné a jiné jídlo nezbyde. Jen chceme zůstat spolu.“ Odpověděl bůh ohně.

Demion se zasmál. Alia však zůstala ostražitá. S nedůvěrou se dívala na všechny kolem. Kdokoliv z nich mohl zaútočit. Ale mohli to myslet i upřímně a v očích ostatních, by teď byli zrádci.

„Zůstaňte raději tady,“ řekla Alia. „V Niarimu to dnes v noci nebude pro vás bezpečné. Naši bojovníci na vás budou dohlížet. „Podívala se na nejbližšího feeje, kterého zatím neznala.

„Ano má královno,“ řekl.

Podívala se na Feeju. Usmála se na ni a pak se opět její tělo rozpletlo a zmizelo pod zemí. Všichni, co klečeli, se ještě více přikrčili k zemi. Uvolnili se, až když ustal šum a zem se přestala chvět. I černé stromy kolem, nevypadali už tak výhružně.

„Děkujeme,“ zavolala bohyně ohně, když byli s Demionem na odchodu.

„Jak se jmenujete?“ zeptala se jí Alia.

„Já jsem Kaen a můj choť se jmenuje Zirio,“ odpověděla bohyně ohně.

Pomaloučku vešli do lesa a Alia úlevou vydechla.

„To tedy bylo něco,“ řekla Alrin, která seděla u vedlejšího stromu. Esmariu nikde kolem neviděla.

„Kde máš svou polovičku? A proč ji tak Feeja vyděsila?“

„Ach to?“ Zasmála se. „Nevyděsila se, ale zhrozila. Právě odešla. Chvilí bude naštvaná, ale projde jí to. Nechám ji vychladnout a pak ji půjdu utěšit.“

„Asi nerozumím,“ podívala se na Demiona, který to zřejmě taky nepochopil.

„Vlastně vy to ještě nevíte,“ pobaveně se pousmála. „No nic, stejně se to brzy dozvíte. Je to kvůli podobě, kterou na sebe Feeja bere, když se takhle ukáže.“

„Co je s ní? Je krásná. Takhle veliká byla trochu děsivá, ale pořád je to naše milující matka. Byla dechberoucí.“

„Ano, je velice krásná,“ souhlasila Alrin.

„Neříkej mi, že žárlí,“ to Aliu zarazilo. Feejové nebyli tak malicherní.

„To vůbec ne,“ rozesmála se Alrin.

„Tak o co jde?“

„Nikoho ti Feeja nepřipomíná?“

Když se zamyslela, tak ano. To, jak se napřímila a vzněšeně vztyčila hlavu. I to, jak mírně přimhouřila oči, když se jí na rtech objevil úsměv. „Vypadá jako Esmaria.“

„Přesně,“ přikývla Alrin. „A právě se nám všem tady a možná i celému Niarimu ukázala v impozantní velikosti a zcela bez šatů.“

„Ale je to Feeja,“ namítala Alia. „Její tělo je jako kmen stromu. Není skutečně nahá.“

„To ale nemění nic na tom, že všichni vědí, jak vypadá královna, když je nahá.“

„Ach tak,“ zaúpěla Alia.

„Ach tak,“ zaúpěla i Alrin. „A dnes se skutečně překonala. Nedivím se, že se Esmaria zlobí. Myslím, že naše bohyně ji tím škádlí. Znají se už přes dva tisíce let. Esmaria byla první noční feej. Byla první, co zažila oslabení pouta s bohyní, které tahle podoba obnáší. Možná proto ji Feeja věnuje tolik pozornosti. Je dítě, co mělo pocit, že ji její matka už tolik nemiluje. Dávno už ví, že to tak není, ale Feeja ji věnuje zvláštní pozornost. Často spolu mluví a často ji rozveselí, když je smutná.“

„A proč si vlastně nevytvoří šaty? Když zvládne takové tělo a dokonce i vlasy? Nebo proč nemá podobu někoho jiného?“

„Radím ti, nikdy se na to Feeji neptej,“ řekla ji tiše, téměř šeptem. „Může pak příště použít tvou podobu. Nebo klidně i Demionovu. Jak by se ti líbilo, kdyby se tady objevil patnácti metrový a zcela nahý?“

„HmMMM,“ zamyslela se a podívala se na Demiona. Pomalu si ho změřila od hlavy k patám. Usmála se a pak potřásla hlavou, když se na ni zamračil.

„Chápu,“ řekla vážně, ale pořád s pobaveným úsměvem. „A děkuji za varování. Královny je mi líto.“

„Feeja sice tvrdí, že to nedělá schválně, ale já vím, že jo. Prý chce mít jen podobu, co je reprezentativní a šaty jsou pro ni nepodstatné. Proto na ně údajně zapomíná.“

„Ale jedno se jí musí nechat,“ Alia spiklenecky ztišila hlas. „Dojem udělat umí.“

Kapitola 32

Zajatci, nebo noví hosté zůstali přes noc v blízkosti lesa a feejů. Hlídky v lesích a kolem hradu sledovali, jak odchází Lavidasova armáda. Taky měli za úkol vyhlížet Zerfa.

Když všechny spojence a své druhy informovali o přítomnosti temného boha, u mnohých to vyvolalo obavy. Mnozí si pamatovali Evorina a jeho moc, byla legendární. Právě vzdušní magie, ho činila téměř nezranitelným. Ale když se údolím neslo Alrinino bělavé světlo, mnozí se uklidnili.

Byl s nimi mág světla. Věděli, že Hal raději uprchne, než by jí čelil. Legendu o Amalis Amisys, znali teď už všichni. Šeptali si o ní a dokonce i feejové mluvili o ní s jakousi posvátnou úctou. Alia byla hrda na to, že v jejích žilách koluje i krev imysana. Nenesla v sobě odkaz Evorina, ale nositelky světla. Magie je jenom magie. Není špatná, nebo dobrá. To ti, co ji vládnu, rozhodují, jaká bude. Jak ji použijí.

Přes noc, byli ostražití a s Demionem drželi taky hlídku. Cítila se silná, když byl po jejím boku. Milovala ho, zemřela by pro něj. Dnes pro něj i zabila. Jakoby tím zemřel i malý kousek v ní. Věděla, že tím zabránila krveprolití. Odsekla hlavu hadovy, ale stejně ji to tížilo. Více životů tím zachránila, ale stejně. Trochu se děsila toho, co by udělala pro svého krále. Když dokáže zabít z lásky, co by se z ní stalo, kdyby jí ho někdo vzal?

Zerf byl komplikace. Se zajatců o něm věděli jenom někteří a z nich ho osobně neviděl nikdo. Jejich informace o temném bohu byli jenom z doslechu a z dávných legend. Zerf se držel v ústraní. Zdálo se, že nechtěl, aby bylo známo, že je přítomen. Možná měl strach.

Alia se rozhodla navštívit svou matku. Bydlela nedaleko a i když byla noc, správa o temném bohu, vše měnila. On byl problém, který nechtěla podceňovat. Posílili hlídky a vydali se na cestu.

Když se vynořili z černého lesa a vstoupili na louku, dveře jejího domu se otevřeli a Anissia jim šla naproti.

„Nespala jsi?“ podivila se Alia, když přišla blíž.

„Jak bych mohla?“ rozhodila rukama. Pak Aliu i Demiona krátce objala. „Tvůj otec se tu sice zastavil a řekl mi, jak dopadl střet s lordovou armádou. Ale ten Zerf?“

„Já vím,“ kývla Alia smutně. Už byli u jejího domu a sedli si na lavičku u jeho úpatí. „Proto jsem přišla.“ mluvila po chvíli dál Alia. „Potřebuji tvou pomoc.“

„Zajisté. Možná je na čase, abych to zkusila. Feeja mě už možná pustí,“ Anissia se zahleděla na vzdálené stromy černého lesa.

„O čem to mluvíš?“ Alia se prudce zvedla a zamračila se na svou matku. „Chceš projít jejím lesem?“

„Ano, zkusím to. Kdyby to nevyšlo, budeš u mě ty a vyléčíš mě dříve, než mě zabije.“

„Na to zapomeň! Nepůjdeš do lese. Proč by tě měla pustit zrovna teď?“

Anissia se zvedla a beze slova vešla do svého domu. Vzápětí se vrátila a něco podala Alii. „Černé ovoce,“ řekla, když se její dcera podívala na to, co má v ruce. „Je to jablko z černého stromu. Je v něm Feejina magie. Jím ho už do,“ sklopila zrak do země „od doby, co mi tě odnesli. Chtěla jsem jít za tebou. Hledala jsem cestu odsud. Víím, že magie lesa mě zabíjí. Proto jsem zkusila tohle. Je v tom její magie. Je pro mě jako jed. Ale jed má někdy jednu zvláštnost. Dokážeš si naň přivyknout a zmírnit jeho účinky, když si ho správně dávkuješ. A taky jsem bohyní ohně jenom z části.“

„Ale tohle ovoce můžou jíst jenom feejové. Nevíš, co to s tebou udělá.“ Alia se bezmocně opět posadila a nevěřičně zírala na černé jablko. Jako malá ho také zkusila a tehdy jí chutnalo jako oheň.

„Já víím,“ Anissia se posadila vedle ní a vzala jí za ruku ve které držela černé jablko. „Na začátku, jsem ho nemohla vzít ani do ruky. Celá dlaň mi okamžitě zčernala. Šlo to pomalu. Trvalo měsíce, než jsem ho mohla vůbec držet v dlaních. Pak to šlo hodně, hodně pomalu. Vždy byl na blízku někdo z lesních feejů. Tvůj otec na tom trval. Byla jsem opatrná. Nebylo to lehké,“ Anissia se zahleděla někam do dálky a trocha se otrásla. „Složil mě k zemi i malý kousek. Ale pomalu se to zlepšovalo. Až teď, před pár měsíci, se ale jeho pálivá chuť změnila. Teď je už sladké. Teď mi už vážně i chutná. Chceš to vidět?“

„Ne!“ Alia se odtáhla a podala jablko Demionovi, aby ho dostala dál od své matky. „Co ti to napadlo? Mohlo tě to zabít! Proč jsi to dělala? Proč tě Naidas nezastavil?“

„Abych mohla jít za tebou,“ řekla tiše Anissia a pokrčila rameny.

Alia nevěděla, co na to říct a tak svou matku objala kolem ramen. „Jsi tak hloupá. Vždyť ani nemáš jistotu, že to pomůže. Co když jsi to dělala zcela zbytečně?“

„Možná ano, možná ne. Zvykala jsem si na Feejinu magii. Tohle je jediné, co mi napadlo.“

„Proto jsem ale nepřišla. Ano, byla by jsi nám velkou oporou, ale nechci riskovat tvůj život. Ještě počkáme a zkusíš projít, až bude na to vhodnější čas. Kdyby se ti teď něco stalo,“ Alia potřásla hlavou, aby zahнала nehezké

myšlenky. Unaveně si povzdechla. „Přišla jsem si po radu. Jak můžeme porazit vzdušného boha?“

„Rozumím,“ Anissia si také povzdechla. „Budeš mě ale chodívat pravidelně navštěvovat. Bydlíte nedaleko a trvám na tom. Jinak se vyberu za tebou. Dobrá,“ krátce se zamyslela. „S mým otcem to nebylo lehké. Porazila jsem ho jenom díky tomu, že jsem v tu chvíli měla v sobě více magie. Když se uzdravuješ, odebírá to magii. Není to zas takové tajemství. Když se změním ve vzduch, tak to odebírá hodně magie. Bojovali jsme, celé hodiny, zraňovali se vzájemně a oba jsme se měnili ve vzduch, abychom vyléčili svá zranění. Jemu pak magie došla. Mě ještě ne. Už se nemohl více uzdravovat. A,“ pokrčila rameny. Konec už dopovědět nemusela.

„Rozumím,“ kývla Alia. „Jak ale polapit někoho, co se mění ve vzduch. Jak polapit tu černou mlhu?“

„Na to se hodí schopní čarodějové, nebo ledoví mágové. Krystalový štít, by měl postačit. Mě takhle udrželi dva. Než jsem štít rozbila, vytvořili kolem mě další. Tak pořád dokola, až jsem se unavila a neměla už sílu pořád ho rozbíjet. Nechtěla jsem minout veškerou svou magii, kdyby mě chtěli zabít, musela jsem mít možnost vyléčit se. Temného boha, můžete takhle uvěznit. A pak,“ pokrčila rameny. „Nevím, možná si na něj posvítit. V tomhle není, jako já. Jeho může zabít světlo. V tom je jejich veliká slabina. Každopádně se ho snažte co nejdéle udržet v jeho nehmotné podobě. Rychleji vyčerpá svou magii. Já v takové formě nemůžu útočit, ale on je mágem vzduchu. Možná to dovede, nevím. Myslím si,“ zvedla dlaň a vytvořila v ní modrou ohnivou kouli, „že i tenhle jasný oheň, by mu mohl ublížit. Je téměř tak jasný, jako světlo imysana. I ten tvůj blesk,“ podíval se na Alii „je stejně jasný.“

„Myslíš si, že proto se schovává?“ zeptala se Alia s nadějí ve hlase.

„Halové nikdy nečelili nočním feejům. Zmizeli z tohoto světa dávno před tím, než se zrodili. Modrý oheň je možná zraní. Ozáří a také spálí. Možná se tady objevil Zerf, až po smrti Evorina, právě kvůli tomu. Byl nezranitelný, ale měl i modrý oheň.“

„Jak mohl mít dva elementy, když byl imysan? Pořád to nechápu. Ty jsi se takhle už narodila. Zdědila jsi to po něm, ale jak to získal on?“

„Napadají mi dva způsoby,“ podívala se Anissia na svou dceru. „Čistá magie, je darem od bohů. Možná mu ji někdo z Halů věnoval. Zerf možná nebyl jediný z temných bohů, co se přišel podívat, jak se tady věci mají.“

Možná tuhle magii získal od bohů vzduchu. Jako dar, nebo si ji vzal. A jako druhá možnost, mi napadají Ulnové. Kdysi jich bylo hodně. Tyhle zvířata vládnou také magií vzduchu. Možná ji převzal od nich. A možná právě jeho pokusy vedli k jejich vyhynutí. Zůstalo jich jenom pár a nevím, co jiného by mohlo způsobit jejich úbytek. Možná to zkoušel roky a staletí, než se mu povedlo převzít dvě magie najednou.“

„Jak najednou?“ podivila se Alia. Všimla si, jak Demion přimhouřil zamyšleně oči a pak se mu v poznání rozšířili.

„Možná měl v jedné ruce boha ohně a v té druhé Ulna. Možná současně pohltil dvě magie. A možná to nebylo snadné a chtělo to ten správný balanc. Možná to trvalo dlouho a stálo to hodně životů, než se mu to povedlo. Vysvětlovalo by to vymírání Ulnů. Asi se nikdy nedozvíme, jak získal dvě magie. Často jsem nad tím uvažovala a napadají mi tyhle dvě možnosti. Ale může to být i jinak. Jsem, jaká jsem. Zdědila jsem to a můj otec to nějak získal. Nechci na něj myslet. Teď jsou jiné myšlenky, jiné věci, které kolují v mé mysli. Prosim buď opatrná, když budeš čelit temnému bohu. Ty taky Demione. Jsi teď má rodina.“

„Děkuji, matko,“ Alia objala Anissiu a zvedla se k odchodu.

„Brzy na viděnou, královno, králi,“ řekla Anissia už veseleji a usmála se, když Alia protočila panenky.

Když se vrátili, sedla si s Demionem pod černý strom, odkud měli dobrý výhled na hrad. Mohli z něj i čerpat sílu, aby zahnali únavu. Opřela se mu o rameno a rukou ho vzala kolem pasu. Otřásla se. Ano, čelila by i bohům, kdyby jí ho chtěli vzít.

„Je ti zima?“ zeptal se.

„Ne,“ zaváhala, co mu má říct. „Mám jenom strach.“

„Neboj se. Nepustím ho k tobě. Jen přes mou mrtvolu.“

„To neříkej,“ odtáhla se, aby se mu mohla podívat do očí. Zamračila se na něj a nevěřícně zavrtěla hlavou. „Nedovolím, abys kvůli mně riskoval svůj život. To já budu chránit tebe.“

„Co?“ Zasmál se. „Tak na to zapomeň. Nepřežil bych, kdyby se ti kvůli mně něco stalo. Umím se o sebe postarat. A postarám se i o tebe.“

„Tak, jako tady?“ pohodila hlavou směrem k přehradě. Trhnul sebou, jakoby mu dala facku, z čeho jí bodlo u srdce. „Poslouchala jsem tě pozorně,“ řekla už mírnějším tónem. „Pár krát jsi vyvázl jenom tak tak. Málem tě tady zabili.“

„Teď jsem ale mnohem silnější,“ namítl.

„Ale ne rozumnější. Jak chceš bojovat, když ještě neznáš hranice svého nového těla? Síla sama o sobě není vše. Nevíš jistě, co se stane, když použiješ příliš magie.“

„Teď by to mělo být už v pořádku.“

„Mělo by?“ opět se na něj zamračila. „Posloucháš se Demione? Ne! Nebudeš riskovat a nebudeš bojovat, pokud to nebude nezbytné. Já jsem dost silná, abych se postarala o nás oba.“

„Ale královna Esmaria řekla,“

„Já jsem tvá královna,“ přerušila ho. „A budeš poslouchat mě.“

„Počkat,“ zarazil se. „Nejsem já pak králem?“

„To jsi,“ souhlasila Alia.

„Pak jsme si rovni.“

Usmála se. „Jsme ráda, že to vidíme stejně.“

„Pořád nechápu, jak se to vše semlelo. Byl jsem jenom hraničář a teď mám vládnout? To předci nejde. Jak mám, jak máme,“ opravil se „tyhle lidi vést? Jak se to vše stalo? Počkat. Ty jsi dědička trůnu. Já jsem králem jenom proto, že tě miluji.“

„Miluješ mě?“ sladce se usmála a ucítila, jak se jí hrne teplo do tváří. Raději se mu opět opřela o rameno. „Taky tě miluji. Jsme pár a tak z nás udělali správce Niarimských lesů. Titul je jenom formalita. Neber si to tak. Vybrali si nás oba. Nejsme na to sami. Jenom tu na to budeme trochu dohlížet. A nesnaž se měnit téma. Slib mi, že se budeš držet dál, jestli dojde k boji s temným bohem.“

„Možná už dávno pláchnul, když uviděl Alrin. A myslím si, že noční feejové mu taky nahánějí hrůzu. Možná k žádnému střetu ani nedojde.“

„Přečkáme noc a ráno se půjdeme podívat do hradu.“ Doufala, že má pravdu. Ale taky si všimla, že ji nic neslíbil. Ano i tohle si na něm všimla a

milovala. Udělal by vše, aby dostál svému slovu. „Slib mi, že nebudeš riskovat. Že se budeš držet v ústraní.“

„Alia, já,“

„Slib mi to.“

Povzdechl si. „Nebudu zbytečně riskovat,“ řekl neochotně.

Alia chvíli uvažovala nad tím, co v jeho slovníku znamená Zbytečně. Bude asi muset poprosit pár strážců, aby na něj dohlédli. Doufala, že má pravdu a Zerf už unikl.

Kapitola 33

Ještě před rozbřeskem, svolala Enalia bojovou poradu. Lasiris přišel se svou velitelkou Elateou a Sirionem. Přidalo se i pár mágů a čarodějů z Niarimu. Nejspíš tím chtěli potvrdit svou stranu, ale všichni přítomní se na ně dívali s nedůvěrou. Klidně mohli být mezi nimi zrádci. Obzvláště dva bohové ohně, se museli cítit nepříjemně, když se na ně upíralo tolik černých očí. Noční feejové byli jejich přirození nepřátele.

Tiše naslouchali a jistě i litovali, že zůstali. Enalia navrhla vytvořit kolem hradu malé skupiny. Chtěla zabránit tomu, aby Zerf unikl. Ledoví mágové, by vytvořili vysokou zeď kolem celého hradu. Je by hlídali noční feejové, spolu s čaroději a mágy a jako podporu, měla každá skupina dostat i pár lesních feejů, kdyby byl někdo zraněn.

Stejně skupiny, by pak prohledávali hrad. Jediným problémem bylo, jak nejlépe využít Alrin. Hodila se stejně dobře k útoku, jako i k obraně. Mohla by snadno vyhnat Zerfa ven, ale krystalová hradba, by ho jistě dlouho nezadržela. Ale kdyby se krystal rozsvítil, byla by to už jiná. A tak rozhodla Alrin. Bude venku, u hradby a pokusí se ji svou magií celou rozsvítil. Když nikdo nic nenamítal, ani nechtěl nic doplnit, porada byla ukončena.

Když se všichni rozešli, Demion vyhledal Siriona. Povídal si s nějakou čarodějkou, ale když ho uviděl přicházet, šel mu naproti.

„Ještě jsem ti nepoděkoval,“ promluvil Demion první. „Za mou záchranu.“

„Žádný problém,“ usmál se. „Konečně jsem byl užitečný. Je to skvělý pocit. Teď jsem dost oblíbený,“ pohodil hlavou k dívce, se kterou před chvílí mluvil. Stála opodál a kradmo se na něj dívala. „To já bych měl asi poděkovat tobě.“

„Ta tvá světelná magie,“

„Nebyla to tak zcela magie,“ přerušil ho Sirion. „Jenom taková hračka.“

„Dost to ale zářilo.“

„Rozumím. Mám si připravit nějaké?“

„Možná by to rozptýlilo Zerfa, kdyby se dostal ven. Promluv o tom se svým králem. Chci, aby to očekávali i ostatní. Ale taky se chci zeptat. Jsou i jiní čarodějové, co umí aspoň z části používat magii světla?“

„Myslím, že pár ano. Na světlo imysana to zdaleka nemá, ale pár čarodějů umí dost zazářit,“ zasmál se tomu dvojsmyslu.

Demion se taky usmál. „Zkus je najít. Hodili by se do průzkumných skupin. Hrad je tmavý, plný stínů a temných míst. Více světla, by se hodilo.“

„Jak si přeješ, králi.“

„Demione,“ řekl Demion vážně. „Je to jenom formální oslovení. My jsme přátelé, říkej mi Demion. Staráme se jenom o les, kolem Niarimu. A jak vidíš, není to les, ale jenom pás stromů.“

„Teď možná. Časem z toho pásu vznikne les. A jednou to bude hustý, temný hvozd. Tvé království roste. To je snem každého vládce.“

„Lichotit umíš,“ zasmál se Demion. „Děkuji ti Sirione. Buď opatrný.“

„Kdyby něco, tak prostě zmizím.“

Demion se usmál a přikývl. Když se rozhlédl kolem, uviděl spoustu ustaraných obličejů. Jedny oči, byli obzvlášť plné obav. Modro zelené, nebo zeleno modré. Jakoby se to pořád měnilo. Nebyl jsi jist, jaká barva převládá, ale strach v nich, téměř pohltit to jejich světlo.

Podešel k ní a pevně ji objal. „Neboj se Alio. Vše dobře dopadne.“

„Zůstaneš venku? Za hradbou, když tě požádám?“ Zeptala se a z jejího hlasu bylo slyšet napjatí.

„A kde budeš ty?“ Zeptal se místo odpovědi.

„Jsem rychlá. Dokážu se pohybovat hodně rychle. Pomůžu prohledat hrad. Spolu s Esmariou a velkou skupinou. Bude to bezpečné. On je sám. Já mám i auru z blesků. Uvolním ji kolem sebe. Nic se ke mně nepřiblíží.“

„Budu tam, kde budeš ty.“

„Ne,“ chtěla se odtáhnout, ale sevřel ji pevněji. „Demione, budu se o tebe bát a hlídat tě. Nebudu pak opatrná. Rozptyluješ mě. Chci, abys zůstal venku. Lépe se pak soustředím. A když ho vyženeme? Co pak? Kdo ho pak zastaví? Jsi nejmocnější noční feej. Potřebují tě tady. Sám jsi říkal, že raději unikne, než by bojoval. Jsme v početní převaze.“

„A co tvé blesky? Co když nimi nechtěně zraníš někoho z nás?“

„Nejblíže ke mně budou noční feejové. Je nezraním. Alrin bude venku, já půjdu tedy do hradu. Po ní, zářím nejvíce já. Mé blesky jsou možná stejně jasné, jako její magie světla. Mám Zerfa jenom vyplašit a vyhnat ven, kde bude na slunci a bude tam i zeď ze světla.“

„Co tak kompromis?“ povzdechl si. Zkoušela ho přemluvit, aby se držel dál, no chtěl být na blízku, kdyby ho potřebovala. „Půjdu v poslední skupině, co vejde do hradu. Můžeme hlídat hlavní vchod. Trůnní sál. Kdyby se něco semlelo, vyběhneme ven.“

Alia si dlouze povzdechla. Přestala se vzpírat a v náručí mu ochabla, jakoby to vzdala. „Tak dobrá. Ale jestli tě jenom škrábne, tak si mě nepřej.“

„To samé platí i pro tebe.“

„Nebojím se tě. Ty mi neublížíš. Je jenom jediná věc, kterou by jsi mi ublížil. Kterou by jsi mě zabil.“

„Jaká?“

„Kdyby jsi zemřel.“ Zachvěla se a odtáhla, aby se mohla na něj vážně podívat. „Doufám, že už tam nebude.“

„Je to možné,“ políbil ji.

Kapitola 34

S prvními paprsky nového dne, už všichni zaujali své pozice. Ledový mágové, spolu s čaroději vytvořili kolem hradu krystalovou hradbu. Zářila všemi barvami, jako duha a na slunci vrhala kolem sebe barevné odlesky. Mnozí z její krásy zalapali ohromeně po dechu. Zed' byla, jako diamantový prstenec mihotavých barev. Tloušťku měla asi jenom stopu, ale na výšku měřila asi pět metrů.

Propálit ohněm, by se dala docela snadno, taky roztříštit magií. Její síla byla v něčem jiném. Když na ni Alrin přiložila ruce, duhové světlo, se změnilo na namodralé a celý prstenec se rozzářil tak jasně, až se všichni museli odvrátit.

„Promiňte,“ řekla Alrin a světlo ztlumila.

Uvnitř prstence jich zůstala asi jenom stovka. Krystalovou zed' chránili zvenčí a tady zůstali jenom průzkumné skupiny. Svět za zdí zmizel ve světle. Alia s nedůvěrou pohlédla na své nohy a pak na Demiona. Zem kolem hradu pokrýval kámen a nemohli z něj čerpat energii.

Noční feejové vypadali nebojácně, jako vždy, ale ty lesní, se plaše rozhlíželi kolem sebe. Věděla, jak se cítí. Mimo černý les a na kamenné podlaze, si připadali ztraceni a zranitelní. Rozdělili se do malých skupin a asi půlka z nich měla zůstat u hradu.

Alii překvapilo, že u Demiona teď stáli i dva bohové ohně. Doted' si je nevšimla a nečekala, že se přidají. Vypadali, že mají strach. Nevěděla, kolik bohů ohně Demion už zabil, ale tyhle dva, se asi raději drželi u něj, než u nočních feejů. Když se jejich oči potkali, nedbale pokrčil rameny, jakože o nic nejde. Musela se usmát, ale když pohlédla na dívku s planoucíma očima, zamračila se na ni.

Vzduch kolem ní výhružně zapraskal a bohyně ohně plaše odvrátila zrak. Jestli se mu něco stane, ona bude první, co pocítí její hněv. Jen, ať to ví, pomyslela si Alia. Bude ho hlídat, jakoby na tom závisel její život. Pohlédla na jejího druha.

Ten se krátce podíval na Demiona, pak zpět na ni. Kývl. Pochopil, co po nich žádá. Jakoby současně, všichni vykročili ke hradu. Esmaria byla těsně u ní. Dívali se ke dveřím, na okna na věže i na opevnění hradu. Zerf by mohl

klidně seskočit i ze střechy. Taky nevěděli, jestli tady nezůstali nějakí nepřátelé. Dva z nočních feejů vyběhli po schodech a rozrazili dveře. Vešli dovnitř a jeden z nich se vzápětí vrátil a mávl rukou.

Shromáždili se teď v trůnní sále.

„Ty dveře vedou dolů,“ ukázal prstem čaroděj, kterého Alia neznala, na jedny ze dveří.

„Jsou dole i vězni?“ zeptala se ho Esmaria.

„Nejspíš ano,“ odpověděl jí bůh ohně Zirio. „Vězni jsou zrádci a zaslouží si svůj trest. Určitě je nebrali sebou.“

„To je dobře. Vysvobodíme je. Vyved'te je pak ven a zkuste je dostat za hradbu. Rozdělíme se,“ Esmaria ukázala na zbylé dveře a skupina se rozdělila.

Když Alia scházela dolů, ještě se podívala na Demiona. Povzbudivě se na ni usmál.

Scházeli po úzkém schodišti, na které se vešli jenom dva vedle sebe. Jejich skupina byla největší, protože se měli dolu ještě rozdělít. Noční feejové svítili svým modrým ohněm a vedli celou skupinu.

Čaroděj je pak zavedl k celám. Většina byla obsazena. Alia úlevou vydechla. Měla obavy, že se bohové ohně před odchodem, zbaví vězňů nadobro. Noční feejové tavili zámky a ledový mágové je trhali ledem. Čaroděj, který je sem zavedl, některé znal a v zkratce jim řekl, že Lavidas je mrtev a jeho lidé uprchli. Taky, že ve hradu je možná pořád temný bůh vzduchu a mají jít na horu.

Alia si nebyla jista, jestli je více vyděsila správa o temném bohu, nebo přítomnost nočních feejů. Vytratil se ale rychle. Odhadem jich bylo asi šedesát. Nebyl mezi nimi žádný bůh ohně a pokud byla dost všímavá, většina vězňů byli čarodějové.

„Proč bylo v celách tolik čarodějů?“ zeptala se ho Alia.

„Mágů je u nás málo. Mnohem méně, než čarodějů. Krom toho, všechny ohnivé mágy z města i okolních vesnic, proměnili v bohy ohně. Lavidas to přikázal.“

„Rozumím,“ pokývala hlavou. V Argasii to bylo stejné. „Kudy teď?“

„Tudy?“ otočil se čaroděj a ukázal na tmavou chodbu. „Pak dolu po schodech.“

Všechny cely byli prázdné a skupina se pohnula dál. Na rozcestí se jich část oddělila. Každé dveře, každá chodba, musela být prozkoumána. Když sestoupili do podzemí, nejvíce jich zabočilo vlevo. To byla chodba, kterou jim popsal Sirion. Hubený čaroděj s řídnoucími vlasy, teď zaváhal a najednou vypadal mnohem starší. Doteď je vedl, no dál už jít nechtěl.

„Tady to už neznám,“ řekl chraplavě.

„Dobrá,“ Alii ho přišlo líto. Byl bledý a vyděšený na smrt. „Vrať se nahoru. Pomohl jsi dost.“

Průvod mu trochu poodstoupil, aby mohl projít. Jeden z nočních feejů, šel s ním, jako doprovod.

Esmaria přimhouřila oči do tmavé chodby. „Tam bylo jeho doupě. Buďte opatrní. Jako poslední, teď půjdou ledoví mágové. Chci, aby jste za námi každých pár metrů, udělali bariéru. Jestli je tady, nesmí se dostat ven.“ Poručila a všichni beze slova poslechli. Šli pomalu dál.

O chvíli, se ocitli v malé místnosti s jednou postelí. Tam nechali čtyři noční feeje, se dvěma čaroději a pokračovali dál. Každých pár metrů, nechávali za sebou krystalovou zeď. Esmaria zastavila a celý průvod s ní. Podívala se na Aliu. „Teď se nedrž zpátky. Uvolni svou magii. Dovol své auře, aby tě chránila.“

„Rozumím,“ ohlédla se. Když noční feejové, co byli kolem nich, trochu poodstoupili, uvolnila se a po těle ji proběhli blesky. Cítila, jak se její magie uvolnila a proudila volněji.

Esmaria se zhluboka nadechla. Oči se jí rozsvítily modrým plamenem a vzápětí vzplálo i celé její tělo. Vypadala teď podobně, jako Alrin. Svítla. Dva noční feejové, kteří vedli celou skupinu, vzplanuli také. Žena a muž.

Chodbu teď zalilo namodralé světlo. Žena s hořící aurou, vypálila dvě ohnivé koule do chodby. V dálce se objevila velká místnost se sloupy. Ohnivé koule tam zastavili a začali se na místě točit kolem sebe.

Přikrčila se, feej vedle ní také a oba vystřelili vpřed. Jejích rychlost, jí vyrazila dech. Věděla, že jsou rychlí, ale tohle ještě neviděla. Stačilo, aby jenom mrkla a byli by pryč. Nezaváhala a také se rozběhla. Pár dlouhých skoků a ocitla se ve sloupové hale.

Než se rozhlédla, byla už u ní Esmaria a asi dva tucty nočních feejů. Mágové s čaroději, běželi ještě chodbou. Nebyli zdaleka tak rychlí. Všichni začali kolem sebe vytvářet ohnivé koule, které se vznesli do vzduchu a osvětlovali postupně celou halu. Za chvíli, neviděla kolem sebe žádné tmavé místo.

U jednoho ze sloupů stála postel. U ní stolek s jídlem, křeslo. U jídla se zarazila. Musel jíst? Možná musel, možná jenom chtěl. Jedna z ohnivých koulí začala stoupat nahoru a zraky všech se teď upřeli ke stropu.

Teď už k nim dorazili i mágové s čaroději. Modré světlo odkrylo další podlaží, asi deset metrů nad nimi. Kruhová římsa se sloupy. Jak se přidali další ohně a vystoupali výš, odhalilo se další podlaží. Byla to podzemní věž. Elatea, žena, co vedla ledové mágy, přišla do středu místnosti a podívala se nahoru.

„Hodně tmavých míst,“ zamračila se. „Ustupte, něco zkusím,“ řekla Elatea. Rozhlédla se a pohledem našla jednoho z čarodějů. „Karesi pojd' sem,“ poručila mu.

Starý čaroděj rychle přiběhl. Elatea rozevřela dlaň a pak ní praštila do země. Ozvala se rána, jako tříštění skla. Vzduch rázem ochladl a ze země vystřelil krystalový strom. Během vteřiny vyrostl až ke vysokému stropu. Jeho krystalové větve, se ještě roztáhli do stran a Elatea se narovнала.

Kývla na Karesi. Ten přistoupil blíže ke krystalově bílému stromu a položil své dlaně, na tlustý kmen. Vzápětí se strom rozzářil žlutým světlem a celou halu, zalilo jeho jasné světlo.

Ozval se řev, něčeho nelidského. Alia ztuhla hrůzou a nebyla jediná. Esmaria, ale nezaváhala. Mihla se kolem ní, skočila, odrazila se od jednoho ze sloupů a vyskočila na druhé podlaží. Další noční feejové ji okamžitě následovali. Stejně svižně, se odrazili od sloupů a vyhoupli se na další podlaží.

To se už ale Esmaria dostala na nejvyšší podlaží. Strop ozářili modré záblesky a opět se ozval ten děsivý řev. Několik dalších, rychlých záblesků modrého plamene a pak uviděla černý přízrak.

Skočil dolů a mířil ke východu. Viděla, jak se za ním objevil jeden z nočních feejů. Bylo to jakoby zpomaleně. Stál na druhém podlaží, obtočil se kolem sloupu, do kterého se zapřel nohama a najednou vystřelil, jako šíp. Vrazil

ramenem do černého přízraku, kterého to vymrštilo k podlaze, kde s rachotem dopadl. Země zapraskala a ještě ve vzduchu ho feej zaměřil a vypálil na něj proud modrého plamene. Ozval se další řev, nebo spíše bolestné zakvílení. Noční feej dopadl těsně u ní a přikrčil se. Mávl rukou a ohnivá zeď, co mu vyšlehla z dlaně, narazila do něčeho, co se pokoušelo zvednout z prachu rozdrceného kamene. Praštilo to s ním o sloup, který zapraskal a černá postava se rozplynula. Esmaria byla už vedle ní a vypálila na černý mrak salvu ohně. Alia se přidala. Salvou blesků, zasáhla černou mlhu dříve, než se stihla opět zformovat do lidské podoby. Bůh vzduchu vystřeloval kolem sebe něco, co vypadalo, jako půlměsíce černé mlhy. Řezalo to i skálu a podle bolestných jekotů, i některé spolubojovníky. Dovolila si jenom letmý pohled. Ležící těla a krev.

Feejové byli mrštní, stihli se uhnout a útočili na Zerfa. Málem ji zasáhl. Sotva uskočila, místo, kde stála rozsekla černá šmouha. Jak mohl vzduch rozříznout skálu? V duchu zaklela a soustředila se. Její blesky lítali kolem a Zerf skučel bolestí. Pohyboval se rychle, snažil se držet ve stínech sloupů, ale feejové na něj doráželi a co bylo hlavní, zraňovali ho. Jeho útokům se buď vyhuli, nebo je odráželi svým plamenem.

Alia si všimla, že i její aura z blesků, odrazila pár jeho útoků. Když letěl kolem ní, nakopla ho, až odletěl do protější zdi. Byla rychlá. Než narazil, skočila k němu a pěstí, obalenou blesky, ho praštila. Zakvílel, rozplynul se a vyrazil od ní směrem k východu. Pár černých, letících čepelí vzduchu, rozrazilo krystalové bariéry a Zerf se hnál pryč.

Uviděla modré záblesky ohně a pak se ozvalo další tříštění krystalů.

„Rychle, za ním!“ zavelela Esmaria a pohlédla na ležící těla na podlaze. Lesní feejové už některé léčili. Pro některé, už ale bylo pozdě. Alia viděla dva mrtvé čaroděje a jednoho ledového mága.

Zerf jim unikl. Byl zraněný, zoufale se snažil uniknout a byl taky hodně nebezpečný. Šel teď nahoru. Alia vytřeštila oči a rozběhla se.

Kapitola 35

Že tady bude tolik vězňů, Demion nečekal. Vyvedli je ven a dostali je za hradbu. Stihli už i prozkoumat, co se skrývá za zbylými dveřmi v trůnní sále. Dvě ložnice, jídelna, jedna mučírna a pak jedna chodba, ve které bylo asi šest pokojů. Později se k nim připojila i jedna ze skupin, co už stihla prohledat svou část hradu. Další už poslal Demion dolů, kdyby potřebovali pomoci. To čekání a nejistota, ho užíraly. Díval se ke dveřím, do podzemí a zvažoval, že se tam vydá. Bylo ticho. Pak se ale bez varování dveře rozletěly na malé kousky a proletěla nimi černá mlha. Jako první zareagovali noční feejové. Na přízrak vypálili salvu ohnivých koulí a proudy plamene.

Přízrak zařval a vylítl ven úzkým oknem. Všichni vyběhli ven. Na denním světle ho viděli celkem jasně. Teď už stál na náměstí, jeho podoba připomínala lidskou a rozhlížel se kolem. Nahrbeně se přikrčil a trhaně couvl zpět ke hradu. Stoupal z něj černý dým, který jakoby se z něj vypařoval.

„Co to je?“ zasyčel Zerf zlostně, možná i bolestně.

Prstenec krystalové zdi, se zářivě rozzářil a Zerf se proměnil v černý mrak a vyletěl zpátky ke oknu, které před chvílí rozbil. Demion byl vevnitř první. Neotálel. Zasáhl ho plamenem, který byl téměř bílý. Jakoby v momentě spálil tu černou mlhu. Jakoby ji ten plamen sfoukl. Místo mohutného boha z černé mlhy, se teď u zdi krčila malá, šedá postava. Z hladké, lesklé kůže ale nadále stoupal černý dým a malé stvoření, ne něj vyděšeně pohlédlo. Upírali se na něj černé oči, stejně tmavé a bezedné, jako oči nočních feejů.

Byla to teď malá dívka. Jen se šedou kůží a místo vlasů, jí na hlavě povívali jakési dlouhé, černé plameny. Vlnili se jako dlouhá chapadla, nebo hady a snažili se ukryt drobné, nahé tělo. Ještě více se přikrčila a zvedla ruce. Spáleniny olizovala černá mlha a léčila je. Tohle byl Zerf? Malá dívka, ukryta v černé mlze? Ten velký tvor, byl jenom skořápka. Brnění? Nebo spíš něco, jako vzdušná aura její magie.

Ostatní zůstali taky jenom zírat. Pravá podoba vzdušného boha, všechny překvapila. Najednou ji opět zahalila černá mlha, rozplynula se a proletěla opět oknem. Jejich zaváhání, jí pomohlo obnovit svou magii.

Oblohu zaplavili záblesky barevných světél a Zerf se držel v nehmotné podobě a poletoval kolem. Ona poletovala. Všichni po ni pálili, ale stihla se uhýbat. Pak zaútočila. Nečekal to z nich nikdo. Podivné černé šmouhy prolétli vzduchem a zasáhli je. Bylo to, jako krupobití černých čepelí.

První salvě uhnul, ale jak uskočil, zasáhla ho ve vzduchu druhá a pocítil pálivou bolest. Kolem Zerfa se vytvořil vzdušní víť. Vzduch kvílil a svištěl a proud vzduchu, je povalil všechny na zem. Víť stoupal víš a nesl sebou vzhůru i černou postavu uprostřed. Když vystoupal vysoko nad věže hradu, náhle ustal a černý přízrak se vznesl k lesům, daleko za prstencem světla a zmizel. Demion pohlédl na své společníky. Většina z nich byla dořezaná, ale všichni se už zvedali. Jeho rány na břicho a nohou, zářili světle modrým plamenem a uzavírali se. Ale ne dost rychle. Alia seběhla ze schodů a viděla, že se právě léčí. Na chvíli zastavila, pak vydechla a vrhla se mu do náruče.

„Promiň, unikla nám.“ Přiznal své selhání. To, že zaváhal, byla chyba. Měl Zerfa. Zbavil jí ochranné magie a mohl ji zabít. Bylo to jeho zaváhání, co ji poskytlo čas, aby se obnovila a mohla uniknout. Mohla i někoho zabít. Možná i zabila. Ale Alia byla tady. Také úlevou vydechl a stiskl ji pevněji.

„To nevadí. Proto jsem tak spěchala. Viděla jsem, co dokáže. Nechtěla jsem, aby jste s ním bojovali.“

„S ní.“

„S ní?“ podivila se.

„Vše ti pak vysvětlím,“ povzdechl si. Možná bylo lepší, že unikla.

Kapitola 36

Nebyl připraven. Zaváhal. Vyhaslo pět životů a Demion se vinil za to, že zaváhal. Zerf unikl. Ano, chtěl jenom zmizet, ale co by se stalo, kdyby chtěl zůstat a bojovat? Pak by to dopadlo mnohem hůř. Zanechal po sobě smrt, hrůzu a beznaděj. Ukázalo se, že modrý plamen nočních feejů, ho může zranit. Možná, kdyby se ho dotkli, mohli by ho i zabít. Ale byl, byla mnohem mocnější, než čekali. Magie imysanů a možná i jeho bílí oheň, byli možná jedině, účinné magie, proti vzdušným bohům. A podle toho, co mu řekla Alia, tak i její blesk.

Imysané už prakticky vymřeli a ti, co se skrývali za jinou magií, se jistě neodhalí. Dlouho je pronásledovali a zabíjeli. Jeden temný bůh na útěku, by byl nic, proti stovkám, co by přišli bojovat.

Podíval se na Alii. Byla taky skleslá, ponořená do svých vlastních obav a beznaděje. Obejmul jí. „To bude dobré,“ řekl.

„Můj králi, královno,“ oslovil je lesní feej, než stihla něco říct. Přicházel k nim od města. „Jmenuji se Galon. Hledal jsem vás. Posílá mě za vámi Naidas.“

„Co se stalo?“ Alia znepokojeně zatajila dech.

„Jedna z mrtvých, byla zemní mág. Když jsem to zjistili, odnesli jsme její tělo do lesa. Matka jí proměňuje. Probudí se, jako lesní feej. Možná by jste chtěli být u toho. Naidas říkal, že jste proměnu ještě neviděli.“

„Ano, jistě,“ Alia pomalu vydechla a uvolnila se.

„Tudy,“ řekl Galon a vedl je chvíli krajem lesa, pak vešli hlouběji.

Pár stromů bylo změněných na domy. Byli zatím malé a lesní feejové na nich pořád pracovali.

„Tohle bude osada pro zemní mágy. Můžou tady žít, než se promění. Tady to je,“ ukázal k jednomu ze stromů a Demion uviděl Naidase s nějakým mágem. Klečeli u něčeho, co vypadalo, jako velká, černá skála. „Aralon je trochu vyděšen,“ Galon pohlédl soucitně na mága, co mluvil s Naidasem. „Zajedu po svou manželku, možná se pak uklidní.“

Demion jenom přikývl a šel blíž. Aralon měl ruce položené na té černé skále a podle prstenů, byl vodním mágem.

„Tady jste,“ Naidas se na ně usmál, pak zvažněl a pohlédl dolů. „Tohle je zámoitek. Je z kořenů stromů. Jsou to dlaně naší matky. Kukle, z které povstane nový feej. Promění se, jako motýl.“

„Nebude to už ona,“ řekl tiše Aralon. „Stane se démonem prokletého lesa. Byla mrtvá. Měla by zůstat raději mrtvá.“

Naidas si unaveně povzdechl. „Nejsme démoni Aralone.“

„Jistě,“ Aralonovi se zkřivila tvář odporem a podíval se na Alii a Demiona. „A oni? Démoni, nebo temní bohové. Vždyť je to jedno. Víím, co se povídá. Víím, jak tahle bohyně blesku, zabila Lavidase. Bůh bílého ohně,“ zavrtěl hlavou. „Bylo by lepší, zemřít v celách.“

Takže jeden z vězňů, usoudil Demion. Nedivil se mu. O černém lese, se povídalo ledacos. Taky ho kdysi děsili příběhy o temných feejích. Teď byl jedním z nich.

„Narodil jsem se tady,“ promluvil Naidas, trpělivým hlasem. Kdysi jsem byl zemním mágem, tak jako tvoje žena.“

Aralon se na něj podíval, ale bylo vidět, že mu nevěří.

„Pocházím z Norie. Z hlavního města. Je to už hodně dávno,“ mluvil dál Naidas a pohlédl na svou dceru. Mluvil teď i k ní. „Měl jsem ženu a syna. Ona měla magii vody, jako ty a,“ krátce zaváhal „Malio také. Žili jsme jednoduchým, no hezkým životem. Nevím proč si vybral zrovna mě. Možná kvůli rodině. Evorin chtěl zvěda mezi feeji. Chtěl o nich vědět víc. Poznat jejich slabiny. Jeho strážci mě odvedli až sem. Nevím už kde to bylo. Les se od té doby změnil. Tady mě mágové zabili.“

„Proč?“ Aralon přimhouřil oči.

„Když v černém lese zemře zemní mág, Feeja se ho ujme. Promění ho na jedno ze svých dětí. Její magie, je zemní magie. Probudil jsem se, jako feej a vše se změnilo. Byl jsem to pořád já. Měl jsem všechny ty vzpomínky, má láska k rodině, se nezměnila. Tvá žena tě bude pořád milovat. Až se vzbudí, bude vypadat jinak, ale pořád to bude ona. Tahle proměna, je něco podobného, jako když se z ohnivého mága, stane bůh ohně. Nebo z vodního mága, ledový.“

„A pak?“ zeptal se Aralon.

Naidas si dlouze povzdechl. „Po nějakém čase, jsem se vrátil. Nebylo snadné odejít. Les, je kouzelné místo a pro lesního feeje je domovem. Není snadné odejít. Ale má rodina mě potřebovala. Evorin chtěl odpovědi. Ale bylo už pozdě. Řekl mi, že napadli jeho strážce a byli zabiti. Můj syn. Má žena. Vše bylo pryč. Vše mi vzal a mé odpovědi, mu nebyli stejně dost. Nevěřil, že feejové netouží po moci. Že nemají plány, jak ovládnout jeho říši. Mučil mě, věznil.“ Naidas pokrčil rameny. „Povedlo se mi utéct a od té doby bojuji proti bohům ohně. Tohle se stane z lesního feeje, když pohltí životní sílu, boha ohně.“

„Jak si utekl?“ Ptal se dál Aralon, ale jeho rysy už zjemněly. Pomalu mu začínal věřit. Možná slyšel o démonech z prokletého lesa také to, že nelžou.

„Pomohl mi mech. V mé cele, ho byl dostatek. Rostl na zdech. Nasměroval jsem ho do prasklin a uvolnil skály. Jednou v noci, jsem pak uprchl. Tehdy, jsem se zapřísáhl, že černý les nikdy více neopustím. Naše matka, Feeja, je tady všude. Její láska, její něha a pochopení, hodně pomohlo utišit mou bolest. Proto tady musíš zůstat s ní. Tohle místo, bude pro ní, jako láskyplné objetí. Nebude chtít odejít. Ano, to bude změna, na kterou si budeš muset zvyknout. Jistě, šla by s tebou, kdybys chtěl odejít, ale mimo les, by trpěla. A jako feej, by byla terčem pro bohy ohně a jejích poskoky. Les ji ochrání. Feeja nedopustí, aby se jí tady něco stalo. Je na tobě, jak se k tomu postavíš. Jestli chceš odejít a vzdát se jí, jdi raději hned. Řeknu jí, že jsi zemřel. Ale jestli ji miluješ a ona tebe taky, tak zůstaň. Pro ní, to bude taky těžké. Umřela a teď se probudí, jako,“ usmál se „démon. To si o sobě bude také myslet. Možná se bude ze začátku i trochu nenávidět. Možná se bude považovat za zrůdu. Feeja jí to usnadní, ale díky tobě, by to měla ještě snazší.“

Aralon se chvíli mračil na zámoitek u svých nohou a pak pomalu přikývl. Trhl sebou, když uviděl pohyb a ochranně se nahrbil nad svou měnící se ženou, aby jí zakryl svým tělem.

Byl to Galon a vracel se k ním s nějakou šedovlasou ženou, po boku. Drželi se za ruce. Žena byla hodně stará, ale držela s ním svižný krok.

„Tohle je má žena Nania,“ představil jí Galon. Stařena se vřele usmála a mírně se uklonila.

„Jak je na tom?“ zeptala se Nania s pohledem upřeným na černou kuklu.

„Už to asi nepotrvá dlouho,“ odpověděl jí Naidas. „Tady Aralon, si dělá o svou ženu starosti,“ pohodil hlavou směrem na vodního mága.

„To není zapotřebí,“ úsměv se jí rozšířil. „Bude možná vypadat trochu jinak, ale pořád bude sama sebou. Tady Galon,“ pohlédla vzhůru, na svého manžela „je pořád stejný. Vlastně, je teď mnohem trpělivější a pozornější. Neztěžuji si. Feejové, mají nežnou a vlídnou povahu. Ne každý, by to vydržel s takovou starou bábou, jako jsem já.“

„Nejsi vůbec stará,“ Galon jí políbil na čelo. Usmála se, až jí kolem očí naskákali vějířovité vrásky.

„Vlastně jsem o pár let mladší, než můj muž. Byl o pár let starší a asi před rokem, se proměnil ve feeje. Zemřel klidně, ve spánku. Když jsem se vzbudila, vedle mě ležela už takováhle kukla. Poslední léta, jsme žili už v

lesním domku, na kraji černého lesa. Věděli jsme, že zanedlouho přijde náš čas a tak jsme se z Argasie přestěhovali k feejům. Chtěli jsme žít dál, jako lesní feejové. Já už taky čekám, že jednoho dne, se vzbudím už opět mladá a možná i hezká.“ vesele se zasmála.

„Jsi nádherná, taková, jaká jsi,“ ujistil ji Galon a něžně se na ni usmál.

„Lháři,“ odpověděla mu a rozesmála se. Pak se Nania vážně podívala na Aralona. „Neměj starosti. Nebude z ní žádný démon. Vím, co se povídá tady, za černým lesem, ale není to pravda. Feejové, jsou stvoření míru. Pomáhají našemu lidu už od nepaměti. Vždy jsme hleděli k černému lesu s úctou a nadějí. Jejích magie, je magie života. Magie země. Tvá žena bude stejná, jako dřív. Jen se asi tak snadno nerozzlobí, když něco vyvedeš,“ Nania pokrčila rameny.

Aralon přikývl a zdálo se, že už tomu i věří. Když se kukla zavlnila, vyskočil na nohy a vytřeštil oči. Naidas se také zvedl a poodstoupil.

„My raději půjdeme,“ řekl Demionovi a Alii. „Nečekala, že se vzbudí, jako něco jiného. Já ji budu jistě děsit a vy nejspíš také.“

„Klidně jděte,“ ujistil je Galon. „Až se s tím Sumiria srovná, představím jí jejího krále a královnu.“

Ano, Demion musel uznat, že toho měla hodně co zpracovat. Sám zažil pár proměn a jednu nečekanou.

Kapitola 37

Čas ubíhal a les kolem Niarimu, se za poslední dva měsíce měnil pořád víc, ze zelené, na fialovou.

Většina feejů se dočasně usadila v okolí. V západních lesích kousek od Anissii vyrostl palác. V úzkém pásu, co odděloval feejské lesy od

Niarimských, Alia začala tvořit jejich malý dům.

Z několik tisícového města, zde nezůstala ani čtvrtina. Odešlo i hodně lidí, ale v poslední době se jich i pár vrátilo. Lidé z Argasie pomáhali obnovit chod ekonomii a pomáhali i při sestavení vlády. Feejové se do politiky nikdy nemíchali a pomáhali jenom, když situace vyžadovala jejich dovednosti. Hlavně to byl růst plodin a zásoby dřeva.

Palác neměl ještě ani polovinu své předpokládané výšky a už z něj bylo vidět celé město. Stejně ale většinu času trávil s Alií v jejich málem soukromém království.

Když si vzpomněl, že ještě před pár měsíci mrznul u severních hranic, zdálo se mu to jako věčnost. Bylo to, jako v jiném životě. Nebyl už bůh ohně, ale noční feej a neměl už zmrzlé srdce, ale miloval. Změnil se stejně zevnitř, jako i zvenčí.

Nejvíc ho mrzelo, že s růstem domu nemohl nijak pomoci. Vlastně většinou dovedností, co ho Alia naučila už neměl. Teď seděl v křesle, které vyrůstalo přímo z podlahy a sledoval, jak v malé koupelně dokončuje vanu. Dřevo pod jejíma rukama rostlo, ohýbalo se a tvarovalo magií tak, jak chtěla. Věděl, že je to náročné. Že musí část kořenů napojit na podzemní vody, aby ji strom pak mohl potáhnout do vany.

Když se spokojeně usmála a z kohoutku začala téct voda, vstal a klekl si k ní.

„Tak teď jsi skutečným mistrem,“ složil jí poklonu. „Já jsem tady nevytvořil vůbec nic. Je to ostuda, že všechno musíš dělat ty.“

„Noční feejové mají zas jiné dovednosti,“ usmála se na něj. „Je z tebe hezká dekorace.“

„Tak to ti děkuji,“ protočil panenky.

„Jenom žertuju. Můžeš tu vodu pak ohřát. To já neumím. Blesk se k tomu nehodí.“

Zamračila se a ohlédla. Pohled ji padl na postel, kterou taky vytvořila z podlahy. Všechnen nábytek byl pomocí magie vytvarován přímo ze stromu. Jedině černé stromy odolávali jejím bleskům. Vše ostatní propálila, když se rozvášnila. Když se milovali, tak lítaly kolem blesky a její ruce spálili vše kromě Demiona a feejských stromů.

Po kůži ji běhali blesky vždy, když se uvolnila, nebo přestala ovládat.

„Ta matrace mě mrzí. Opět jsem ji propálila,“ povzdechla si.

„Asi by jsme postel měli používat jenom ke spaní.“ Řekl jí.

„Ano, ale říkal si, že i v spánku mi po kůži procházejí blesky.“

„To ano, ale ty nejsou tak horké. Jenom šimrají, ale nepálí.“

„Co mám dělat?“ Zastavila kohoutek a vypadala bezradně. „Co když se to nikdy nenaučím ovládat? Nebo co když to bude ještě horší?“

„Kousek po kousku, se to jistě naučíš. Možná je ale chyba s tím bojovat. Tlumit magii. Když jsem byl bohem ohně, taky se mi magie vymkla, když jsem se ji snažil držet pod kontrolou. Proto jsem ji raději nekrotil a můj oheň byl modrý. Kdyby jsem ale musel žít mezi bohmi ohně v utajení, dalo by to zabrat. Dřív, nebo později, by jsem se prozradil. Neuhlídá by jsem se. Obdivuji ty, co to dokážou. Jistě by jsem oheň nezvládal, kdyby jsem ho neustále dusil.“

„Takže tvá rada je, nechat magii volný průběh?“

„Možná ji budeš lépe zvládat, když ji lépe poznáš. Můžeš to trénovat tady, se mnou. Tady nikomu neublížíš.“

Zaklepání na dveře ukončilo jejich rozhovor. Demion šel otevřít. Byla to Elsai v doprovodu dalšího ledového mága.

„Králi, královno,“ pozdravila s úsměvem.

„Ahoj,“ pozdravil. Věděl, že si to nové oslovení užívá.

„Chtěla jsem vám představit svého přítele. Chtěl vás oba poznat. Už odchází, tak jestli máte chvíli čas, rád by si s vámi popovídal.“

Demion zaváhal a otočil se za Alíí. Nebyl si jist, jestli má náladu na nějakou konverzaci.

„Ale jistě.“ Řekla.

„Jmenuji se Eloquent,“ představil se muž s bílými vlasy. Vypadal tak na padesát, ale ledová pečeť jeho stárnutí značně zpomalila, možná i zastavila. Mohlo mu být tedy i několik násobně víc.

„Mistr Eloquent?“ Zeptal se Demion překvapeně.

„Už dávno nejsem mistrem.“ V šedých očích mu pobaveně zajiskřilo. „Kdysi ano,“ usmál se a bylo vidět, že byl polichocen tím, že o něm Demion slyšel.

„Vy jste mistr Eloquent?“ Alia vypadala taky překvapeně. „Četla jsem vaše poznámky. Ráda vás poznávám. Pojdte, sedneme si ven na lavičku.“ Nabídla Alia a proklouzla popří Demionovi ven. „Uděláš čaj drahý?“

„Ano drahá,“ řekl.

Ukázalo se, že Eloquent byl tady od samého začátku. Feeja na něj udělala ohromný dojem. Taky černé stromy. Svěřil se, že už feejské lesy víc krát

navštívil a chtěl mluvit i s bohyní, ale nikdy mu neodpověděla. Demiona se vyptával na jeho oheň ale víc ho zaujímala Alia.

„Takže blesk, jako nový element,“ nadhodil téma. „Velice silná a působivá magie.“

„A taky velice problémová,“ doplnila Alia a když se zdálo, že chce slyšet více, řekla o svých problémech s jeho zvládnutím.

Elores naslouchal s dychtivou zvědavostí malého kluka. Demion četl pár jeho knih a byl rád, že se s ním mohli seznámit. Alia věděla, že je něco jako expert na základní druhy magie a možná doufala, že by ji mohl dát nějakou dobrou radu.

Řekla mu tedy o svém původu, o částečné proměně na nočního feeje a taky o svých schopnostech. Viděl, že je zoufalá a pochopil, proč mu to vše vykládá. Když skončila, dlouze se zamyslel.

Po chvíli do něj Elsay šťouchla loktem. Celý jejich rozhovor ji očividně také zaujal a chtěla slyšet jeho názor.

Elores se jakoby probudil a odkašlal si. „Tak nečekal jsem, že magie může nadělat svému nositeli takové potíže. Ale ve světě magie, jsi pořád jenom dítě. Některé pokročilé techniky vyžadují léta a léta tréninku, než se zvládnou. Blesk je náročná magie. Nejspíš budeš potřebovat jenom víc času, než to dostaneš lépe pod kontrolou.,,

Alia si povzdechla. „Takže mi nezůstává nic jiného, než trénovat a doufat, že se to zlepší.“

„Možná ti zůstane jenom tahle možnost, jestli nepůjdou ostatní.“

„Jaké ostatní?“ Zbystřila.

„No,“ zamyslel se, když volil správná slova. „Jsi jedinečná. Byla by škoda ztratit novou magii.“

„Ztratit blesk? Jak?“

„Ne ztratit, ale nahradit jej. Ale možná by se dal zachránit. Víte,“ pohlédl každému z nich do očí. Bylo vidět, že byl kdysi mistrem a rád vykládal něco poučného. „Každá elementární magie, má několik úrovní. Mnoho čarodějů dovede používat více elementů a různě je kombinovat. Ale když některý z elementů použijí samostatně, jeho síla je slabší, než mágova. Znáte to. Například ohnivá magie. Kdyby si měřili síly čaroděj a mág pouze ohněm, ohnivý mág by vyhrál. Silnější je pak bůh ohně a od něj zase noční feej,“ podíval se na Demiona. „A pak jsi tady ještě ty, Demione. Tvůj oheň, je téměř bílý. Takovou jasnou barvu, měl prý jenom bůh plamene Embelaris.“

„Toho neznám,“ přiznal se Demion.

„Byl to hodně starý bůh a zmizel hodně dávno,“ řekl Elores. „Bohové ohně o něm nemluví. Oni jsou bohové a asi nechtějí přiznat, že i nad nimi je jiný, větší a mnohem mocnější bůh. A také je možné, že na něj už zapomněli. Ale myslím si, že jejich magie pochází od něj. Modrý oheň feejů a imysanů, je pak mnohem dál. Ale ten tvůj, je asi už na božské úrovni.“ řekl Elores a usmál se. „Nevím. Jde teď hlavně o to, že všichni mágové mají ještě vyšší úroveň magie. Z ohnivých mágů jsou bohové ohně. Z vodních jsou ledoví. Ze zemních feejové. Vzdušní, elementární magie není. Jenom temný bohové vzduchu, vládnou takovou magií v její čisté formě.“

„Proč je tomu tak?“ Zeptala se ho Alia.

„Hodně jsem nad tím přemýšlel,“ Elores se zamyšleně zamračil. „Napadlo mi, že možná žádný ze vzdušných bohů, neodevzdal tuhle magii lidem. Od boha plamene, je oheň a nad mágy jsou pak bohové ohně. U zemní magie, jsou pak na vrcholu feejové. U vodní, je to trochu jiné.“

„Proč?“ zeptal se ho Demion.

„Z ohnivých mágů, se můžou stát bohové ohně, jenom, když jim pomůžou jiní bohové ohně. Jak předpokládám, prvního stvořil Embelaris. Pomohl mu bůh původního elementu. Taky zemní mágové, se nedovedou proměnit ve feeje. Musí jim pomoci Feeja. Nám ale žádný bůh vody nepomohl dostat se na vyšší úroveň magie. Našli jsme si vlastní způsob. Odhoukali jsme to od bohů ohně. Možná proto, je naše magie více ledová, než vodní. Je na vyšší úrovni, ale ne tak zcela té božské. Ale vodu ovládáme mnohem lépe a led také.“

„Odkud se pak vzal blesk?“ zeptala se ho Alia.

„To nevím. Prostě se zrodil a jeho zdrojem jsi ty. Ale podle tohoto pravidla, by měl mít také vyšší úroveň. Ale jako u ostatních, by ti musel někdo pomoci tu magii probudit. Možná pár čarodějů, co dovedou vytvořit blesk. Kdyby ti pomohli, mohla by si projít podobnou proměnou, jako ostatní mágové a dostat svou magii na vyšší úroveň. Uděláš to jako my. Když není bůh blesku, co by tě posunul dál, možná to obejdeš a pomůžou ti čarodějové.“

„Páni,“ Alia vydechla a usmála se. „Tohle by mi nenapadlo. Za pokus by to stálo.“

„Pak je tady ještě tvůj jedinečný původ,“ pokračoval Elores. „Jsi pořád i lesní feej. Možná, kdyby jsi pohltila magii boha ohně, tvoje proměna by se dokončila a byla by si noční feej. Blesk by se pak měl změnit na oheň.“

„Ano, nad tím jsem už taky zvažovala. Nevím, co by se stalo, kdyby k tomu došlo.“

„Možná nic,“ řekl Elores a v očích mu opět zajiskřilo. „Ale jsi taky imysanka. Je v tobě i magie světla. Stejně, jako v Demionovi. Možná, by jsi se mohla proměnit, do pravé podoby imysana.“

„Jak?“ zeptala se.

„Tým jsem si není jistý. Tahle proměna není o pohlcení magie, ale o přijetí. Je darovaná. Demion je sice bílí feej, ale také imysan.“

„Takže ty navrhuješ, aby mi Demion odevzdal svou magii?“ Alia prudce vstala a vzduch se naplnil její magií. Na rukou se jí objevili blesky.

„Ne, ne,“ Elores vypadal vyděšeně. „Neobětuje se. Takhle jsem to nemyslel. Narážel jsem na Kruh světla.“

Když to nepomohlo a ani Demion nevěděl, co myslí, spěšně dodal.

„Prsten světla?“ Zeptal se Elores tiše a nesměle. Alia ho vyděsila. Teď už nejspíš chápal v čem je problém s její magií.

„Co to znamená?“ Zeptal se Demion a vzal Aliu kolem ramene. Část blesků teď procházela do něj, co jí začalo pomalu uklidňovat.

„Myslel jsem, že o tom vědí všichni Imysané,“ mluvil Elores opatrně dál. „Dva Imysané, si odevzdají magii navzájem. Jeden druhému. Pak nik z nich nezemře a promění se oba. Může jich být i více, pokud vím. Taky jeden imysan může proměnit více imysanů, do jejich pravé podoby. Jde jenom o to magii darovat a rovnou i přijat. Máte tady i Alrin. Pravou imysanku.“

„Takže by jsme se mohli proměnit oba,“ řekla zamyšleně a oči se jí rozšířily. „I má matka? Pak by byla volná.“

„Ale, jak jsem říkal,“ Elores opět získal trochu odvahy, když se její blesky ztlumili. „Tímhle jsem si není jistý. Nevím kolik imysana je v tobě. Ani jestli Demionovi, nebo tvé matce půjde obejít tuhle podobu. Je to jen pár možností.“

„Promiň Eloresi,“ Alia se opět posadila, ale Demiona vzala pro jistotu za ruku. „Tohle se děje, když se rozruším. Takže buď budu trénovat, nebo zesílím blesk pomocí čarodějů, stanu se nočním feejem a nebo imysankou. To je víc možností, než jsem mohla doufat. Moc ti děkuji.“

„Rádo se stalo,“ usmál se už o něco uvolněněji.

Kapitola 38

Když odešli, Alia to s Demionem ještě rozebírali. Cokoliv by brala raději, než to, v jakém stavu byla její magie teď. Ano klidně mohla čekat a doufat, že se to zlepší časem, ale jestli byli jiné možnosti, chtěla je aspoň zvážit.

Věděla, že Demion by ji podpořil, ať by se rozhodla jakkoliv. Líbila se jí představa, že by byla stejná, jako on. Buď noční feej, nebo pravý imysan. Ale taky, kdyby zvládla lépe blesk, bylo by po problémech.

Elsai ji řekla, že viděla pár čarodějů, jak zkoušeli vytvářet blesky. Bylo to den poté, co bleskem zabila ohnivého lorda. Čarodějové to nejspíš zkoušeli a některým se to povedlo. Nabídl se, že je vyhledá, jestli bude chtít zkusit tuhle cestu. Okamžitě souhlasila. Jestli je do setmění naleze, zastaví se.

Stát se nočním feejem bylo rizikové. Musela by se utkat s bohem ohně a pohlit jeho magii. Zvládla by to, ale Demion to zatím zavrhl. Museli by nějakého polapit živého a zřídka chodívali o samotě. V boji se mohlo stát ledacos a museli by vyjít z černého lesa. Bez Feeji, byli zranitelnější.

Stát se mágem světla, bylo nejisté, ale bylo to i něco nezvratné a klidně to mohlo zůstat, jako poslední možnost.

Nevěděla, co by se stalo s Demionem, kdyby to zkusil. Mohlo mu to ublížit, možná ho i zabít. To by nikdy neriskovala. Byl noční feej. Měsíční feej s bílým ohněm. Jeho ne. Taky s její matkou. Nebylo ani jisté, co by se stalo, kdyby tuhle výměnu magie zkusila s Alrin.

„Tak dobrá,“ řekla nakonec. „Zkusím nejdřív posílit blesk. Jiné možnosti mi pořád zůstanou a tohle je nejmenší riziko.“

„Souhlasím drahá,“ řekl a políbil ji.

Pořád se divila, jakou odezvu mají jeho doteky. Pohlazení, co ji rozbuší srdce a bosky z kterých se ji podlamují nohy a točí hlava. Někdy ani nevěděla, jak se od polibků dostali až do postele. To se stalo i teď. Nemusela na nic myslet, nechala se unášet vášní a vše ostatní se rozplynulo v opojné mlze.

Na Elsai si vzpomněla, až pozdě v noci, když už usínala. Přišla až ráno. Byli s ní dva kluci a jedna žena ve středním věku.

„Našla jsem tyhle,“ řekla, hned jak ji ráno otevřela dveře. „Vědí, co se od nich čeká. Řekla jsem jim, jak se provádí ledová pečeť a taky jak se rodí bohové ohně. Rádi to zkusí.“

„Tak jo,“ odvětila Alia. „Proč to odkládat. Vzbudím Demiona a muže jít na to.“

Zatím, co se oblékal vyšla ven a poprosila strážce, co se zdržovali vždy u jejího domu, aby našli pár lesních feejů. Její magie možná poroste a nevěděla, co to udělá a jak si s ní poradí. Při nečekaném návalu energie, by mohli blesky někoho zranit a lesní feejové, byli nejlepší léčitelé. Nemuselo se stát nic, ale mohlo to dopadnout i špatně a chtěla být připravena.

Byla na sebe hrdá, že to nemusela navrhnout El Sai. Byla teď královnou a vždy musela myslet na následky.

Šli za dům, kde už bylo plno černých stromů. Alia nevěděla, co čekat a nechtěla nic podpálit, kdyby se něco zkazilo. Kluci byli bratři. Mladší měl čtrnáct, jmenoval se Lorel, starší šestnáct a byl to Klamion. Žena se jmenovala Feria a všichni tři byli z Argasie. Znali Alii, paní blesku a všichni byli nadšení z toho, že by ji mohli dopomoci k ještě větší síle.

Když se k nim přidali tři lesní feejové, které už znala, začali.

Princip byl jednoduchý. Stačilo jenom dovolit stejné magii, aby vstoupila do ní a aby se spojili. Aby pak ta její narostla do takového stavu, jaké už její tělo nezvládne kontrolovat. Buď pak zkolabuje, nebo se větší magii přizpůsobí a dojde k proměně.

Nadechla se a vydechla. Sevření kolem své magii uvolnila a vpustila ji do celého těla. Cítila, jak se blesky plazí po její pokožce. Přidala. Zvýšila její hladinu, jakoby se chystala k boji. Už i slyšela, jak vzduch kolem nich nebezpečně šustí.

„Můžeme,“ řekla a napřímila ruce dlaněmi k čarodějům.

Jako první ji bleskem zasáhla Feria. Pocítila jeho teplo v dlani a pak ho ucítila i ve hrudi. Byl modravý a příjemně teplý. Taky se jí zdál povědomí, jako dávný přítel. Hned poznala, že tyhle magie jsou si podobné. Pak se přidal Klamion a Lorel. Lorelův blesk, byl fialový, zbarvený jeho magií, ale jinak byl stejný, jako ostatní.

Magie všech tří čarodějů, probudila do jejího nitra a doplňovala tu její. Začali z ní šlehat blesky. Nemohla je tlumit. Nesměla omezovat svou magii, musela ji pustit z řetězů a dovolit jí, ať se utrhne. Cítila, jak ji zaplavuje vedro, jak jí proudí zběsile žilami a naplňuje ji, jako hráz. Ne, spíš se cítila, jako hrnec na ohni, v kterém vře voda a poklička je na něm vzduchotěsně naražena. Že už jenom kousek a roztrhá se na malé kousky.

Teplo se změnilo v pálení a zrak se jí rozostřil. Bolelo ji za očima, pak hlava, klouby a nakonec i celé tělo. Cítila že se něco děje, že její tělo veškerou tu magii už nezvládá. Najednou jí to připadalo, jako věčnost. Bolest jí už nedovolovala myslet. Musela být zticha. Svaly se jí v křečích stáhli a nedovolili čelistem, aby se přes ně předřel výkřik.

Pak by vše přestalo, bolest by přestala, ale kdyby dala na sobě znát, jak trpí, Demion by to zarazil.

Nemohla se na něj podívat, i když věděla, že by se jí ulevilo. Mohl by poznat, že je něco špatně, že je jako v jednom ohni a z té bolesti, se jde zbláznit. Věděla, že to může být nepříjemné, bolestivé a taky i smrtící. Blesky, co jí vcházeli do dlaní, jakoby se zpomalovali. Vlnili se pořád pomaleji a nabyla jsi jistá, jestli to zvládne. Trvalo to věčně, rvalo jí to na kusy. Zavřela raději oči.

Ano, byla vřící hrnec, těsně před koncem. Jakoby na těle i cítila ty praskliny, co byli předzvěstí konce. Jen nekřič, nekřič, opakovala si, se zařatými zuby. Doteď asi ani netušila, co je bolest. Nic takového ještě nezažila. Jakoby byla jenom bolestí. Byla všude. V každém kousíčku její duše a těla. Dokonce i pod nehty a ve vlasech. Jak můžou bolet vlasy? Jak může takhle hořet?

Cítila, že její tělo je na rozcestí. Že tu magii už dál nesnese. Přála si, aby to skončilo. Jakkoliv, jen ať to už skončí. Pak, i když to nebylo možné, pocítila ještě větší bolest a najednou bylo ticho. Byla jenom tma a nic.

Cítila se lehká. Jakoby se vznášela. Jakoby neměla tělo a byla jenom pocitem v temnotě.

Všude kolem, byl jenom chlad a ticho. Byla tam jenom ona. Vzpomínky na bolest pohltila temnota a zůstala prázdná. Chtěla se pohnout, zažehnout blesk a osvětit prostor kolem sebe, ale nevěděla jak. Nešlo to. Jenom se tam tak vznášela. Tak, jak byla bolestí, teď byla chladem. Teď měla dojem, že temnota kolem, je ona sama.

Svět, který znala byl pryč. On byl pryč. Snažila se vybavit si jeho tvář. Jeho svítící oči. Zvuk jeho hlasu, když vyslovil její jméno. To mrazení v zádech, když ji políbil na krk. Pocítila něco jiného, než otupělou prázdnotu. Vztek. Na sebe. Na svět. I na něj, protože tady nebyl. Nechal jí tady. Ne, vlastně, to ona odešla. Ona tam nechala jeho. Nechala ho tam v jeho vlastní temnotě, jeho vlastní bolesti. Nechala mu svět bez ní. Vše byla její vina. Oba teď trpěli kvůli ní. Protože byla slabá. Byla netrpělivá. Ano, měla všemu dopřát čas.

Měla víc trénovat, tu svou prokletou magii a vše by se urovnalo samo. Tohle nebylo dospělé, ani hodné královny. Chtěla vše mít hned. Chtěla víc, než

potřebovala, víc, než chtěl po ní on. Miloval jí, takovou, jaká byla. Co na tom, že její blesky mohli někoho zranit?

U něj byla klidnější. Mohl být vždy po jejím boku a mírnit následky. Mohli žít sami dva, ve svém domku a stejně plnit své královské povinnosti.

Tak by si prostě všichni, co by s ní chtěli mluvit, drželi odstup. Všichni kromě nočních feejů. Kdyby byla rozladěná, tak by to stejně poznali. Blesky by je varovali, ať se k ní nepřibližují. Nemusela nic měnit. Pro něj byla dokonalá taková, jaká byla. Zlobila se na sebe a vztek jí teď připadal, jako to jediné, co z ní zbylo. To ji našťvalo ještě víc. Proč měl zůstat jenom vztek, když chtěla cítit lásku. Chtěla, aby to co po ní zbylo, nebyl vztek, ale láska. Vždyť chtěla jenom lásku ve svém životě. Milovati a být milována. Ano, měla vše, protože měla jeho.

A teď byla sama. Zlobila se na sebe tak, že by ji vztek asi spálil, kdyby bylo co. Demione odpusť! Zvolala svým nitrem.

„Alio,“ zaznělo vzdáleně.

Nebyla si jistá, jestli to vůbec zaslechla, ale její vědomí se vzbudilo. Jakoby se pozorně rozhlédla kolem sebe. Jakoby cítila, že se otočila. Tma a tma všude. Ale někde, jakoby nebyla až tak černá. Soustředila se na to místo a měla dojem, že se vznáší blíž. Jak se přibližovala, nebo to místo zvětšovalo, bylo i jasnější. Bylo pořád světlejší. Bylo to světlo.

Bílé, ne, vlastně světle modré. A nebo jedno, ale dvě.

„Alio, vrať se mi,“ slyšela už zcela jistě a pocítila záblesk. Prošel celým jejím tělem, jako ohnivá vlna. Ano, cítila už své tělo!

„Demione!“ Zvolala a najednou byla opět ve svém těle.

Kapitola 39

Alia se dívala na sebe v zrcadle. Když zkolabovala, Demion ji odnesl do jejích domu. Feejové se ji pokoušeli vyléčit, ale nebylo co. Nebyla zraněná, její tělo se jenom potřebovalo vyrovnat s novou magií.

Spala celý den i celou noc. Spánkem by to ale nenazvala. Když se nad ránem vzbudila, cítila se jinak. Cítila se jako znovuzrozená. Fialové zbarvení ji zůstalo, ale to světlo zelené, bylo teď modré. Takže teď byla modro fialový feej.

Demion s Inoi byli u ní po celou dobu a hlídali ji.

Teď se dívala na novou podobu a přemýšlela, jak dlouho potrvá, než si na sebe zvykne. Tvář měla teď světle modrou, ale pořád to byla její tvář. Hlavně oči nepoznávala. Ty se ji zbavili do azurově zelené. A když přidala trochu magie, svítili, jako ty Demionovy. Pár krát si to zkusila a líbilo se jí to. Byl to odkaz její imysanské krve. Taky vlasy změnili svou barvu. Místo měděných, měla teď kaštanové.

Hlavní rozdíl byl ale v tom, že její divoká magie, byla teď v klidu. Žádné nechtěné výboje blesků, žádné nežádoucí napětí ve vzduchu. Cítila bouřlivou sílu své magie, ale i to, že jí má zcela pod kontrolou. Byla v klidu, tak jak má být. Jenom když přidala, rozsvítili se jí oči a taky její pleť, jakoby tlumeně zářila.

Cítila, že je mnohem silnější. V tomhle stavu byla i mnohem rychlejší, než Demion. V domě neměli zatím zrcadlo a když se rozběhla k paláci, snadno ho nechala daleko za sebou. Svět se pro ni zpomalil a během chvíle byla tady u zrcadla.

Už se na sebe dívala hodnou chvíli, když dorazil i Demion.

„Nečekal jsem, že se to povede hned na poprvé. Jak se cítíš?“ Přišel blíž a postavil se za ní.

Pořád byla proti němu drobná, ale to se jí vždy líbilo. Cítila se silná a byla šťastná, že je její magie teď skutečně její. Že ji neomezuje, že ji nesvazuje ruce a že se může konečně uvolnit a vydechnout. Byli divný párek. Byli feejové a také něco jiného. Byla teď mnohem silnější. Teď by ochránila vše, na čem jí záleželo. Možná byla i mocnější, než on. Věděla, že každé ráno, vstává brzy a nechává ji spát. Že pracuje na své magii. Posouvá ji dál a dál.

Už udržel i ohnivou auru.

Usmála se na odraz v zrcadle. „Báječně. Mám pocit, že až teď jsem to skutečně já.“

„Vyděsila jsi mě,“ objal ji. „Nereagovala jsi. Jakoby ve tvém těle zůstala jenom magie a ty jsi byla pryč. Nikdy to už nechci zažít.“

„Promiň,“ otočila se k němu a políbila ho. „Teď je vše, jak má být.“ Zvedla ruku a mezi prsty vytvořila blesky. Ty se změnili na pulzující koule, velikosti jablka.

„Kulový blesk?“ Demion povytáhl obočí.

„Možná. Můžu to tak volat.“ Nechala magii zmizet. „Vidíš, zcela pod kontrolou,“ usmála se a začala ho líbat. Chvíli něžně, pak vášnivěji. Jak se jí zrychlil dech, svět se zpomalil a její pleť začala svítit. Žádné nechtěné blesky ale kolem nich nelítali. Ale i tak věděla, že přichází bouře.

Epilog

Milovala rozbřesky nad mořem. Toho pohledu, se nedovedla nabažit a věděla, že ji nikdy neomrzí. Slaný vzduch, který donesl vítr, nežne hladil její listy, které tiše šuměli, podobně jako vlny, tříštící se o pobřeží. Věděla, že v dálce jsou i jiné světy a někdy o nich i snila. Trvalo dlouho, než se jí naskytl takový pohled. Vždy moře jenom cítila, teď se na něj mohla i dívat. Tak, jako město Niarim. Teď ho už viděla i z jiné strany a bylo to taky něco nové a vítané.

Rostla dál. Už nebyla pouhým jediným stromem, ale byla les. Byla matkou. Měla krásné děti. Starala se o ně a ony zas o ní. Dívala se, jak žijí,

poslouchala, jak si povídají a jejich štěstí, bylo i jejím. Když truchlili, truchlila s nimi a snažila se je utěšit. Když byli šťastní, její štěstí neznalo meze. Byla asi tou nejšťastnější bohyní pod sluncem.

Viděla vše, co se v jejím lese pohnulo a cítila to, co cítí její děti. Kdysi jsi myslela, že není nic, nad poryv větru v koruně jejího stromu, nebo kapky deště na listech, nebo ranní polibek slunce. Pak pocítila lásku matky. Pak jejich lásku, jejich touhu a vášeň. Proměnila hodně těl. Vyléčila jich ještě mnohem více a dobře znala každou kost, každý sval, každou cévu a všechny potřebné orgány. Ale i tak jí trvalo dlouho, než to dokázala vytvořit. Něco jiné, je opravit takové tělo a jiné je, vytvořit ho zcela ze svého těla.

Něco upravila, něco vynechala, ale výsledek byl uspokojivý v mnoha ohledech. Tahle její malá část skutečně cítila. Nebyla, jak narychlo vytvořená loutka, kterou používala, když mluvila se svými dětmi. Tuhle svou část, vytvořila pomalu a pečlivě z těch nejjemnějších vláken, jaké jenom dovedla vytvořit. Byla na dotek měkká, se sametovou, fialovou kůží. I oči vytvořila tak, aby viděla stejně, jako její děti. Chtěla vidět svět, jako oni. Chtěla ho cítit stejně, chtěla zažívat na vlastní kůži to, co jí dovolila cítit jenom její magie.

Vytvořila si tělo nočního feeje, aby se lépe dovedla vcítit do potřeb, svých milovaných dětí. Vypadala, jako Esmaria. Její zevnějšek si vybrala. Věděla, že z toho nebude nadšena, vždy se jí líbila nejvíce. Asi v tom byla symetrie. Dokonalé zrcadlení, co jí činilo tak pohlednou.

Chtěla se jí už ukázat, ale teď byli důležitější věci. Ano, vnímala veškerý život, ve svých lesích. Ptáky v korunách, co vesele zpívali. Zvířata, co se procházeli u jejích nohou. Řeky a potůčky, co ji šimrali u kořenů nejbližších stromů. Nejvíce ze všeho, však lesní feeje. Jejich něha, láska a taky milování, ji hráli natolik, až se to její nové tělo zachvělo.

Cítila je všechny, viděla je všechny a všechno kolem, právě v téhle chvíli, ale jedinou věc necítila. Zerf stála naproti ní a z její magie, nedovedla vyčíst téměř nic.

Když se jí poprvé ukázala v téhle podobě, okamžitě na ni zaútočila. Teď už věděla, že je to zbytečné, tak jako věděla, že jakýkoliv pokus o útěk je marný a také zbytečný.

Už věděla, jak je polapit a co je důležitější, věděla i jak je zabít. Když před dvěma měsíci prchala z Niarimu, musela proletět přes ní. Propletla své větve tak hustě, jak jenom dovedla, ale stejně nimi proklouzla, jako vzduch. Až když jí polapila do kokonu, neměla jak uniknout. Mohla jí pak probodávat svýma trny dokola, až by vyčerpala veškerou magii a pak by zemřela. To jim bylo oběma jasné. Ale ani jedné nebylo jasné, co bude dál.

Z okolních stromů vytvořila kolem téhle mýtiny veliký kokon, jakousi skořápku, ze které nebylo úniku. Kdykoliv ji mohla zabít. To měla původně i v plánu, ale důležitější byli plány vzdušných bohů. Zastavil jí jenom strach. Bála se, že jich přijde více a její děti budou umírat.

Zerf ztlumila svou magii a byla z ní drobná, šedá dívka s prameny černé mlhy, místo vlasů. Ty její černé oči, ji byli důvěrně známé, no neznáma byla dívka, co se za nimi ukrývala. Neznámé byli její úmysly. Z toho měla Feeja strach.

„Máš dostatek vody?“ Feeja ji tuhle otázku položila pokaždé, co prošla černou zdí. Byla tady úplná tma, ale ani jedné z nich to nepřekáželo.

„Přišla jsem si popovídat,“ řekla.

„Zajisté.“ Zerf přikývla a prameny černé mlhy zaváli kolem jejího těla, jako nehmotné, kluzké hady. I její tvář byla symetrická. Jako feej, by byla jistě hezká, pomyslela si Feeja.

„Můžu tady nechat vyrůst nějaké jahody,“ nabídla jí.

„Ne, děkuji. Hlad teď nemám,“ odpověděla jí Zerf zdvořile.

Feeja kývla. Uvědomila si, že jejich rozhovory, jí v určitém smysle těší. Kdyby měla na svědomí nějaké z jejích dětí, už dávno by ji zabila. Chtěla ji vyslechnout a zkoušela to zatím po dobrém.

„Chováš se ke mně mile,“ řekla jí Feeja s typickou upřímností. „Víš, že tvůj osud, je v mých rukou. Víím, že chceš žít.“

„Ano. To chci,“ souhlasila Zerf.

„Proč mi tedy nadáváš odpovědi, které chci slyšet? Jsem na tebe taky hodná, ale nemusím být. Můžu ti způsobit hodně bolesti.“ Feeja podešla pár kroků blíže k ní.

Zerf se trochu nahrbila a ustoupila dál, až zády narazila o černou zeď. Plaše sklopila zrak. „Já víím,“ řekla tiše. „Ale čím pomaleji ti budu odpovídat, tím déle budu žít.“

„Možná ano, možná ne. Závisí na hodnotě tvých slov, ne jejich počtu. Ještě jsem se nerozhodla, co s tebou udělám. Žádné z mých dětí jsi nezabila. To je jediný důvod, proč ještě žiješ.“

„Proti feejům, jsem nikdy nic nepodnikla,“ řekla tiše Zerf a krátce ji pohlédla do očí. „Ano, bránila jsem se a pár jich zranila. Tvé děti, jsou pozoruhodné. Bílí feej, mě mohl i zabít.“

„Možná měl,“ souhlasila Feeja chladně. Věděla, že její tělo neodhalí nic z jejích myšlenek. Chtěla, aby se jí bála a brala její vyhrůžky vážně.

„Modrý oheň, je taky pořádně nepříjemný. Tohle jsem nečekala. A co je zač, ta s bleskem? Vypadala, jako feej, ale takovou magii neznám. Je to bohyně?“

„Ujišťuji tě, že trable, co ti způsobili, jsou ničím ve srovnání s tím, jakou sílu teď mají. Ano, královna Alia, vládne božskou magií a její síla, je ještě

mnohem větší, než jakou jsi zakusila. A král Demion, je taky mnohem mocnější. Mé děti, jsou připravené. Máme i imysany. Stromy světla,“ víc už neřekla.

Zerf sebou bolestně trhla a svezla se podél zdi na zem. „Pak jsou všichni, co přijdou po mě, ztraceny.“

„Možná nebudeme čekat a udeříme první,“ řekla prostě Feeja.

Zerf vyskočila na nohy a vytřeštila na ni oči. „Ne! To ne! Nemáme kam uniknout. Nemůžete nás jenom tak všechny zabít. Nezaútočíme na vás. Už nikdy. Nikdy více nev kročíme na tuhle zem. Prosím.“

„Proč jsi sem přišla?“

„Já,“ Zerf se opět nahrabila. „chtěla jsem rozpoutat válku. Přimět bohy ohně, aby bojovali s Ledovým královstvím.“

„Proč?“ ptala se dál Feeja. Zerf začala konečně mluvit.

„Jejích magie a magie imysanů, jsou v kombinaci příliš nebezpečné. Když jsme se doslechli o smrti Evorina, začali jsme konat. Přišla jsem sem a usadila se u hranic. V Niarimu. Chtěli jsme se zbavit imysanů a ledových mágů.“

„Proč vás zajímá náš svět? Už jednou vás světlo vyhnalo. Proč nás chcete zničit? Proč chcete zničit svět?“

„Zničit svět?“ Zerf vypadala překvapeně. „To ne. My chceme zničit jenom magii. A taky lidi.“

„Ale vždyť to je to samé!“ Feeja zvýšila hlas.

Zerf se přikrčila. „Feeje ne. Vás necháme na pokoji. Vy svět neničíte. Tvůj les a jeho obyvatele ponecháme nedotčené. To ti můžu slíbit.“

„Proč tak nenávidíte jinou magii? Každá magie má právo na svou existenci. Mám ti věřit, že zrovna mě a mé děti ušetříte? Vím, co jste dělali ostatním bohům. Kolik jste jich zabili. Nezapomínej. Byla jsem u toho. Viděla jsem, co způsobila vaše válka.“

„Ale to nebyla naše válka,“ Zerf se pomalu napřímila. „My jsme to nezačali. S ostatními bohy, jsme po celé věky žili v příměří. Nestarali jsme se o ně a oni o nás taky ne. Až když se objevil člověk, svět se začal měnit. Ostatní bohové jim dali svou magii a vše se změnilo.“

„Vzpomínám si,“ řekla podrážděně Feeja. „Začali jste je pak zabíjet a spolu s nimi i jejich bohy.“

„My jsme to nezačali. Ano, odmítli jsme se podělit s nimi o svou magii, ale válku jsme my nezačali. Viděli jsme, co s nimi dělá tenhle dar. Jak prahnou po moci. Jak chtějí více a více. Co udělali lidé s magií, kterou jim odevzdali bohové. To oni začali válčit. A když nás vyhnalo světlo Amisys, války trvala celé staletí. Lidé a mágové, se zabíjeli dál a ničili vše kolem.“

„To už se změnilo. Teď je mír. Ledové království neprahne po válce. Proč, je chceš zničit?“

„Jsou součástí nebezpečí. Mír je pro náš svět ještě horší, než válka. Viděla jsem Argasii. Tam se jim daří. Prosperují a město se rozrůstá. Za pár staletí, možná tisíc let, jim bude ten kousek světa málo. Půjdou dál. Pak ještě dál a jednoho dne, jim bude tenhle svět málo. Pak se budou ohlížet po jiné zemi. Přijedou a jestli s nimi budou imysané a ledoví mágové, tak nás vyhubí.“

„Proto jsi tady? Kvůli preventivnímu útoku? Chcete je vyhubit dřív, než to udělají oni?“

Zerf dlouze vydechla a ramena jí poklesla, jakoby z nich opadla ohromná tíha. „Ano. Jejich cesta vede k naší záhubě. Zničí nás. Věřím, že jednoho

dne, se obrátí i proti tobě a tvým dětem. Možná to už taky vidíš a jenom odmítáš přijmout takovou budoucnost.“

„Zajisté je i taková možnost. Jisté není nic. Ale i lidé se mění. Argasia není znakem jejich chamtivosti ani hladu po moci. Jsou tam dobří lidé. Vím to. Mnoho z mých dětí pochází odtamtud. Neprahnou po novém území, bohatství, nebo větší moci. Chtějí jenom žít v míru.“

„Ale co bohové ohně? Bylo až příliš snadné přijmout Lavidase, aby zaútočil na Ledové království, pod vidinou větší říše.“

„Bohy ohně zastaví můj les,“ řekla Feeja. Ano, její les, by je snadno udržel na pevnině. Zerf jí konečně dávala cenné informace. Povolila a Feeja toho musela využít. „Kolik vás tady je?“

„Jenom já,“ odpověděla Zerf téměř bez zaváhání.

„Tomu nevěřím.“

Bohyně vzduchu si unaveně povzdechla. Z jejího postoje, se dala vyčíst rezignace. Mohla klamat slovy i svým tělem. Vše mohla být lež a Feeja nebyla naivní, aby vše bez výhrad přijala. „Bylo nás více. Kdysi,“ mluvila tiše dál. „Sedmdesát dva. Před Amisys, jsme neuprchli všichni. Zůstali jsme tady, jako pozorovatelé. Skrývali jsme se ve stínech a v temnotě. Ale stejně. Lovili nás a postupně nás tady zůstalo jenom šest. Ty se pak vrátili a podali hlášení.“

„Kdo vás lovil?“

„Evorin a jeho lidé. Mágové světla a čarodějové. Postupně pochytili skoro všechny. Uvěznil je a asi zabil. Nikdy jsem nezjistila, co se stalo s mými sestrami.“

„Evorin je zabíjel?“

„Ano, ale v dávné době, nebyl takový, jak ho svět zná. Nevládl magii vzduchu. Měl modrý oheň, to ano. Ale jeho druhá magie, byla led. Led nahradil vzduchem. Nevím jak. Prostě získal naši magii a pak převzal vládu nad světem. Když byl zabit, přišla jsem já.“

„Sama?“

„Ano. Mágové světla, nás vždy děsily. No ještě větším nebezpečím, byl pro nás Evorin. Měl stejnou magii, jako my. Byl ale mnohem mocnější. Nedovedli jsme ho zranit. Bojovat s ním. On nás ano. Vzduchem i plamenem. Byl, jako bůh zkázy. A ano, vím také o jeho dceři. Ta je však uvězněna ve tvém lese.“

„Už ne na dlouho. Mění se. Možná by už mohla mým lesem projít.“

„Jak?“ Zerf vypadala vyděšeně.

„Zvyká si na mou magii. Pomalu se jí přizpůsobila,“ řekla Feeja pravdu. Chtěla, aby Halové věděli, co je tady čeká. Chtěla, aby se drželi dál, od jejich dětí. „V Argasii vyrostli stromy světla. V ledovém království také. Budeme hledat další imysany. Tady nalezete jenom smrt.“

„Rozumím,“ Zerf pokývala hlavou. Vypadala být ještě drobnější a Feeji jí bylo dokonce i trochu líto. „Bude pro nás lepší, když se budeme držet od téhle země dál. Budeme doufat, že se navzájem pobijou dříve, než si přijdou pro nás.“

„Nemáš v lidstvo velkou důvěru. Možná tě zklamou a příjemně překvapí.“

„A možná budou zkázou pro celý svět,“ odpověděla Zerf.

„Nevím, co přinese budoucnost. Možná máš pravdu a jednou se obrátí zbytek světa i proti nám. Budu své děti chránit. Ale také budu doufat, že se to nikdy nestane.“

„Řeknu ti vše, co chceš vědět. Pak mě můžeš zabít. Selhala jsem. Má mise, se nezdařila. Byla jsem tak blízko,“ Zerf potřásla hlavou a Feeji se

zdálo, že ji v očích spatřila slzy. „Imysané vymírali, bohové ohně, se chystali na válku. Mohlo to vyjít. Mohli jsme pak jenom dokončit, co by začali. Teď všichni, co sem přijdou po mně, zemřou a zbytek bude čekat, až se odváží přijít k nám.“

„Jak velký, je tvůj domov?“ Feeja se chytila její nabídky a chtěla zjistit co nejvíce.

„Asi dva krát, až tři krát tak velký, jako je teď tvoje říše,“ odpověděla jí.

„Jako Niarim a Argasia?“

„Spolu s ledovým královstvím. I je teď chrání tvůj les.“

„To je docela velká země,“ Feeju to překvapilo. „Kolik vás tam žije?“

„Dvěstě jedenáct.“

„Jenom tolik?“ Podivila se. Bylo jich méně, než čekala. Ale i pár z nich, by stačilo, aby dobili tenhle svět, nebít mágů světla. „Žádní lidé?“

„Ne. Ani lidé, ani mágové. Jenom my, zvířata a příroda. Pro nás, je to dokonalá země. Nebít strachu z toho, co možná přijde, zůstali by jsme tam navěky.“

„Jaké stromy tam rostou?“ Zajímala se dál.

„Smíšené. Jako tady.“

Feeja nebyla bláhová. Budoucnost byla nejistá. Dějiny byli vrtkavé a dokazovali nevyzpytatelnost vládců. Ráda by měla útočiště, kdyby se země ocitla v chaosu. Ze svých stromů, svého těla, mohla vytvořit nepřekonatelnou zed'. Ostrov, by ochránila lépe. S ledovými, nebo vodními mágy, by byl ještě mnohem nedobytnější. Rozhodla se.

„Mám pro tebe nabídku,“ řekla a čekala, jak Zerf zareaguje. Zbystřila a napřímila se. Její pokleslá ramena se nadzvedla. „Necháte tenhle svět být a já ochráním ten váš.“

„Já,“ Zerf zmateně zamrkala a zavrtěla hlavou „nerozumím.“

„V jednom máš pravdu, Zerfe. Nevím, jaká nás čeká budoucnost. Ráda bych měla útočiště, pro své děti. Možná i pro ledoví lid. Tvá země, je dost veliká. Jestli by jste přijali sousedy, mohla bych vás ochránit.“

„Šla by jsi na náš ostrov?“

„Ano.“

„A co tvůj les? Co by bylo tady z černým lesem, bez tebe?“

„Pořád by chránil tohle území. Jen by tady už nebylo mé vědomí. Stejně by to bylo zatím na vašem ostrově. Poslala bych k vám malou skupinku feejů. Začali by tvořit les, pro náš příchod. Před bohmi ohně, by vás už chránil. Když tam pak budu já, nemusím vpustit do lesů, už nikoho cizího. Nabízím vám bezpečí, výměnou za domov pro mé děti a naše spojence.“

„Ano, souhlasím,“ Zerf kývla.

„Počkej, to není vše,“ Feeja se krátce zamyslela. „Možná to potrvá i tisíce let, než se tak stane. Možná nebudeme muset odejít nikdy. Ale jestli ano, půjdou se mnou i další.“

Zerf přimhouřila oči. Dýmové vlasy, ji neklidně povívali kolem útlého těla a z lesklé pokožky, jí pozvolna stoupal černý dým. Dlouze vydechla a krátce kývla. „Ta pravá imysanka?“ zeptala se.

„Ano. Taky vládkyně blesku, bílí feej a Evorinova dcera. A kdo ví, možná i další jedinečné děti, které se ještě zrodí. Budou žít v lesích, kolem ostrova. Nebudou dělat potíže.“

„Pár ze tvých dětí, by nás mohlo hravě vyhladit. Ta největší hrozba, před kterou jsme tam utekli, bude pak u nás.“

„Ano, ale nebudou vás chtít vyhubit. Můžu se za ně zaručit. Budou žít v mém lese. Daleko od vás. Jestli nebudete chtít, ani je nevidíte. Ale byla bych ráda, kdybychom žili v harmonii a poznali se lépe. Tak, jako my dvě. Taky můžu být pro vás hrozbou a mou přítomnost si přijala. Ale nechci ti ublížit. Ráda si s tebou povídám. Když se lépe poznáme, lépe si i porozumíme. Možná pak uvidíte svět mýma očima a změníte názor na lidi a mágy.“

„Možná,“ Zerf se krátce usmála. „Když přijdeme sem a zaútočíme, zemřeme. Když zůstaneme na svém ostrově, možná nás jednoho dne přijdou zabít. Ty by jsi náš svět ochránila. Neděje, je lepší, než život ve strachu. Bezpečí, je vše, co jsme chtěli. Souhlasím, Feejo.“

Feeja spokojeně kývla a nechala kupoli kolem nich, zmizet v zemi. Stáhla se zpátky do kořenů a okolních stromů. Zerf se přikrčila, ale když nad hlavou uviděla hvězdnou oblohu, opět se uvolnila.

„Můžeš jít a předat mou nabídku svým sestrám. Povedu tě přes les, abys nepotkala některé z mých dětí. Promluvím s nimi později. Pak se ale vrať, abych věděla, jak jste se rozhodli. Slibuji, že ať to bude jakkoliv, už tady nebudeš věznem, nýbrž hostem.“

„Děkuji za důvěru. A za naději. Do dvou týdnů se vrátím. Slibuji.“ Zerf kývla na pozdrav a krátce se usmála. Její temné vlasy zaváli a najednou tam už nestála malá dívka, ale mohutná postava černého dýmu. Temný bůh, zamířil lesem k pobřeží a pak se ztratil nad mořem.

Feeja se dívala na lidi a mágy v Niarimu. I v noci jich bylo hodně vzhůru. I zvířata, byli po setmění mnohem aktivnější. Mnoho z jejích dětí, bylo také vzhůru. Alia, se právě líbala s Demionem, Esmaria s Alrin, leželi pod hvězdami, smáli se a také se líbali. Mnoho jejích dětí, si povídalo, laškovalo a

smálo se. Naslouchala všem, dívala se, jak žijou a dívala se také do dálky a snila o zemi, co leží za mořem.

Věnováno mé milované manželce Marii. Jsi má múza, má životní láska a můj nejlepší přítel. Jsi sluncem mého světa.